

ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง
ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ปริญญาานิพนธ์
ของ
ว่าที่ร้อยตรี อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

มกราคม 2561

ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง
ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ปริญญาานิพนธ์
ของ
ว่าที่ร้อยตรี อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

มกราคม 2561

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง
ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

บทคัดย่อ
ของ
ว่าที่ร้อยตรี อานนท์ คุณากรจรังพงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

มกราคม 2561

อานนท์ คุณากรจรส์พงศ์. (2561). *ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร. สุदारัตน์ ตันติวิวัฒน์.*

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตลักษณะเดิมและปัจจัยทางสถานการณ์ทางสังคม ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งในด้านรวมและด้านย่อยในกลุ่มที่มีลักษณะชีวสังคมต่าง ๆ 2) ค้นหาตัวทำนายที่สำคัญ และศึกษาอำนาจในการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้งในด้านรวมและด้านย่อย โดยอาศัยรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยมเป็นกรอบในการศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จำนวน 381 คน ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบวัด 6 ระดับ จำนวน 7 แบบวัด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใหม่ตามนิยามปฏิบัติการและนำแบบวัดมาปรับปรุง มีค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาระหว่าง 0.83 - 0.93 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง และการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณแบบที่ละขั้น

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง พบว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองทั้งในด้านรวมและด้านย่อย 2) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา ส่วนผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น พบว่า ตัวแปรที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 32.5

PSYCHOLOGICAL AND SOCIAL FACTORS RELATED TO AGGRESSION AND SELF
CONTROL BEHAVIORS OF YOUTH IN REFORMATORY SCHOOL

AN ABSTRACT

BY

ACTING SUB LT. ANON KHUNAKORNCHARATPHONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Science Degree in Applied Behavioral Science Research
at Srinakharinwirot University

January 2018

Anon Khunakomcharatphong. (2018). *Psychosocial Factors Related to Aggression and Self Control Behaviors of Youth in Reformatory Schools*. Master's thesis, M.S. (Applied Behavioral Science Research). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr. Sudarat Tuntivivat.

The purposes of this research were to 1) to study the interaction effects of psychological traits and social situation at factors on aggression and self control among youths in reformatory schools both overall and subgroups; and 2) to find the significant factors and predict aggression and self control behaviors among youth in reformatory schools both overall and in subgroups; using an interactionism model as a conceptual framework. The samples consisted of three hundred and eighty one youths in reformatory schools selected by stratified random sampling. The instruments consisted of seven questionnaires with six-a point rating scale with reliability with alpha coefficients from 0.83 to 0.93. The data were analyzed by a two-way analysis of variance and stepwise multiple regression analysis.

The results revealed the following; 1) no interaction effect between future orientation and self-control, peer role models and aggressive self-control behavior both overall and in subgroups; 2) the interaction effect between social support future orientation and self-control on verbal aggressive self control behavior; and 3) the stepwise multiple regression analysis also found that social support, positive attitudes toward aggressive self control behavior, peer role models and controlling aggressive self control behavior, which accounted for 32.5 percent to predict aggressive self control with a statistical significance of 0.05

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง
ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
ของ

ว่าที่ร้อยตรี อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์จัตราชัย เอกปัญญาสกุล)

วันที่ เดือน พ.ศ. 2561

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษา
(อาจารย์ ดร.สุตารัตน์ ตันติวิวัฒน์)

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุณีย์ กัลยะจิตร์)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.สุตารัตน์ ตันติวิวัฒน์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐาศุภร์ จันประเสริฐ)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ ดร.สุตารัตน์ ตันติวิวัฒน์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และ ผศ.ดร.ฐาศุภกร จันประเสริฐ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่า เพื่อให้คำปรึกษาแนะนำ รวมทั้งให้กำลังใจในการจัดทำงานวิจัยนี้ทุกขั้นตอน อีกทั้งทำให้ข้าพเจ้าได้รับประสบการณ์ในการทำวิจัย จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบพระคุณ คุณสิริประภา แก้วศรีนวล (นักจิตวิทยาคลินิก เรือนจำจังหวัดนนทบุรี) อาจารย์ ดร.พิชญานี ภูตระกูล (สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์) ผู้ช่วยศาสตราจารย์.ดร.วิทย์ญา วัฒนโธ (คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) ดร.จิราภรณ์ ชมบุญ (นักจิตวิทยาคลินิก กรมพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชน) และ อาจารย์ชนยศ สุมาลย์โรจน์ (คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล) ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย และขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สุณีย์ กัลยะจิตร (คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล) ที่กรุณาเป็นประธานในการสอบปากเปล่า และได้ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงงานวิจัยให้มีความสมบูรณ์ขึ้น

การได้รับโอกาสเข้าศึกษาต่อเป็นนิสิตในสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ เป็นความภาคภูมิใจของข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าได้รับความรู้ที่มีคุณค่า การอบรมสั่งสอนที่นอกเหนือจากตำราเรียน ได้รับความเมตตาจากคณาจารย์รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของสถาบันที่ให้ความอนุเคราะห์แก่ข้าพเจ้าอย่างเสมอมา ข้าพเจ้าขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้

นอกจากนี้ข้าพเจ้าขอขอบคุณเพื่อนนิสิตทุกคนในสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ทั้งเพื่อนรุ่นพี่และเพื่อนร่วมรุ่นสาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ภาคปกติรุ่นที่12 ทุกคนที่เป็นกำลังใจและให้คำแนะนำตลอดเวลาการศึกษาที่ผ่านมา รวมถึงขอขอบคุณคณะอาจารย์หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ที่ให้กำลังใจและให้คำแนะนำตลอดเวลาการศึกษาที่ผ่านมา

ท้ายสุดข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และญาติสนิทมิตรสหายทุกๆ คน ที่เป็นกำลังใจให้แก่ข้าพเจ้าฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ คุณประโยชน์ที่ได้รับจากการทำปริญญานิพนธ์เล่มนี้ ขอมอบแก่ผู้มีพระคุณยิ่งดั่งที่กล่าวมาทั้งหมดนี้

ว่าที่ร้อยตรี อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญของการวิจัย	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน	8
แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง	12
แนวการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรม	20
จิตลักษณะเดิมกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง	23
ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าว ด้วยตนเอง.....	24
ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าว ด้วยตนเอง.....	27
จิตลักษณะตามสถานการณ์กับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง.....	31
เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง.....	31
ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง	34
สถานการณ์ทางสังคมกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง	40
การได้รับการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าว ด้วยตนเอง.....	40
การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าว ด้วยตนเอง.....	44
ลักษณะชีวสังคมกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง	48
กรอบแนวคิดในการวิจัย	53

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
นิยามศัพท์ปฏิบัติการ	54
สมมติฐานในการวิจัย	58
บทที่	หน้า
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	59
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	59
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	60
การหาคุณภาพของเครื่องมือ	66
การเก็บรวบรวมข้อมูล	66
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	67
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	68
ลักษณะภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง	69
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความ ก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	75
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความ ก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	85
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความ ก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชน (ด้านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	97

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 (ต่อ)	
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	108
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	117
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	125
ผลการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม) ด้วยตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม	139
ผลการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย) ด้วยตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	146
ผลการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้วยกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม (ด้านวาจา) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	153
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	161
สรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐาน	162
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 1	162
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 2	164

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 3	167
ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาและการวิจัยครั้งต่อไป	177
ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติเพื่อการพัฒนาต่อไป	177
ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป	180
บรรณานุกรม.....	181
ภาคผนวก	193
ภาคผนวก ก.....	194
ภาคผนวก ข.....	206
ภาคผนวก ค.....	225
ประวัติย่อผู้วิจัย	227

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้ง 6 ศูนย์.....	60
2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะชีวิตสังคม	69
3 แสดงลักษณะทั่วไปของตัวแปรที่ศึกษา	71
4 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	76
5 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มที่บิดามารดาแยกกันอยู่.....	81
6 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มที่มีรายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย.....	82
7 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย	83
8 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	84
9 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่ม.....	86

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
10 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดี จากเพื่อน ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี	91
11 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดี จากเพื่อน ในกลุ่มที่บิดามารดาแยกกันอยู่	93
12 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดี จากเพื่อน ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย	94
13 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดี จากเพื่อน ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	95
14 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดี จากเพื่อน ในกลุ่มนอกเขตเทศบาล	96
15 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความ ก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชน (ด้านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	98
16 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดี จากเพื่อน ในกลุ่มเพศชาย	102

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
17 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดี จากเพื่อน ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์	104
18 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดี จากเพื่อน ในกลุ่มบิดามารดาแยกกันอยู่.....	105
19 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดี จากเพื่อน ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย.....	106
20 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดี จากเพื่อน ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	107
21 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุม ความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชน (ต่านรวม) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	109
22 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านรวม) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี	113
23 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านรวม) โดยพิจารณาระหว่างการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มนอกเขตเทศบาล	114

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
24 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี.....	115
25 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี	116
26 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความ ก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมตามลักษณะชีวสังคม	118
27 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง18 ปี.....	122
28 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มนอกเขตเทศบาล.....	123
29 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี.....	124
30 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความ ก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะ มุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	126

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
31 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านวาคา) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มรวม	132
32 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน(ต่านวาคา) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มเพศชาย	133
33 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน(ต่านวาคา) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง18 ปี.....	134
34 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านวาคา) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มรายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย	135
35 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านวาคา) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มอยู่นอกเขตเทศบาล	136
36 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านวาคา) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มเข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี	137
37 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านวาคา) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มเข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี.....	138

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
38 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยและการทดสอบนัยสำคัญ ในการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	140
39 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยและการทดสอบนัยสำคัญ ในการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) ของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	147
40 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยและการทดสอบนัยสำคัญ ในการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) ของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	154
41 แสดงการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	226

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 รูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model)	22
2 กรอบแนวคิดในการวิจัย	54
3 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และ การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่บิดามารดาแยกกันอยู่	81
4 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และ การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่มีรายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย.....	82
5 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการ เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย.....	83
6 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการ เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	84
7 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการ เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี.....	92
8 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการ เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่บิดามารดาแยกกันอยู่	93

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
9 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย.....	94
10 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	95
11 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มนอกเขตเทศบาล	96
12 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มเพศชาย.....	103
13 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์.....	104
14 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มบิดามารดาแยกกันอยู่.....	105
15 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย.....	106

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
16 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	107
17 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี.....	113
18 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่อยู่นอกเขตเทศบาล	114
19 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี	115
20 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี.....	116
21 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี.....	122

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
22 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม ควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่อยู่นอกเขตเทศบาล	123
23 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม ควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี	124
24 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม ควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มรวม	132
25 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม ควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มเพศชาย	133
26 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม ควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี	134
27 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม ควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย	135
28 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม ควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่อยู่นอกเขตเทศบาล	136

29	แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการ ควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี	137
30	แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการ ควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี	138
31	แสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1	163
32	แสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2	165
33	แสดงผลการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ในด้านรวม และแต่ละด้านใน 2 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ด้านกาย และพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา) โดยใช้ ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทาง สังคม	167
34	แสดงผลการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตาม สถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม	169
35	แสดงผลการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตาม สถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม	170
36	แสดงผลการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตาม สถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม	172

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของการวิจัย

เด็กและเยาวชนเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต และเป็นช่วงวัยที่เตรียมก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานเพื่อรับภารกิจในการพัฒนาประเทศ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง เทคโนโลยี ฯลฯ ให้มีความเจริญก้าวหน้าและทันสมัยต่อไป เมื่อสิ่งเหล่านี้มีการเจริญก้าวหน้ามากขึ้น ก็จะมีส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีคุณภาพชีวิตและโอกาสที่ดีขึ้น และเป็นผลดีต่อประเทศชาติที่ได้มาซึ่งประชากรที่มีคุณภาพและศักยภาพในการพัฒนาและส่งเสริมให้ประเทศชาติมีการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ หากแต่สถานการณ์และปัญหาของเด็กและเยาวชนในขณะนี้กำลังเผชิญกับความเสี่ยงและสภาพปัญหาทางสังคมอย่างมาก อันเกิดจากสังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม อันตรายที่ล้อมรอบตัวเด็กและเยาวชน (สมพงษ์ จิตระดับ และ อัญญมณี บุญซื่อ. 2551) เนื่องจากการเพิ่มจำนวนของประชากรอย่างรวดเร็วก่อให้เกิดปัญหาครอบครัว การขาดการเอาใจใส่จากผู้ปกครอง เนื่องจากต้องประกอบอาชีพหาเลี้ยงครอบครัว ทำให้มีเวลาในการดูแลบุตรหลานน้อยลง ส่งผลให้เด็กและเยาวชนขาดความรักและความอบอุ่น ก่อให้เกิดความคับข้องใจและความขัดแย้งในใจ ซึ่งเป็นผลให้เด็กแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงออกมา เช่น ด่าทอด้วยถ้อยคำหยาบคาย การทำลายสิ่งของ และทะเลาะวิวาท

หากพิจารณาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน พบว่ามีอัตราที่สูงขึ้น โดยเห็นได้จากข้อมูลรายงานประจำปี ของเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี ในปี พ.ศ. 2554 จำนวน 35,049 คน, ปี พ.ศ. 2555 จำนวน 34,276 คน ปี พ.ศ. 2556 จำนวน 36,763 คน และปี พ.ศ. 2557 จำนวน 36,537 ตามลำดับ (รายงานประจำปี. กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. 2554-2557) ส่งผลให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้ต้องเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟู บำบัด และพัฒนาของทางศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งทำหน้าที่ดูแลเด็กและเยาวชนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เพื่อให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้สามารถกลับเข้าสู่สังคมปกติได้อย่างมีคุณภาพ

เมื่อเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดและถูกดำเนินคดี ทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้ต้องเข้าสู่สถานพินิจและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งสภาพแวดล้อมมีความแออัด ในแต่ละจังหวัดมีการส่งเด็กและเยาวชนเข้าศูนย์ฝึกและควบคุมจนเกินจำนวนการครองเตียง ทำให้ต้องแย่งกันกิน แย่งกันนอน ผู้ดูแลไม่เพียงพอกับจำนวนเด็กที่เข้ามาอยู่ในการควบคุมดูแล ทำให้เกิดภาวะเครียด ทั้งเด็กและผู้ดูแล การควบคุมอารมณ์ก็ย่อมมีน้อยลงตามไปด้วย ซึ่งเด็กและเยาวชนที่เข้ามาอยู่ในสถานพินิจและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เมื่ออยู่ร่วมกันเช่นนี้ เรื่องก่อเหตุภายในสถานพินิจและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ก็ย่อมมีอยู่บ่อยครั้ง ทั้งปัญหาทางด้านร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน การถูกควบคุมที่บางครั้งเฝ้าความรู้สึกตนเอง หรือการขาดอิสรภาพที่เคยมี ส่งผลทำให้เด็กและเยาวชนที่อยู่ในการดูแลของสถานพินิจและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

เกิดความก้าวร้าวรุนแรง ซึ่งพฤติกรรมก้าวร้าว เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกในลักษณะโกรธ เกลียด ทำลาย ใช้ความรุนแรง ทำลายความสงบ ต่ำหนิ ทะเลาะวิวาท ทำลายข้าวของที่เป็นทรัพย์สินส่วนตัวหรือส่วนรวมเสียหาย ชอบแสดงท่าทางไม่สุภาพ ก่ออาชญากรรม พกอาวุธ อารมณ์ฉุนเฉียว เป็นต้น โดยปัญหาเรื่องของพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชน เป็นพฤติกรรมที่พบมากที่สุด และเกิดขึ้นในทุกศูนย์ของสถานพินิจและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยจากปัญหาพฤติกรรมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนใน 4 ภาค พบว่า ปัญหาพฤติกรรมที่พบในแต่ละภาค ปรากฏข้อมูล ดังนี้ ภาคเหนือเด็กจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงสุด ร้อยละ 65.40 รองลงมาปัญหาทางเพศ ร้อยละ 58.80 ภาคกลางพบปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวสูงสุด ร้อยละ 53.8 รองลงมาปัญหาทางเพศ ร้อยละ 50.4 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบปัญหาพฤติกรรมปัญหาทางเพศ เป็นอันดับหนึ่ง ร้อยละ 64.10 รองลงมาคือปัญหาพฤติกรรมเกรง/กระทำผิดกฎระเบียบ ภาคใต้พบปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวสูงสุด ร้อยละ 55.90 รองลงมาคือปัญหาพฤติกรรมทางเพศ ร้อยละ 52.00 (ธีรภา เกษประดิษฐ์, 2544) จะเห็นได้ว่าเด็กและเยาวชนทั้ง 4 ภาค ประสบปัญหาทางด้านพฤติกรรมก้าวร้าวทั้ง 4 ภาค พฤติกรรมก้าวร้าวจึงถือเป็นปัญหาสำคัญที่จะต้องดำเนินการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพื่อให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้เมื่อพ้นโทษ มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น สามารถกลับเข้าสู่สังคมปกติได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานในอนาคต

การศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว นิยมศึกษาในบริบทของปัจจัยเชิงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวหรือเป็นการศึกษาในแง่ลบของพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งเรื่องของการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าว เป็นเรื่องที่น่าสนใจ จากผลของการฝึกการควบคุมตนเองต่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชนกระทำผิดหญิงในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี พบว่า เยาวชนกลุ่มทดลองได้รับการฝึกการควบคุมตนเอง มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ดิษยา มีเพียร, 2551) ทำให้ผู้วิจัยเกิดข้อสงสัยในเรื่องของพฤติกรรมก้าวร้าวของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ว่ามีปัจจัยใดที่ทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้เลือกที่จะควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของตนเอง เมื่ออยู่ในสภาวะเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว ทำให้ไม่ถึงเลือกที่จะควบคุมตนเองไม่ให้เกิดพฤติกรรมนั้นออกมา ซึ่งการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวถือว่าเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในสังคมเป็นอย่างมาก ถ้าหากมีการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวด้วยตนเองในสภาวะที่เสี่ยงต่อการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมาได้นั้น จะช่วยให้ปัญหาต่างๆที่เกิดจากการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงได้ เช่น การทะเลาะวิวาทใช้ความรุนแรง การทำลายข้าวของให้เสียหาย หรือความสูญเสียต่างๆ เป็นต้น หากทุกคนสามารถควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวด้วยตนเองได้ เป็นผลดีทำให้ทุกคนสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข

เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จึงถือเป็นกลุ่มที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา เนื่องจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทำหน้าที่ความรับผิดชอบในการดูแลให้การอภิบาลดูแลในเรื่องกินอยู่หลับนอน การบำบัด แก้ไข พื้นฟูและพัฒนาเด็กและเยาวชนที่ศาลส่งตัวมาฝึกอบรม ด้วยการจัดการจัดศึกษาสายสามัญและฝึกวิชาชีพ กิจกรรมบำบัด แก้ไข พื้นฟู การเสริมสร้างระเบียบวินัย เสริมสร้างจริยธรรมและศีลธรรมวัฒนธรรมของชาติและท้องถิ่น

รักษาพยาบาล ส่งเสริมสุขภาพอนามัย ทำหน้าที่ควบคุมดูแลเด็กและเยาวชน อายุ 10-24 ปี และเนื่องจากผู้ที่กระทำความผิดเหล่านี้เป็นเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นช่วงวัยที่ต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครอง และการพัฒนาศักยภาพในหลายด้าน แต่เมื่อต้องอยู่ในการควบคุมดูแลของทางศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้ขาดการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครอง ครอบครัว ขาดอิสรภาพที่เคยมี และต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบที่เข้มงวด และมีสิ่งยั่วยุให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าสังคมปกติภายนอก แต่ยังมีเด็กและเยาวชนจำนวนไม่น้อยที่สามารถควบคุมตนเองให้มีพฤติกรรมอันดีขณะที่อยู่ภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จะเห็นได้จากผู้ที่กระทำความผิดได้รับการพิจารณาความประพฤติ จากทางศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ให้ได้รับการเลื่อนชั้นที่ดีขึ้น ถึงร้อยละ 93 ของจำนวนผู้ที่กระทำผิดทั้งหมด (รายละเอียดตัวชี้วัดตามกรอบการประเมินผลการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ 2558: กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม) ผู้ที่กระทำผิดเหล่านี้เป็นผู้ที่มีผลความประพฤติดี ผลการฝึกอบรมก้าวหน้า คอยช่วยเหลืองานต่าง ๆ ระหว่างอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และยังเป็นตัวอย่างที่ดีและยังเป็นแบบอย่างในการควบคุมความตนเองให้มีพฤติกรรมอันดีขณะที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนให้กับผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนรายอื่นอีกด้วย ผู้วิจัยจึงมองว่าหากผู้ที่กระทำความผิดเหล่านี้มีความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้มีความประพฤติที่ดีอยู่ตลอด เมื่อถูกปล่อยตัวออกมาสู่สังคมปกติก็จะสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเอง และมีภูมิคุ้มกันในการต่อสู้กับสิ่งยั่วยุในสังคมปกติเป็นอย่างดี และยังเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็กและเยาวชนคนอื่น ๆ ได้อีกด้วย ผู้วิจัยจึงเลือกเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ที่อยู่ในการดูแลของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนกลาง ได้แก่ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านมุกิตา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านปราณี และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านสิรินธร ซึ่งศูนย์เป็นส่วนกลางที่ดูแลเด็กและเยาวชนที่ถูกส่งตัวมาจากทั่วประเทศ โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลกับเด็กและเยาวชนกระทำความผิดที่ได้รับการพิจารณาความประพฤติ จากทางศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนให้ได้รับการเลื่อนชั้นที่ดีขึ้น เนื่องจากเป็นผู้ที่มีผลการประเมินความประพฤติดีมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

จากการทบทวนเอกสารต่าง ๆ พบว่า ในงานวิจัยส่วนใหญ่จะเน้นศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็น นักเรียนในระดับมัธยมศึกษา (ศิริ ปานแดง. 2547), (สุทัศน์ คำชาลี. 2548), (สุพล ชัดเชื้อ. 2535) นักศึกษาในระดับอุดมศึกษา (นวรรตน์ ประทุมตา. 2548), (รุ่งฤดี แก้วคง. 2552) และนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา (แสง ทวีคุณ. 2538), (สุภา มาลากุล ณ อยุธยา; และคณะ. 2520), (นพดล สุวิมล. 2554) เป็นส่วนใหญ่ มีการศึกษากับกลุ่มผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน หรือสถานพินิจไม่มากนัก และจากการทบทวนเอกสารของผู้วิจัยยังไม่พบว่ามีการศึกษาเรื่องของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ที่มองผ่านตัวแปรด้านจิตและสังคม

โดยการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาลักษณะทางจิตและลักษณะทางสังคมใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ในศูนย์

ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยศึกษาจิตลักษณะเดิม คือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และลักษณะแบบมีสติ จิตลักษณะตามสถานการณ์ คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และความหวังต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง เป็นลักษณะภายในบุคคล และสถานการณ์ทางสังคม คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน เป็นลักษณะภายนอกบุคคล ทำให้ได้ทราบถึงปัจจัยด้านจิตลักษณะและสถานการณ์ทางสังคม ที่มีบทบาทสำคัญที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และยังสามารถนำผลการวิจัยไปเป็นข้อมูลในการวางแผน ตลอดจนการจัดองค์ความรู้ต่างๆ ในด้านการพัฒนาเจ้าหน้าที่ เด็กและเยาวชน เพื่อส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองได้ดี หรือจัดเป็นองค์ความรู้เพื่อถ่ายทอดหรืออบรมสั่งสอนในโอกาสต่อไปได้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตลักษณะเดิม และปัจจัยทางสถานการณ์ทางสังคม ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งในด้านรวมและด้านย่อย ในกลุ่มที่มีลักษณะชีวสังคมต่างๆ
2. ค้นหาตัวทำนายที่สำคัญ และศึกษาอำนาจในการทำนายพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้งในด้านรวมและด้านย่อย

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ได้ทราบว่าปัจจัยสำคัญด้านใด ในกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง
 2. เป็นแนวทางในการเสนอแนะข้อมูลผลการวิจัย แก่ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เพื่อนำไปใช้ในการวางแผน ตลอดจนการจัดองค์ความรู้ต่างๆ ในด้านการพัฒนาเจ้าหน้าที่ เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด เพื่อส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองได้ดี
 3. สามารถนำผลของการวิจัยไปวางแผนในการดำเนินการหรือแก้ปัญหา ในองค์กรที่มีลักษณะการบริหารงานคล้ายคลึงกับศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เช่น สถานแรกรับ สถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน เป็นต้น
- เมื่อการวิจัยเสร็จสิ้นผู้วิจัยมอบผลการวิจัยให้กับหน่วยงานเพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าและพัฒนากลุ่มตัวอย่างต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ซึ่งมีขอบเขตของการวิจัยดังนี้

ตอนที่ 1 ขอบเขตด้านเนื้อหาและแนวคิด

1. ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) เป็นแนวทางในการประมวลเอกสาร เพื่อกำหนดตัวแปรเชิงเหตุในการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม เป็นรูปแบบทางทฤษฎีที่ศึกษาสาเหตุของพฤติกรรมมนุษย์หรือสาเหตุการกระทำของมนุษย์ ซึ่งได้ข้อสรุปว่า สาเหตุของพฤติกรรมมนุษย์มีอย่างน้อย 4 สาย (Magnusson; & Endler. 1977: 18-21) สายที่ 1 จิตลักษณะเดิมเป็นลักษณะทางจิตที่ติดตัวบุคคลมาจากประสบการณ์ที่ได้รับจากปฏิสัมพันธ์ในครอบครัวและสถานศึกษา มีลักษณะคงที่ไม่แปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์โดยง่าย เช่น จิตลักษณะต่าง ๆ ในทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2543) ซึ่งเป็นจิตลักษณะพื้นฐานโดยทั่วไปของคนไทยที่สำคัญ เช่น ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ความเชื่ออำนาจในตน เป็นต้น สายที่ 2 ลักษณะสถานการณ์ คือ การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม เป็นต้น สายที่ 3 จิตลักษณะตามสถานการณ์ เป็นจิตลักษณะของบุคคลที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์แบบภายในตน เป็นสาเหตุสายหนึ่งที่มีอิทธิพลมากต่อพฤติกรรมบุคคล โดยจิตลักษณะสายนี้ของแต่ละบุคคลจะมีความไวต่อการเปลี่ยนแปลงไปหรืออยู่ภายใต้อิทธิพลของสถานการณ์ เช่น เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง เป็นต้น สายที่ 4 อิทธิพลร่วมระหว่างสถานการณ์กับจิตลักษณะเดิม หรือ การปฏิสัมพันธ์แบบกลไกระหว่างสถานการณ์กับจิตลักษณะเดิม ซึ่งเป็นการปฏิสัมพันธ์ภายนอกจิตลักษณะเดิมที่ติดตัวมากับสถานการณ์ที่บุคคลเผชิญอยู่และส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรม

2. ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม ของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2543) เป็นกรอบแนวคิดในการกำหนดปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตใจในกลุ่มจิตลักษณะเดิมและจิตลักษณะตามสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม เป็นทฤษฎีที่แสดงถึงสาเหตุของพฤติกรรมของคนดี และพฤติกรรมของคนเก่ง ทฤษฎีนี้สร้างจากผลการวิจัยที่เปรียบเทียบลักษณะทางจิตใจของผู้ที่มีพฤติกรรมอย่างหนึ่งในปริมาณที่แตกต่างกันทั้ง ๆ ที่ผู้กระทำเหล่านี้ อยู่ในสถานการณ์เดียวกัน หรือคล้ายคลึงกัน โดยการศึกษาวัยคนไทยอายุ 6 ถึง 60 ปี จำนวน 5,000 คน ซึ่งเป็นผลจากการวิจัยในประเทศไทยหลายเรื่องภายในระยะ 25 ปีมาแล้ว และได้เสนอจิตลักษณะพื้นฐานโดยทั่วไปของคนไทยที่สำคัญ ซึ่งเป็นสาเหตุของพฤติกรรมคนดีและคนเก่ง ออกเป็น 2 กลุ่ม สาเหตุกลุ่มแรก ประกอบด้วยจิตลักษณะ 5 ประการ คือ เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เหตุผลเชิงจริยธรรม ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ความเชื่ออำนาจในตน และเจตคติ คุณธรรมและค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหรือสถานการณ์

นั้น ส่วนสาเหตุกลุ่มที่สองประกอบด้วยลักษณะพื้นฐานทางจิตของบุคคล 3 ประการ คือ สติปัญญา หรือความเฉลียวฉลาด สุขภาพจิต และการมีประสบการณ์ทางสังคม

3. ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้ทฤษฎีการควบคุมตนเอง และทฤษฎีความก้าวร้าว เป็นกรอบพื้นฐานในการกำหนดตัวแปรตามด้านพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

ตอนที่ 2 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กและเยาวชนกระทำผิดที่ได้รับการพิจารณาความประพฤติ จากทางศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนให้ได้รับการเลื่อนชั้นที่ดีขึ้น ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จำนวนทั้งสิ้น 1,162 คน (รายงานประจำปี. กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม. 2557)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้คือ เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านมุกิตา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านปราณี และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายสิรินธร จำนวน 381 คน

ตอนที่ 3 ขอบเขตด้านตัวแปร

1. ตัวแปรอิสระ

1.1 ด้านจิตลักษณะเดิม

1.1.1 ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน

1.1.2 ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ

1.2 ด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์

1.2.1 เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

1.2.2 ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

1.3 ด้านสถานการณ์ทางสังคม

1.3.1 การได้รับการสนับสนุนทางสังคม

1.3.2 การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

2. ตัวแปรตาม

2.1 พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

2.1.1 พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้านกาย

2.1.2 พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้านวาจา

3. ตัวแปรชีวสังคม

- 3.1 เพศ
- 3.2 อายุ
- 3.3 สถานภาพครอบครัว
- 3.4 สภาพเศรษฐกิจของครอบครัว
- 3.5 ภูมิฐานะเกิด
- 3.6 เขตพื้นที่อยู่อาศัย
- 3.7 ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เด็กและเยาวชนกระทำผิด หมายถึง เด็กและเยาวชนที่มีอายุตั้งแต่ 10 ปี แต่ไม่เกิน 24 ปีบริบูรณ์ ที่ถูกศาลเยาวชนและครอบครัวตัดสินว่ากระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ให้รับการฝึกและอบรมอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนกลาง

2. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน หมายถึง สถานที่ควบคุมตัวเด็กและเยาวชน ผู้กระทำความผิดในคดีต่างๆ และศาลสั่งตัดสินให้เข้ารับการฝึกและอบรมอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนกลางทั้ง 5 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านมุกิตา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านปราณี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนของบทนี้เป็นการนำเสนอข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และการประมวลแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดตัวแปรอิสระ เพื่อสร้างนิยามปฏิบัติการของตัวแปรที่ศึกษา และเป็นการแสดงให้เห็นถึงแหล่งที่มาของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการตั้งสมมติฐานในการวิจัย และนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยมีการศึกษาในเรื่องของ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ในด้านของการประมวลความหมาย และวิธีการวัด และศึกษาเรื่องของการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง โดยเป็นการประมวลถึงเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละด้านกับพฤติกรรมการ ควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีหน้าที่ความรับผิดชอบในการดูแลให้การอภิบาลดูแล ในเรื่องกินอยู่หลับนอน การบำบัด แก้ไข ฟื้นฟูและพัฒนาเด็กและเยาวชนที่ศาลส่งตัวมาฝึกอบรม ด้วยการจัดการจัดศึกษาสายสามัญและฝึกวิชาชีพ กิจกรรมบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู การเสริมสร้าง ระเบียบวินัย เสริมสร้างจริยธรรมและศีลธรรมวัฒนธรรมของชาติและท้องถิ่น รักษาพยาบาล ส่งเสริมสุขภาพอนามัยเป็นต้น

มาตรฐานการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชน ยึดหลักขององค์การสหประชาชาติจำนวน 4 ด้าน ได้แก่

1. ด้านการกินอยู่หลับนอนหลับ หมายถึง การดูแลเรื่องปัจจัย 4 และสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น การกินอยู่ หลับนอนต้องถูกสุขลักษณะและมีอนามัยที่ดี เป็นต้น
2. ด้านการศึกษา หมายถึง การจัดการศึกษาด้านงานสามัญ งานวิชาชีพ พลศึกษา จริยศึกษา และการนำภูมิปัญญาท้องถิ่น เข้ามาใช้เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชน
3. ด้านการจัดสภาพแวดล้อม หมายถึง อุณหภูมิการถ่ายเทอากาศ การป้องกันอุบัติเหตุ ความสะอาด ความเป็นระเบียบและภูมิทัศน์ภายใน ต้องมีบรรยากาศน่าอยู่อาศัย และปลอดภัย

4. ด้านการเคลื่อนย้ายเด็กและเยาวชน หมายถึง การเคลื่อนย้ายเด็กและเยาวชนและการส่งต่อ ต้องคำนึงถึงสภาพของยานพาหนะในการเคลื่อนย้ายเด็กและเยาวชนที่ไม่ทำให้ลำบากหรือทำให้เด็กและเยาวชน รู้สึกเสียศักดิ์ศรีและต่ำต้อย คำนึงถึงสิทธิเด็กและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

พันธกิจกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

1. ส่งเสริมการพิทักษ์คุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน ส่งเสริมความมั่นคงของสถาบันครอบครัวและชุมชน โดยใช้กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ การหันเหคดีออกจากกระบวนการยุติธรรมและมาตรฐานอื่นๆ
2. ดำเนินการด้านคดีอาญา คดีครอบครัว กำกับการปกครองและการบำบัดแก้ไข ฟื้นฟู ป้องกัน พัฒนา และสงเคราะห์ ตลอดจนการติดตามและประเมินผล
3. ประสานความร่วมมือและสร้างเครือข่ายกับชุมชน องค์กรภาครัฐ และเอกชนทั้งภายในและต่างประเทศ เพื่อการมีส่วนร่วมและสนับสนุนกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน
4. ศึกษาวิเคราะห์ วิจัย และพัฒนานโยบาย การพิทักษ์คุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชน รวมทั้งระบบรูปแบบวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับงานคดี และการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชน
5. พัฒนาบุคลากร และระบบการบริหารจัดการให้เข้าสู่มาตรฐานการบริหารจัดการภาครัฐ

อำนาจหน้าที่ของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

1. ดำเนินการสืบเสาะประมวลข้อเท็จจริงในคดีอาญา คดีครอบครัวและกำกับดูแลรักษาทรัพย์สินและสิทธิประโยชน์ของผู้เยาว์ตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาล
2. สอดส่องว่าบิดามารดา หรือผู้ปกครองของผู้เยาว์ได้ใช้อำนาจในการปกครองเพื่อสวัสดิภาพและอนาคตของผู้เยาว์หรือไม่ พร้อมทั้งรวบรวมและรายงานข้อเท็จจริงและการปฏิบัติหน้าที่ของการกำกับการปกครองและผู้ปกครองต่อศาล
3. ดำเนินการด้านการควบคุมและบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู ป้องกัน พัฒนาพฤติกรรม นิสสัย และสงเคราะห์เด็ก และเยาวชนระหว่างการสอบสวนหรือการพิจารณาคดี
4. ดำเนินการด้านกิจกรรมชุมชน และประสานความร่วมมือเพื่อพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิเด็ก

ข้อมูลเกี่ยวกับศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

1. การจัดโครงสร้างและอำนาจหน้าที่

1) ฝ่ายบริหารงานทั่วไป ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป เจ้าหน้าที่การเงินการบัญชี และเจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับงานสารบรรณ งานการเงิน งานพัสดุ งานรับตัวเด็กและเยาวชน จัดทำและจัดเก็บเกี่ยวกับทะเบียนประวัติเด็กและเยาวชน จัดทำบัญชีและจัดเก็บสิ่งของซึ่งเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของเด็กและเยาวชนที่รับตัวเข้าใหม่ กำกับดูแล ให้การปฏิบัติงานเป็นไปตามหมายศาล รวบรวมข้อมูลและสถิติการดำเนินงานต่าง ๆ ของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ให้การต้อนรับ ประชาสัมพันธ์และอำนวยความสะดวกแก่ผู้มาติดต่อ

2) กลุ่มงานพัฒนาพฤตินิสัย

2.1) งานอภิบาลและการพินิจ รับผิดชอบเกี่ยวกับการดูแลเด็กและเยาวชน ในด้านการกินอยู่ นอนหลับ จัดหาสิ่งของเครื่องใช้ที่จำเป็นในชีวิตประจำวันให้กับเด็กและเยาวชน ดูแลเรื่องการรักษาสุขภาพอนามัย ความสะอาดของร่างกาย เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มและเครื่องนอน สังเกตศึกษาวิเคราะห์พฤติกรรม และกำหนดแนวทางแก้ไขเด็กและเยาวชน ตลอดจนอบรมปมนิสัย ด้านศีลธรรม จริยธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และมารยาทที่ดีงาม ควบคุมดูแลเด็กและเยาวชน ให้ปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบวินัย รักษาความปลอดภัยและป้องกันการหลบหนีของเด็กและเยาวชน

2.2) งานการศึกษาและอบรมวิชาชีพ รับผิดชอบเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชน โดยการจัดการศึกษาให้กับเด็กและเยาวชนทั้งวิชาสามัญและวิชาชีพ ตลอดจนให้การอบรมปมนิสัยให้เด็กและเยาวชนประพฤติอยู่ในกรอบขอบเขตศีลธรรม จริยธรรม เคารพกฎหมาย บ้านเมือง มีมารยาทที่ดีงาม ให้คำปรึกษา เพื่อให้เด็กและเยาวชนเป็นที่พึงประสงค์ของสังคม มีทักษะชีวิต เป็นคนมีคุณภาพทั้งกายและจิตใจ สามารถอยู่กับครอบครัว ชุมชน และสังคมได้อย่างปลอดภัยและมีความสุข

3) กลุ่มงานประสานกิจกรรมชุมชน ประกอบด้วยนักจิตวิทยา และนักสังคมสงเคราะห์ มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์หน่วยงาน การประสานงานกับชุมชนหรือหน่วยงานอื่นๆ ให้มีส่วนร่วมในการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู และพัฒนาเด็กและเยาวชน

4) กลุ่มงานบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู แบ่งออกเป็น 3 งานคือ

4.1) งานสังคมสงเคราะห์ มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการให้การสงเคราะห์เด็กและเยาวชนระหว่างฝึกอบรม ให้การสงเคราะห์สิ่งของที่จำเป็น ให้การสงเคราะห์กรณีมีปัญหาเร่งด่วน ร่วมปฐมุนิเทศเด็กและเยาวชน จัดทำเรื่องขอลาเยี่ยมบ้าน จัดทำเรื่องขอลดชั้นต่างๆ ขอลดก่อนกำหนด การพิจารณาดำเนินการตามคำร้องขอของเยาวชน และผู้ปกครองในทางที่เป็นคุณแก่เด็กและเยาวชน เช่น การขออนุญาตประกันตัวไปเรียนภายนอก เตรียมความพร้อมก่อนปล่อย การจัดหางานให้เด็กและเยาวชนทำเมื่อได้รับการปล่อยตัวออกไป ปัจฉิมนิเทศ และให้การสงเคราะห์หลังปล่อยตัว เป็นต้น

4.2) งานจิตวิทยา มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการตรวจวินิจฉัยทางจิตวิทยาการวัดสติปัญญา การวัดบุคลิกภาพ การวัดความผิดปกติทางสมอง ให้คำแนะนำปรึกษาแก่เด็กและเยาวชนที่มีปัญหา แนะนำด้านการเรียนแก่เด็กและเยาวชน จัดเด็กและเยาวชนให้เข้าเรียนหน่วยวิชาชีพ โดยจะดูบุคลิกภาพ และระดับสติปัญญาของเด็กและเยาวชนแต่ละบุคคล จัดกิจกรรมฟื้นฟูทางจิต เช่น ดนตรีบำบัด ศิลปะบำบัด การฝึกสมาธิ เป็นต้น จัดทำข้อมูลทางสถิติ วิชาการร่วมปฐมนิเทศ และปัจฉิมนิเทศเด็กและเยาวชน

4.3) งานพยาบาล มีหน้าที่รับผิดชอบในการรักษาพยาบาลเบื้องต้นแก่เด็กและเยาวชนที่เจ็บป่วย ป้องกันโรคติดต่อต่างๆ จัดการดูแลสุขภาพอนามัยส่วนบุคคล ส่วนรวมและสิ่งแวดล้อม พิจารณาส่งเด็กและเยาวชนที่เจ็บป่วยไปรักษาต่อยังโรงพยาบาล พิจารณาให้เด็กและเยาวชนในความควบคุมที่มีอาการบกพร่องทางจิต หรือมีปัญหาทางสังคม และการติดต่อญาติให้พบกับนักจิตวิทยา และนักสังคมสงเคราะห์

2.หน้าที่ความรับผิดชอบ

2.1 ควบคุมดูแลเด็กและเยาวชน อายุ 10-24 ปี ตามคำพิพากษา หรือคำสั่งของศาล โดยจัดให้เด็กและเยาวชนได้มีที่อยู่อาศัย กินนอนหลับ และมีปัจจัยที่จำเป็นแก่การดำรงชีวิตเหมาะสมตามเพศ วัย สถานภาพทางร่างกาย จิตใจ หรือสติปัญญา และความประพฤติของเด็กและเยาวชน โดยอายุเด็กและเยาวชนที่อยู่ในการควบคุม แบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ

- 1) อายุตั้งแต่ 10 ปี แต่ไม่ถึง – 18 ปี
- 2) อายุ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์

2.2 ดำเนินการจัดการศึกษา อบรม และฝึกวิชาชีพตามความถนัด ความสนใจ ให้สอดคล้องตามแผนการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู และแผนการดำเนินชีวิตภายหลังปล่อย โดยการจัดการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชน แบ่งเป็น 2 สายวิชา คือ

2.2.1) วิชาสามัญ หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนชั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้เวลาเรียนระดับละ 2 ปี จัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดประเมินผลตามระเบียบกระทรวงการศึกษาธิการ

2.2.2) วิชาชีพ หลักสูตรระยะสั้น 300 ชั่วโมง ซึ่งเป็นหลักสูตรของกรมการศึกษานอกโรงเรียน เปิดสอน 12 สาขาอาชีพ ปีการศึกษาละ 2 รุ่น ประกอบด้วย

1. ช่างศิลป์และหัตถกรรม
2. ช่างตัดเย็บเสื้อผ้าชาย
3. ช่างตัดผมชาย
4. ช่างเชื่อมโลหะ
5. ช่างไม้ครุภัณฑ์
6. ช่างซ่อมเครื่องทำความเย็น

7. ช่างพิมพ์
8. ช่างวิทยุ-โทรทัศน์
9. ช่างไฟฟ้า
10. ช่างเครื่องยนต์
11. ดนตรีสากล
12. ช่างประปา
13. เกษตรกรรม

2.3 จัดให้มีการบำบัด แก๊ซ ฟีนฟู และสงเคราะห์เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด โดยให้สอดคล้องกับแผนกาบำบัด แก๊ซ ฟีนฟู เด็กและเยาวชนแต่ละราย

2.4 ประสานงานการบำบัด แก๊ซสงเคราะห์ เพื่อรองรับภารกิจความร่วมมือใน กระบวนการบำบัด แก๊ซเด็กและเยาวชน ระหว่างศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนกับส่วนราชการ หรือภาคเอกชนอื่นๆ

โดยระยะเวลาการฝึกอบรมของเด็กและเยาวชน แบ่งออกเป็น 5 ช่วง ได้แก่

- 1) ระยะเวลาไม่เกิน 6 เดือน
- 2) ระยะเวลา 6 เดือนขึ้นไป – ไม่เกิน 1 ปี
- 3) ระยะเวลา 1 ปีขึ้นไป – ไม่เกิน 3 ปี
- 4) ระยะเวลา 3 ปีขึ้นไป – ไม่เกิน 5 ปี
- 5) ระยะเวลา 5 ปีขึ้นไป

ส่วนที่ 2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

พฤติกรรมกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง เป็นพฤติกรรมที่พึงปรารถนาและยังเป็นการส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมอันดีงามในสังคม ซึ่งเป็นความสามารถในการควบคุมความคิด ควบคุม วาจาและควบคุมการกระทำของตนเอง เพื่อที่จะไม่ให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนเสียหาย โดยมุ่งที่จะ ระวังมิให้เกิดพฤติกรรมรุนแรงใดๆ ทั้งทางกาย วาจา และกระบวนการคิด เช่น ไม่คิดแก้แค้น ไม่คิด จองเวร ไม่คิดดูถูกดูหมิ่นผู้อื่น ไม่คิดอยากได้ของของคนอื่น ไม่พูดจาต่อเสียด หยาบคาย ทำทนาย เย้ยหยัน ไม่พูดสบประสาท ยกตนข่มผู้อื่น สบประสาทผู้อื่น ปะทะคารมกับผู้อื่น ไม่ทำลายทรัพย์สิน ของผู้อื่นและไม่ใช้กำลังในการตัดสินปัญหา (วรารัตน์ วิจารณ์ปรีชา. 2550: 26) อีกทั้งยังมีแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ดังนี้

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความก้าวร้าว

ความก้าวร้าวเป็นเรื่องที่มีนักวิชาการสนใจศึกษาเป็นจำนวนมาก และได้ให้ความหมายของความก้าวร้าวไว้หลายแง่มุม ดังเช่น บัสส์ (พัณณสิวรรค์ เชื้อแก้ว. 2542: 58; อ้างอิงมาจาก Buss. 1961) กล่าวว่า ความก้าวร้าวเป็นการตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้น ในรูปของการกระทำอย่างทันที โดยมีเจตนาจะทำให้ผู้อื่นได้รับความบาดเจ็บ ความก้าวร้าวแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ความก้าวร้าวทางกาย (Physical Aggression) เป็นความก้าวร้าวที่แสดงออกโดยใช้อวัยวะทางกาย เช่น แขน ขา ฟัน หรืออวัยวะทางกายรวมกับอาวุธ เช่น มีด ปืน เพื่อทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวด และความก้าวร้าวทางวาจา (Verbal Aggression) เป็นการตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นโดยใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวดจากการใช้วาจาถ้อยคำ เช่น การพูดคำหยาบคาย ตำหนิ การปฏิเสธหรือพูดจาตรงๆ มากเกินไป เช่นเดียวกับ มุสเซน และคณะ (Mussen et al. 1969: 329) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นการกระทำที่เป็นสาเหตุของการเกิดความเจ็บปวดหรือสร้างความวิตกกังวลแก่ผู้อื่น รวมถึง การตี การเตะ การทำลายทรัพย์สิน การทะเลาะวิวาท การทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น การกล่าววาจาโจมตีผู้อื่น และการขัดขวางความต้องการของผู้อื่น นอกจากนี้ สุนันทา เขียวนิล (2541: 41) ยังได้ให้ความหมายของความก้าวร้าวที่สอดคล้องกันว่าเป็นการกระทำที่แสดงออกโดยมีเจตนาทำร้ายผู้อื่นหรือสิ่งของ โดยจะแสดงออกได้ 2 ลักษณะ คือ ทางวาจา เช่น พูดคำหยาบ ดุว่า โวยวาย และทางร่างกาย เช่น ทำลายสิ่งของ ทบุดีตะ ทบุดีตนเองหรือผู้อื่น (อารียานุชอนงค์. 2541: 24) แต่ในมุมมองของ ฟรีดแมน และเซียร์ (Freedman; & Sears. 1970: 101-104) มองว่า ความก้าวร้าวนั้นเป็นการกระทำที่สร้างความเสียหายแก่ผู้อื่น แต่ขึ้นอยู่กับเจตนาและจุดมุ่งหมายของการกระทำนั้นด้วย และจากความหมายข้างต้น ทำให้มีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับเรื่องของความก้าวร้าว และมีแนวคิดเกี่ยวกับความก้าวร้าวที่แตกต่างกันออกไป หลายมุมมองด้วยกัน ดังนี้

กลุ่มสัญชาตญาณเกี่ยวข้องกับความก้าวร้าว โดยฟรอยด์ (Freud. 1973: 14) กล่าวว่า ความก้าวร้าว เป็นสิ่งที่ติดตัวมนุษย์มา ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ภายนอก กล่าวคือ มนุษย์เป็นผู้ที่มีความก้าวร้าวอยู่เสมอ ความก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมของการทำลายผู้อื่น มีวัตถุประสงค์ในการกระทำให้ผู้อื่นได้รับความก้าวร้าวที่มีอันตรายแตกดับไป หากเป็นการกระทำที่ทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนไม่ว่าจะเจตนาหรือไม่ ถือว่าเป็นความก้าวร้าวทั้งสิ้น ทฤษฎีสัญชาตญาณที่เกี่ยวกับความก้าวร้าว (Instinct Theories of Aggression) เชื่อว่า มนุษย์มีสัญชาตญาณ 2 ประเภท คือ สัญชาตญาณแห่งการดำรงชีวิต (Life Instinct) และสัญชาตญาณแห่งความตาย (Death Instinct)

ฟรอยด์ ยังกล่าวถึง เรื่องของความพึงพอใจทางเพศจากการถูกคู่ร่วมเพศทำร้าย ซึ่งทำให้เกิดความเจ็บปวดทางด้านร่างกายหรือจิตใจ (Masochism) ว่าเป็นแนวโน้มที่จะเพิ่มความสุขจากการทำลายตัวเอง ซึ่งเป็นผลมาจากความต้องการทำลายหรือก้าวร้าวต่อตนเอง ถือเป็นสัญชาตญาณแห่งการทำลายชีวิต อาจเป็นเพราะว่าการก้าวร้าวต่อคนอื่นนั้นไม่สามารถจะ

แสดงออกได้ง่าย จึงต้องหันมาทำลายตัวเอง คนที่มีลักษณะนี้มีความรู้สึกผิดอยู่ในจิตไร้สำนึก เช่น ตอนเด็กได้รับการลงโทษจากพ่อแม่ผู้มีอำนาจเหนือกว่าตน แม้ว่าจะลงโทษหรือทำร้ายพ่อแม่เป็นการตอบแทนแต่ทำไม่ได้จึงหันมาทำลายตัวเอง ความเจ็บปวดทางด้านร่างกายและจิตใจ (Sadism) นั้นเป็นแนวโน้มของพวกที่มีสัญชาตญาณในการทำลายหรือก้าวร้าวที่ชอบแสดงออกต่อผู้อื่น ถ้าคนเราไม่มีการปลดปล่อยย่อมเกิดความก้าวร้าวมากขึ้น ฉะนั้นอย่าให้บุคคลเก็บความรู้สึกก้าวร้าวไว้เป็นเวลานาน ควรหาทางปลดปล่อยความก้าวร้าวในทางที่สังคมยอมรับ และไม่เป็นที่เดือดร้อนแก่ผู้อื่น ทฤษฎีนี้จึงเป็นทฤษฎีที่เน้นสาเหตุทางด้านอารมณ์ที่เกิดและสะสมมาตลอดชีวิตกับความก้าวร้าวของบุคคลนั่นเอง

กลุ่มทฤษฎีความก้าวร้าวเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม เชื่อว่า สภาพแวดล้อมทำให้เกิดความคับข้องใจ(Frustration Aggressive Hypothesis) ซึ่งก่อให้เกิดความก้าวร้าวได้ โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ

กลุ่มแรก สมมติฐานความก้าวร้าวที่มาจากความคับข้องใจ (สุพัตรา พันธูวร. 2546: 12; อ้างอิงจาก Dollard; & Miller. 1939: 58) เชื่อว่ามนุษย์ที่มีความคับข้องใจ คือ ความรู้สึกที่เกิดจากการที่บุคคลถูกขัดขวางไม่ให้บรรลุความสำเร็จ เขาย่อมจะเกิดความก้าวร้าวได้ เมื่อถูกขัดใจจะเกิดภาวะคับข้องใจ ซึ่งจะถูกระบายออกที่ละเล็กทีละน้อยจนในที่สุดก็เกิดเป็นความก้าวร้าวได้ และคนที่ถูกก้าวร้าวคือคนที่ทำให้เกิดความคับข้องใจ

กลุ่มที่สอง ทฤษฎีสัญชาตญาณความก้าวร้าว เบอร์โควิทซ์ (Berkowitz. 1964: 137-142) เห็นว่ารากฐานของคนที่ก้าวร้าว นั้นเกิดจากความคับข้องใจ แต่จะแสดงความก้าวร้าวออกมามากหรือน้อย หรือไม่แสดงเลยนั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์กระตุ้นที่จะทำให้เกิดความก้าวร้าว กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความคับข้องใจน้อย แต่มาอยู่ในสถานการณ์ที่กระตุ้นก็จะเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวได้ หรือถ้าบุคคลที่มีความคับข้องใจมากแต่อยู่ในสถานการณ์ที่กระตุ้นน้อยก็จะไม่เกิดความก้าวร้าว

กลุ่มทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory of Aggression)

ทฤษฎีนี้เน้นความสำคัญของการเรียนรู้ โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า ความก้าวร้าว นั้นเป็นสิ่งที่บุคคลเรียนรู้ได้ ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเอง โดยแบนดูรา (Bandura. 1977: 35-40) อธิบาย ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมว่า เด็กและเยาวชนเรียนรู้การทำพฤติกรรมส่วนใหญ่มาจากตัวแบบ (Modeling) ซึ่งเป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดลักษณะของปฏิกิริยาตอบสนองที่เป็นนิสัย และเมื่อเด็กเติบโตขึ้น จะเกิดการเลียนแบบจากตัวแบบรอบข้างที่มีอยู่ในสิ่งแวดล้อมทางสังคม กล่าวคือ เด็กและเยาวชนสามารถเรียนรู้ความก้าวร้าวได้จากการเฝ้ามองพฤติกรรมของผู้อื่น หากมีผู้ที่แสดงความก้าวร้าวให้เห็นบ่อยครั้ง เด็กและเยาวชนสามารถที่จะพัฒนาลักษณะเช่นนั้นขึ้นมาได้ด้วยการเรียนแบบ

จากแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความก้าวร้าว แสดงให้เห็นว่า ความก้าวร้าว นั้นมีสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมที่แตกต่าง ๆ กัน คือ ความก้าวร้าวเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ ความก้าวร้าวเป็นผลมาจากความคับข้องใจของมนุษย์หรือมีสถานการณ์บางประการมากระตุ้นให้

เกิดการแสดงความก้าวร้าวนั้น และการเรียนรู้จากตัวแบบก็ยังเป็นสาเหตุของการเกิดความก้าวร้าวได้อีกด้วย โดยลักษณะของความก้าวร้าว มี 2 ลักษณะ คือ ความก้าวร้าวทางกาย และความก้าวร้าวทางวาจา จึงสรุปได้ว่า ความก้าวร้าว หมายถึง การกระทำที่มีเจตนาจะทำให้ผู้อื่นได้รับความบาดเจ็บเสียหาย แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

ความก้าวร้าวทางกาย (Physical Aggression) เป็นความก้าวร้าวที่แสดงออกโดยใช้อวัยวะทางกาย เช่น การตี ชกต่อยผู้อื่น การทำลายทรัพย์สินให้ได้รับความเสียหาย

ความก้าวร้าวทางวาจา (Verbal Aggression) เป็นการตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นโดยใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวดจากการใช้วาจาถ้อยคำ เช่น ใช้การคำหยาบ ดุด่าว่าร้าย

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง

การควบคุมตนเอง เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อบุคคล ถือเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาตนเอง ซึ่งการควบคุมตนเองมีผู้ที่สนใจและได้ได้ให้ความหมายและแนวคิดทฤษฎีไว้ในหลายมุมมอง ดังนี้

โรสเซนบัม (Rosenbaum, 1980: 109-121) กล่าวว่า การควบคุมตนเอง เป็นความสามารถของบุคคลที่จะเว้นการกระทำบางประการ หรือกระทำพฤติกรรมด้วยเหตุผลและความอดทน เพื่อก่อให้เกิดผลดีกับกับตนเอง โดยจะหลีกเลี่ยงสิ่งทีอาจก่อให้เกิดความเสียหายกับตนเองและผู้อื่น รวมทั้งสามารถจัดการกับสภาพแวดล้อม เพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่บุคคลมุ่งหวังไว้ ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะต้องเผชิญกับปัญหา อุปสรรค หรือสถานการณ์ที่สร้างความขัดแย้งในจิตใจ เช่นเดียวกับ แบนดูรา (Bandura, 1977: 140) ที่กล่าวว่า การควบคุมตนเองนั้นเป็นความสามารถในการกำหนดตนเอง ทั้งด้านความคิด ความรู้สึก และการกระทำให้เป็นไปในทิศทางที่บุคคลต้องการ ไม่ว่าจะต้องเผชิญกับปัญหา อุปสรรค หรืออยู่ในสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความขัดแย้งในใจ

ในมุมมองของนักวิชาการในประเทศไทยที่อธิบายเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง เช่น นงนุช โรจนเลิศ (2533: 18-19) กล่าวว่า การควบคุมตนเอง เป็นความสามารถของบุคคลที่จะละเว้นการกระทำบางประการ หรือความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมด้วยเหตุผล และความอดทน เพื่อให้เกิดผลดีตามที่ต้องการ หรือหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดีซึ่งอาจจะเกิดขึ้น รวมทั้งความสามารถในการจัดการกับสภาพแวดล้อม เพื่อให้เกิดพฤติกรรมตามที่บุคคลมุ่งหวังไว้ แม้บุคคลนั้นจะต้องเผชิญกับปัญหา อุปสรรค หรืออยู่ในสภาวะที่ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในจิตใจ และ วรารัตน์ วิจารณ์ปรีชา (2550: 17) กล่าวว่า การควบคุมตนเอง เป็นความสามารถของบุคคลที่จะกระทำพฤติกรรม ด้วยเหตุผล และความอดทน เพื่อให้เกิดผลดีต่อพฤติกรรม ตามที่ต้องการ แม้บุคคลนั้นจะต้องเผชิญกับปัญหา อุปสรรค หรือสภาวะที่ขัดแย้งในจิตใจ บุคคลนั้นก็จะสามารถเป็นผู้กำหนดตนเองได้เพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงปรารถนาได้ด้วยตนเอง

จากแนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมตนเองข้างต้นแสดงให้เห็นว่า แนวคิดจากนักวิชาการต่างชาติและนักวิชาการในประเทศไทย ได้กล่าวถึงการควบคุมตนเองไว้ได้ใกล้เคียงกัน ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า การควบคุมตนเอง หมายถึง ความสามารถในการกระทำพฤติกรรมด้วยเหตุผล และความอดทนเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงปรารถนา แม้ว่าจะต้องเผชิญปัญหา อุปสรรค สภาพแวดล้อม หรือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งในจิตใจ

สรุปแนวคิดพฤติกรรมกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

จากการประมวลเอกสารแนวคิดและทฤษฎีข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง หมายถึง การกระทำเพื่อควบคุมความก้าวร้าวทางกายและวาจาด้วยตนเอง โดยไม่ให้อีกฝ่ายได้รับความเดือดร้อนเสียหาย มีความอดทนอดกลั้นไม่ว่าตนเองจะต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ที่ขัดแย้งในจิตใจเพียงใด ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง จึงหมายถึง การกระทำของผู้ที่กระทำคามผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เพื่อควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง มีความอดทนอดกลั้นไม่ว่าตนเองจะต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ที่ขัดแย้งในจิตใจเพียงใด โดยพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวทางกาย เป็นการกระทำเพื่อควบคุมความก้าวร้าวที่แสดงออกโดยใช้อวัยวะทางกาย

พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวทางวาจา เป็นการกระทำเพื่อควบคุมความก้าวร้าวที่ใช้อวาจา ทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวดจากการใช้วาจา

การวัดพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

มีนักวิชาการหลายท่านที่ได้สร้างแบบวัดเกี่ยวกับความก้าวร้าว เช่น บัสส์และเดอริก (Carlson; & Elaine. 1992: 367-369; Citing Buss; & Durkey. 1961: 171-173) ได้สร้างแบบวัดความก้าวร้าว โดยแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบถูกผิด จำนวน 75 ข้อ โดยพิจารณาตามลักษณะของการแสดงออก 7 ด้าน ได้แก่ 1) ความโกรธเคือง (Resentment) เป็นการวัดการแสดงออกด้านความอิจฉาริษยาและความเกลียดชังผู้อื่น โดยแสดงความรู้สึกโกรธอย่างรุนแรง หรือมีความคิดที่จะทำร้ายผู้อื่น 2) การมีอารมณ์ฉุนเฉียวหรือหงุดหงิด (Irritability) เป็นการวัดความพร้อมที่จะแสดงสิ่งที่ทำให้ตนโกรธออกมาให้น้อยที่สุด ซึ่งรวมทั้งโมโหง่าย หงุดหงิด ความขุ่นเคืองใจหรือรู้สึกเจ็บใจ และการแสดงความหยาบคายต่างๆ 3) ความเคลือบแคลงสงสัย (Suspicion) เป็นการวัดลักษณะของการแสดงความมุ่งร้ายที่มีต่อผู้อื่น โดยเป็นการแสดงความไม่ไว้วางใจผู้อื่นที่ตนคิดว่าจะทำร้ายตนเอง 4) การปฏิเสธ (Negativism) เป็นการวัดการแสดงการปฏิเสธที่จะยอมรับหรือให้ความร่วมมือ

โดยการแสดงความขึ้นต่อข้อบังคับหรือข้อตกลงต่าง ๆ 5) ความก้าวร้าวทางวาจา (Verbal aggression) เป็นการวัดการแสดงความก้าวร้าวทางวาจาทั้งในรูปของวิธีการพูดและคำพูดที่ใช้ ได้แก่ การโต้เถียง การตะโกน การกรีดร้อง การข่มขู่ การสาปแช่ง และการวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรง 6) การแสดงความก้าวร้าวทางอ้อม (Indirect aggression) เป็นการวัดการแสดงความก้าวร้าวทางอ้อม หรือไม่มีการโต้ตอบโดยตรง เช่น การนินทาแบบใส่ร้ายผู้อื่น การปฏิเสธ การระงับอารมณ์เอาไว้ในใจมีเจตนาร้ายต่อผู้อื่น รวมทั้งการก้าวร้าวที่ไม่แสดงโดยตรงต่อผู้อื่น เช่น การทำลายวัตถุหรือสิ่งของของผู้อื่นแทน การปิดประตูเสียงดัง เป็นต้น และ 7) การใช้กำลังกาย (Assault) เป็นการวัดการแสดงความรุนแรงทางร่างกายโดยตรงกับผู้อื่น โดยรวมถึงการทำร้ายผู้อื่นด้วย การทำลายสิ่งของและการต่อสู้เพื่อป้องกันตัวจากการถูกทำร้าย

ในปี ค.ศ.1992 บัสส์และเพอร์รี่ (Buss; & Perry. 1992: 452-459) ได้นำแบบสอบถามการวัดการมุ่งร้ายหรือความก้าวร้าวของ บัสส์และเดอริก มาพัฒนาโดยใช้ชื่อว่า แบบสอบถามวัดความก้าวร้าว (The Aggression Questionnaire : AQ) โดยยังคงใช้คำถามเดิมบางข้อ แต่มีการแก้ไขและตัดข้อคำถามบางข้อออก เพื่อลดความคลุมเครือของคำถาม แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 5 ระดับ มีจำนวน 29 ข้อ โดยแบบสอบถามนี้วัดความก้าวร้าว แบ่งออกเป็น 4 ชนิด ได้แก่ ความก้าวร้าวทางกาย (Physical aggression) ความก้าวร้าวทางวาจา (Verbal aggression) ความโกรธ (Anger) และการมุ่งร้าย (Hostility)

การวัดการควบคุมตนเองของ โรเซนบอม (Rosenbaum. 1980: 109-121) ได้พัฒนาแบบวัดการควบคุมตนเอง เพื่อใช้กับวัยรุ่น เป็นแบบรายงานด้วยตนเอง จำนวน 36 ข้อ ชื่อว่า The Self Control Schedule (SCS) มีลักษณะเป็นมาตราส่วน 6 ระดับ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการรับรู้ความคิดและการเตือนตนเอง ด้านการประยุกต์กลวิธีในการแก้ปัญหา ด้านการยับยั้งชั่งใจ ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง เครื่องมือมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .86 ซึ่งในประเทศไทยก็มีผู้ที่สนใจศึกษาเรื่องของการควบคุมตนเอง เช่น นงนุช โรจนเลิศ (2533: 79-82) ได้ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่น ได้พัฒนาแบบวัดการควบคุมตนเอง โดยปรับปรุงมาจากแบบวัด The Self Control Schedule (SCS) ของโรเซนบอม ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วน 5ระดับ มีข้อคำถาม 50 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ เท่ากับ .84 และในงานของ ไชยงค์ วรรณาม (2549: 78) ได้ทำการศึกษาเรื่องพัฒนาการการควบคุมตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่สาม ที่มีมโนภาพแห่งตนต่างระดับกัน ได้สร้างแบบวัดการควบคุมตนเองตามโครงสร้างของโรเซนบอม เช่นกัน โดยมีลักษณะเป็นสถานการณ์ 3 ตัวเลือก จำนวน 52 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ เท่ากับ .91 โดยแยกออกเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการชี้แจงตนเอง ด้านการวางแผนแก้ปัญหา ด้านการยับยั้งชั่งใจ และด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ในขณะที่ ทางเน บอมไอสเตอร์ และบูน (Tangney; Baumeister; & Boone. 2004: 271-324) ได้ทำการสร้างแบบวัดการควบคุมตนเอง โดยใช้ชื่อเครื่องมือว่า Self-Control Scale มีข้อคำถามจำนวน 36 ข้อ โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการปฏิบัติตามหน้าที่ ด้านการควบคุม

ตนเองจากสิ่งกระตุ้น ด้านการปรับตัว ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและด้านการควบคุมด้วย จริยธรรม ซึ่งต่อมามีทัศนคติ พันพงศ์ (2555) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบวัดการควบคุม พฤติกรรมสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยสร้างแบบวัดขึ้นจากการปรับปรุงแบบวัดของทาง เน่ บอมไอสเตอร์ และบุญ มีข้อคำถามในแบบวัดมีจำนวน 66 ข้อ ใช้มาตราส่วนค่า 6 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.93

มีนักวิชาการชาวไทยที่ใช้แบบวัดที่แตกต่างออกไปอีกหลายท่าน เช่น วรรัตน์ วิจารณ์ปริชา (2550: 26) ที่ได้ทำการศึกษา การควบคุมพฤติกรรมการกระทำความรุนแรง ของนักเรียนใน โรงเรียน อำเภอตำบองเสดวก จังหวัดราชบุรี โดยสร้างแบบวัดการควบคุมพฤติกรรมการกระทำ ความรุนแรงขึ้น มีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่า 5 ระดับ จาก “มากที่สุด” ไปถึง “น้อยที่สุด” มีข้อคำถามจำนวน 17 ข้อ แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .80 โดยผู้ที่ตอบแบบสอบถามได้ คะแนนมากจะมีการควบคุมพฤติกรรมการกระทำความรุนแรงดีกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย และในงาน ของ ประภาพร คนชื่อ (2552: 46-47) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัย บางประการกับความสามารถในการควบคุมตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตพื้นที่ การศึกษาลพบุรี เขต 2 ได้สร้างแบบวัดการควบคุมตนเองขึ้นตามทฤษฎีของ วอลเตอร์ ซี เร็คเลสซ์ ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ และการควบคุมตนเองด้าน พฤติกรรม เครื่องมือมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .84

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดของ วรรัตน์ วิจารณ์ปริชา (2550) มาเป็น แนวทางในการสร้างข้อคำถามและเนื้อหาให้สอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทของผู้ที่ กระทำคามผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน แบบวัดเป็นมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “บ่อยที่สุด” ไปถึง “ไม่เคยเลย” โดยผู้ที่กระทำคามผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้คะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองสูง แสดงว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรม การ ควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองมากกว่า ผู้ที่กระทำคามผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

ในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง เช่น งานของ วลัยกรณ์ แพร่กิจธรรมชัย (2555: 122-125) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการปรับพฤติกรรมเพื่อลดความก้าวร้าวของวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยง พบว่า วัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงมีพฤติกรรมก้าวร้าวอยู่ในระดับปานกลาง และวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงที่มีบุคลิกภาพและความสัมพันธ์ภาพในครอบครัวแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ส่วนวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงที่มีสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน และมีอิทธิพลของตัวแบบทางสังคมแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ในงานวิจัยของ ดิษยา มีเพียร (2551: 67-72) ที่ทำการศึกษารื่อง ผลของการฝึกการควบคุมตนเองต่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชน กระทำผิดหญิงในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี พบว่า เยาวชนที่ได้เข้ารับการฝึกควบคุมตนเอง มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01 ในงานวิจัยของ วรรัตน์ วิจารณ์ปรีชา (2550: 26) ได้ทำการศึกษา การควบคุมพฤติกรรมการกระทำ ความรุนแรงของนักเรียนในโรงเรียน อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี พบว่า การควบคุมพฤติกรรมการกระทำ ความรุนแรงของนักเรียนเมื่อจำแนกตาม เพศ และประวัติการถูกตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษรแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 ส่วนการจำแนกตามการดื่มสุราของผู้ปกครอง ภาระหนี้สินของครอบครัว และการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา ไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ที่ใช้ส่วนประกอบของทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะธรรมในการศึกษา เช่น งานวิจัยของแสง ทวีคุณ (2538) ที่ได้ทำการศึกษารื่อง การฝึกเพื่อเสริมสร้างจิตลักษณะในการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทในนักเรียนอาชีวศึกษา พบว่า ในการฝึกทัศนคติและฝึกงานอนาคตควบคุมตน มีอิทธิพลต่อจิตลักษณะในการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาท ในกลุ่มนักเรียนที่มีความพร้อมทางจิตใจสูง เด่นชัดกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีความพร้อมด้านจิตใจต่ำ และ ในกลุ่มที่ได้รับการศึกษาทัศนคติเพียงด้านเดียว ตัวแปรจิตลักษณะพื้นฐาน 6 ด้าน สามารถร่วมกันทำนายจิตลักษณะและพฤติกรรมได้สูงสุดคือ ความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมทะเลาะวิวาท(ทำนายได้ 84%) รองลงมาคือ การเลือกคบเพื่อนอย่างเหมาะสม(ทำนายได้ 54%) โดยมีตัวแปรทำนายที่สำคัญคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม เช่นเดียวกับงานของ จินห์จุฑา วิเศษสมวงศ์ (2548) ที่ทำการศึกษารื่อง ความสัมพันธ์ในครอบครัว ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นชาย โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต พบว่า ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ที่ใช้ปัจจัยทางด้านสถานการณ์ทางสังคมในการหาสาเหตุของพฤติกรรม เช่นงานของ อรวรรณ กัลปะ (2553) ที่ได้ทำการศึกษารื่อง การปรับตัวของเยาวชนในสถานแรกรับเด็กและเยาวชนสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนในสถานแรกรับเด็ก

และเยาวชน สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ทักษะชีวิตและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสามารถทำนายการปรับตัวของเด็กและเยาวชนชายในสถานแรกรับเด็กและเยาวชน สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้ ร้อยละ 34.2 ที่ระดับนัยสำคัญ .001 และในงานของ วรทัศน์ วัฒนชีวโนปกรณ์ (2555) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงเหตุทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า นักศึกษาที่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ ใฝ่ดีมาก คือ นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก โดยมีตัวทำนายพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ ใฝ่ดีที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากเพื่อน สามารถทำนายได้ระหว่างร้อยละ 57.2

จากการประมวลเอกสารเบื้องต้น จะเห็นได้ว่า การมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง เจตคติ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีความสำคัญในการส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เช่นเดียวกับการทำให้เกิดพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ทำให้สามารถแสดงออกทางคำพูดและการกระทำในสิ่งที่สร้างสรรค์ได้ อีกทั้งยังส่งเสริมให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสม ดังนั้นในการศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองนั้น ผู้วิจัยจึงมีหลักในการวิเคราะห์หาสาเหตุของพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 3 แนวการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรม

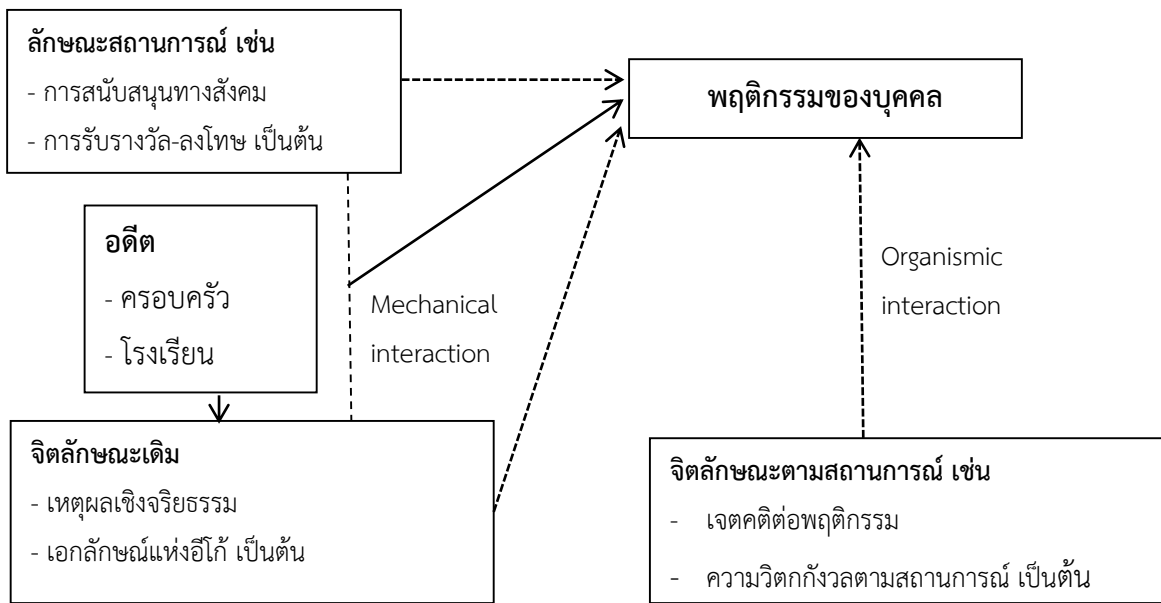
ในการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมในอดีตที่ผ่านมา มีลักษณะเป็นการศึกษาตัวแปรอิสระที่ละตัวและตัวแปรตามทีละตัว ซึ่งลักษณะนี้ในระยะเวลาต่อมาไม่เป็นที่นิยม เนื่องจากเป็นการศึกษาที่ทำให้นักวิจัยไม่สามารถเห็นภาพรวมที่เกี่ยวกับสาเหตุต่างๆของตัวแปรตามนั้นๆ ได้อย่างครบถ้วน และด้วยเหตุผลที่ว่าตัวแปรตามเพียงหนึ่งตัว มิใช่มีเพียงประเภทเดียว หรือเพียงสาเหตุเดียวเท่านั้น แต่มีสาเหตุหลายประเภทที่สามารถอธิบายในเรื่องของพฤติกรรมได้

ดังนั้นรูปแบบการวิเคราะห์สาเหตุแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) จึงเป็นที่นิยมและได้รับการยอมรับจากนักวิจัยในเวลาต่อมาจนถึงปัจจุบัน (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2547: 141;อ้างอิงจาก Fiedler.1967; Magnusson; & Endler; Tette; & Burbett. 2003) ซึ่งรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) ได้เสนอว่า การศึกษาสาเหตุของพฤติกรรมมนุษย์สามารถศึกษาได้จากสาเหตุ 2 ประการ คือ สาเหตุภายนอกตัวบุคคล เช่น สภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ภูมิลาเนาเกิด เป็นต้น และสาเหตุภายในตัวบุคคล เช่น ลักษณะทางจิตใจของบุคคล ซึ่งแนวคิดการวิเคราะห์จะใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งใน 4 รูปแบบ ได้แก่ 1) รูปแบบที่ให้ความสำคัญที่จิตลักษณะ (Trait model) เป็นการเน้นลักษณะภายในตัวบุคคล เป็นสาเหตุของพฤติกรรม ได้แก่ การศึกษาบุคลิกภาพของบุคคล โดยประกอบด้วยลักษณะทางจิตย่อยๆหลายลักษณะที่คงสภาพอยู่ภายในตัวบุคคล 2) รูปแบบการวิเคราะห์พลวัตทางจิต (Psychodynamic Model) มุ่งศึกษาโครงสร้าง

ทางจิตที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมประกอบด้วย อิด (Id) อีโก้ (Ego) และซูเปอร์อีโก้ (Superego) โครงสร้างทางจิตทั้งสามด้านนี้มีความขัดแย้งกันอยู่ตลอดเวลาและแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม 3) รูปแบบสถานการณ์นิยม (Situational Model) มุ่งเน้นว่าพฤติกรรมของมนุษย์อาจจะแก้ไข ปรับปรุงและสามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยอาศัยสถานการณ์แวดล้อมภายนอก เงื่อนไขทางสังคมและสิ่งเร้าต่างๆ ทำให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะต่างๆกัน และ 4) รูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) มุ่งเน้นให้ความสำคัญของปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะลักษณะทางจิตใจของบุคคล กับสถานการณ์ที่ได้ประสบอยู่ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมมนุษย์ ซึ่งจัดเป็นรูปแบบที่เน้นในการอธิบายสาเหตุของพฤติกรรมมนุษย์ให้มีความครอบคลุม มีการศึกษาใน 2 รูปแบบ ได้แก่ 1) ศึกษาจิตลักษณะร่วมกับสถานการณ์ปัจจุบัน หรือเรียกว่า ปฏิสัมพันธ์แบบกลไก (Mechanical Interaction) เป็นการวิเคราะห์ทางสถิติร่วมกันระหว่างลักษณะทางสถานการณ์และจิตลักษณะเดิมของบุคคล ซึ่งส่งผลต่อความแปรเปลี่ยนของคะแนนพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งของบุคคล ได้แก่ การวิเคราะห์สถิติแบบ two-way ANOVA, Three-way ANOVA 2) ศึกษาจิตลักษณะทางสถานการณ์หรือปฏิสัมพันธ์แบบในตน (Organismic Interaction) เป็นการศึกษาลักษณะทางจิตใจของบุคคลประเภทที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของสถานการณ์ กล่าวคือเป็นสภาพจิตใจที่มีความไวต่อการแปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ที่บุคคลเผชิญอยู่ในปัจจุบัน (งามตา วนิทานนท์. 2536: 8-9; อ้างอิงจาก Endler; & Magnusson. 1977: 950-960)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมมนุษย์ในรูปแบบการปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) มาเป็นกรอบแนวทางในการประมวลเอกสาร และตัวแปรที่เป็นสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของผู้ที่กระทำความผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ นั้นเป็นผลมาจาก 4 ประการ คือ กลุ่มตัวแปรลักษณะสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ และกลุ่มตัวแปรชีวสังคม

ต่อไปนี้เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับความหมาย การวัด ตัวแปรอิสระในกลุ่มต่างๆ และหลักฐานที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

ภาพประกอบ 1 รูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model)

ที่มา: ดวงเดือน พันธุนาวิน (2541; อ้างอิงจาก Magnusson & Endler. 1997). วารสารทันตภิบาล.ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 หน้า 105-108

ต่อไปนี้เป็นผลการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และจากรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม ผู้วิจัยจึงกำหนดกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง เป็น 3 กลุ่มปัจจัย ได้แก่ กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ และกลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม นอกจากนี้ยังได้กำหนดลักษณะชีวสังคมเป็นตัวแปรแบ่งกลุ่มเพื่อใช้จำแนกลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพครอบครัว สภาพเศรษฐกิจของครอบครัว ภูมิสำเนาเกิด และระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม

ส่วนที่ 4 ปัจจัยทางด้านจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

4.1 ปัจจัยทางจิตลักษณะเดิมกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

จิตลักษณะเดิมเป็นลักษณะทางจิตใจที่ติดตัวบุคคลมา เป็นผลมาจากประสบการณ์ที่ได้รับจากปฏิสัมพันธ์ในครอบครัวและสถานศึกษา มีลักษณะคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์โดยรวม (Magunsson; & Endler. 1977: 18-21)

ทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะธรรม

ทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะธรรม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2543) เป็นทฤษฎีที่แสดงถึงสาเหตุของพฤติกรรมคนดีคนเก่ง เป็นทฤษฎีที่สร้างจากผลการวิจัยที่เปรียบเทียบลักษณะทางจิตใจของผู้ที่มีพฤติกรรมอย่างหนึ่งในปริมาณที่แตกต่างกัน ทั้ง ๆ ที่ผู้กระทำเหล่านั้นอยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน เป็นการศึกษาวิจัยคนไทยที่มีอายุช่วง 6-60 ปี จำนวน 5,000คน เป็นการรวมผลวิจัยในไทยหลายสิบเรื่องในเวลา 25 ปี และได้นำเสนอจิตลักษณะพื้นฐานโดยทั่วไปของคนไทยที่สำคัญเป็นสาเหตุของพฤติกรรมคนดี คนเก่ง ออกเป็น 2 กลุ่ม สาเหตุกลุ่มแรก ประกอบด้วยจิตลักษณะ 5 ประการ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เหตุผลเชิงจริยธรรม ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเจตคติ คุณธรรม และค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหรือสถานการณ์นั้น สาเหตุกลุ่มที่สอง ประกอบด้วยลักษณะพื้นฐานทางจิตของบุคคล 3 ประการ คือ สติปัญญาหรือความเฉลียวฉลาด สุขภาพจิต และการมีประสบการณ์ทางสังคม

ทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะธรรมได้เสนอความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลระหว่างจิตลักษณะหลายด้านกับจิตลักษณะอื่นๆ และพฤติกรรมของมนุษย์ในภาพของต้นไม้อัจฉริยะธรรม ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ ทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะธรรมนั้นมี 3 ส่วน คือ

ส่วนแรก คือ ราก ซึ่งเป็นกลุ่มจิตลักษณะพื้นฐาน มี 3 ด้าน คือ 1) สติปัญญา 2) ประสบการณ์ทางสังคม และ 3) สุขภาพจิต จิตลักษณะเหล่านี้เป็นพื้นฐานของจิตลักษณะ 5 ประการบนลำต้น และยังเป็นพื้นฐานของพฤติกรรมมนุษย์ในส่วนที่เป็นดอกและผลด้วย ซึ่งบุคคลจะต้องมีจิตลักษณะทั้ง 3 ประการในปริมาณที่สูงตามวัย ที่จะส่งผลให้มีพฤติกรรมที่น่าปรารถนามากด้วย

ส่วนที่สอง คือ ลำต้น ประกอบด้วยจิตลักษณะ 5 ประการ เป็นผลมาจากจิตลักษณะพื้นฐานที่เป็นราก ได้แก่ 1) เหตุผลเชิงจริยธรรม 2) มุ่งอนาคตและการควบคุมตน 3) ความเชื่ออำนาจในตน 4) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 5) ทศนคติคุณธรรมและค่านิยม (ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมหรือสถานการณ์นั้นๆ) ถ้าต้องการที่จะเข้าใจ อธิบาย ทำนายพฤติกรรมชนิดใด จะต้องใช้จิตลักษณะบางด้าน หรือ 5 ด้านนี้ประกอบกันจึงจะได้ผลดีที่สุด แต่หากใช้จิตลักษณะเพียงตัวเดียวหรือน้อยตัวจะทำให้การเข้าใจพฤติกรรมนั้นๆเป็นไปได้ยาก

ส่วนที่สาม คือ ดอกและผล แสดงถึงพฤติกรรมทำดีละเว้นความชั่ว และพฤติกรรมการทำงานอย่างขยันขันแข็งเพื่อส่วนรวม ส่วนแรกนี้เป็นพฤติกรรมประเภทต่างๆ ที่รวมเข้าเป็นพฤติกรรมของพลเองดี พฤติกรรมที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศและพฤติกรรมการทำงานอาชีพอย่างขยันขันแข็งผลที่ออกมาเป็นพฤติกรรมต่างๆที่น่าปรารถนา

ต่อไปนี้เป็น การประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของจิตลักษณะเดิม ประกอบด้วย ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และ บุคลิกภาพแบบมีสติ ที่มีต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน กับพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

มีนักวิชาการหลายท่านที่ได้อธิบายเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนไว้ เช่น มีด (Mead, 1971: 175) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต เป็นลักษณะพิเศษของผู้ที่สามารถคาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคต ส่วนเพ็ญแข ประจันต์จันท์ (2527: 15) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต เป็นลักษณะของการอดใจรอได้ หักห้ามใจของตนเองได้ เพื่อเป้าหมายหรือความสำเร็จที่ตั้งไว้ และเป็นความสามารถในการทำนายหรือคาดการณ์ล่วงหน้า และยังสอดคล้องกับลักษณะนิสัยของผู้ที่มีความรับผิดชอบอีกด้วย ในขณะที่ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2520) ได้กล่าวถึง การมุ่งอนาคต ว่าเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมคนดีคนเก่ง โดยความสามารถในการควบคุมตนเอง เป็นพฤติกรรมของการอดใจรอได้ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การรอรบรางวัลที่ใหญ่กว่าในอนาคตแทนรางวัลเล็กน้อยซึ่งจะได้รับทันทีหรือการงดบำบัดความต้องการในปัจจุบันของตนเองเพราะเล็งเห็นผลร้ายที่จะเกิดตามมาหรือเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต ลักษณะมุ่งอนาคตนี้ตรงข้ามกับลักษณะมุ่งปัจจุบัน โดยลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน แบ่งออกเป็น 2 ส่วนแรกเป็นจิตลักษณะ คือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ประกอบด้วย 3 ประการ ได้แก่ 1) บุคคลมีความสามารถในการคาดการณ์ได้ว่าในอนาคตจะเกิดอะไรขึ้น เช่น ถ้าไม่อ่านหนังสือ ในการสอบปลายภาคอาจจะสอบตกได้ เป็นต้น 2) ยอมรับว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น อาจจะเกิดขึ้นกับตนเองได้เช่นกัน เช่น การสอบกลางภาคที่ผ่านมาเพื่อสอบตกในวิชาคณิตศาสตร์ ในการสอบปลายภาคเราอาจจะสอบตกในวิชาคณิตศาสตร์บ้างก็ได้ เป็นต้น และ 3) ให้ความสำคัญกับสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต ทั้งในด้านการเห็นคุณค่าของเวลาและคุณค่าของรางวัลที่แม้ว่ายังไม่ได้รับ เช่น การที่นักเรียนเห็นคุณค่าของผลการเรียนที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เป็นต้น

ส่วนที่สองเป็นทักษะ คือ การควบคุมตนเอง ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) มีการสังเกตพฤติกรรมของตนเองเพื่อเป็นบรรทัดฐานในการกำหนดพฤติกรรมในขั้นต่อไป 2) กำหนดเป้าหมายย่อย และเป้าหมายรวมของพฤติกรรม 3) มีการสร้างสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการกระทำพฤติกรรม 4) มีการให้รางวัลตนเองเมื่อมีการกระทำตามเป้าหมายย่อยได้สำเร็จ

ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่มีความต่อเนื่องกันในสถานการณ์หรือเหตุการณ์เดียวกัน นั่นคือ บุคคลจำเป็นจะต้องมีความต้องการผลที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมากกว่าในปัจจุบัน โดยมีการดำเนินการเพื่อให้สามารถไปสู่เป้าหมายในอนาคตที่ตั้งไว้ เช่น การรอรับรางวัลจากการปฏิบัติตนตามระเบียบที่สังคมกำหนด แทนที่จะรับรางวัลเล็กน้อยที่จะได้รับในปัจจุบันทันที เนื่องจากเล็งเห็นถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นภายหลังจากการกระทำนั้น จึงมีการควบคุมตนเองให้มีความอดใจรอได้ เพื่อเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน คือ ความสามารถในการคาดการณ์ เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดประโยชน์ในอนาคต รวมทั้งความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้รู้จักอดใจ รอได้ เพื่อรอรับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่า โดยในการวิจัยครั้งนี้ ได้ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน หมายถึง ความสามารถของผู้ที่กระทำความผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เกี่ยวกับการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนเองในอนาคต สามารถควบคุมตนเองให้รู้จักอดใจรอได้ เพื่อรอรับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่า หรือสำคัญกว่าในอนาคต

เครื่องมือวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน

บุญรับ ศักดิ์มณี (2532) ได้พัฒนาแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนที่ใช้กับข้าราชการพลเรือน โดยมีข้อคำถาม 20 ข้อ โดยแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .78 โดยแบบวัดเป็นมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงแสดงว่ามีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนสูง และผู้ที่ตอบได้คะแนนต่ำ แสดงว่ามีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนต่ำ ซึ่งต่อมา ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่นๆ (2536) ได้พัฒนาแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน โดยใช้ในงานวิจัยเรื่อง ลักษณะทางจิตและพฤติกรรมของนักเรียนที่อยู่สภาวะเสี่ยงในครอบครัวและแนวทางป้องกัน โดยมีข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ ข้อคำถามมีลักษณะเป็นประโยคบอกเล่า โดยให้นักเรียนรายงานถึงความสามารถในการคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต บังคับตนเองให้อดใจรอได้ หรือเลือกที่จะไม่รับประโยชน์เล็กน้อยในทันที แต่จะรอรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่า หรือสำคัญกว่าทีหลัง โดยแบบวัดเป็นมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .64 ต่อมา ดวงเดือน พันธุมนาวิน และอัมพร ม้าคะนอง (2547) ได้นำแบบวัดของจินตนา บิลมาศ และคนอื่นๆ (2529) จำนวน 20 ข้อ เป็นมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” มาปรับข้อคำถามให้กระชับขึ้น โดยปรับลดข้อคำถามเหลือ 10 ข้อ โดยแบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .68

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2536) มาเป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถาม เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาให้สัมภาษณ์

ปฏิบัติการและบริบทของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน แบบวัดเป็นมาตรฐานประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้คะแนนลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง แสดงว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมากกว่า ผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองกับพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง ได้มีผู้ที่ทำการศึกษาในหลายกลุ่มตัวอย่าง เช่น กลุ่มของคนทำงาน ตัวอย่างเช่น ในงานวิจัยของธวัชชัย ศรีพรงาม (2547: 189) พบว่า พนักงานที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมาก มีพฤติกรรมการทำงานอย่างปลอดภัยส่วนบุคคล และพฤติกรรมทำให้การสนับสนุนการทำงานอย่างปลอดภัยมากกว่าพนักงานที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ โดยลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองยังเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 2 เมื่อร่วมกับอีก 9 ตัวแปร สามารถทำนายพฤติกรรมการทำงานอย่างปลอดภัยส่วนบุคคล ในกลุ่มพนักงานชาย ได้ร้อยละ 39.2 โดยมีค่าเบต้า เท่ากับ .18 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รวิกาญจน์ เตือนดาว (2547: 91-149) ที่ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการขับชื้ออย่างปลอดภัยของพนักงานขับรถโดยสารประจำทาง ขสมก. พบว่า พนักงานขับรถโดยสารประจำทาง ขสมก. ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมาก เป็นผู้ที่มีการขับชื้ออย่างปลอดภัยมากกว่าพนักงานขับรถโดยสารประจำทาง ขสมก. ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองน้อย พบผลเช่นนี้ในกลุ่มรวม และทุกกลุ่มย่อย และยังพบว่าลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองเป็นตัวทำนายที่สำคัญลำดับที่ 2 ของพฤติกรรมการขับชื้ออย่างปลอดภัย โดยร่วมกับตัวแปรอื่นอีก 4 ตัวแปร สามารถทำนายพฤติกรรมการขับชื้ออย่างปลอดภัยในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 26.6 (Beta .23) และทำนายได้สูงสุดร้อยละ 34.9 (Beta.27) ในกลุ่มฐานะไม่ดี

และงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง ในกลุ่มนักเรียน ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ สุภาสิณี นุ่มเนียม (2546: 88) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทางสภาพแวดล้อม และจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 576 คน พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองร่วมกับตัวแปรจิตลักษณะเดิม สามารถทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ในโรงเรียนได้ร้อยละ 39.9 มีค่าเบต้า เท่ากับ .54 โดยมีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 1 เช่นเดียวกับงานวิจัยของ แสง ทวีคุณ (2538) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การฝึกเพื่อเสริมสร้างจิตลักษณะในการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทในนักเรียนอาชีวศึกษา พบว่า ในการฝึกทัศนคติและการฝึกมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง มีอิทธิพลต่อจิตลักษณะในการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาท ในกลุ่มนักเรียนที่มีความพร้อมทางจิตใจสูง เด่นชัดกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีความพร้อมด้านจิตใจต่ำ และ

ในกลุ่มที่ได้รับการศึกษาทัศนคติเพียงด้านเดียว ตัวแปรจิตลักษณะพื้นฐาน 6 ด้าน สามารถร่วมกันทำนายจิตลักษณะและพฤติกรรมได้สูงสุดคือ ความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมทะเลาะวิวาท (ทำนายได้ 84%) รองลงมาคือ การเลือกคบเพื่อนอย่างเหมาะสม(ทำนายได้ 54%) โดยมีตัวแปรทำนายที่สำคัญคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม ในงานของ พูนฤดี สุวรรณพันธ์ (2537) ได้ทำการศึกษาปัจจัยทางครอบครัวและโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางพุทธศาสนาของนักเรียนในชุมชนที่มีระดับการพัฒนาต่างกัน พบว่า ในกลุ่มรวม ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สุขภาพจิต และศีล 5 ร่วมกันทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวได้ 36% โดยมีลักษณะมุ่งอนาคตเป็นตัวทำนายสำคัญ และร่วมกันทำนายการคบเพื่อนอย่างเหมาะสมได้ 37% โดยมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเป็นตัวทำนายที่สำคัญ และงานวิจัยของโชติมา สุรฤทธิธรรม (2551: 119) ที่ ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนที่ฝึกและอบรมอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย จำนวน 378 คน พบว่า เยาวชนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง ส่งผลต่อพฤติกรรมการรับผิดชอบสูงกว่าเยาวชนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ

จะเห็นได้ว่าไม่ว่าจะกลุ่มคนทำงานหรือกลุ่มนักเรียน ล้วนแล้วแต่มีเรื่องของลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยทั้งสิ้น ซึ่งถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมอันพึงประสงค์ และจากการประมวลเอกสารเบื้องต้นสรุปได้ว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงนั้นจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์มากกว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ และเนื่องจากพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ถือเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์เช่นกัน ดังนั้นในงานวิจัยครั้งนี้ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน จึงหมายถึง ความสามารถของผู้ที่กระทำผิดผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนเองในอนาคต สามารถควบคุมตนเองให้รู้จักอดได้รอได้ เพื่อรอรับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่า หรือสำคัญกว่าในอนาคต โดยผู้ที่กระทำผิดผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง น่าจะมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเองมากกว่าผู้ที่กระทำผิดผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ

ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เป็นลักษณะของบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับความต้องการในการกระทำตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ (Ambrin. 2009. 9) โดยผู้ที่มีระดับคะแนนในด้านความมีสติสูงจะเป็นผู้ที่มีลักษณะเป็นบุคคลที่มีความน่าเชื่อถือ มีความตั้งใจแน่วแน่ มีความรอบครอบ บุคลิกภาพด้านนี้จะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการศึกษาและการดำเนินชีวิต ข้อเสียของผู้ที่มีระดับคะแนนที่สูงมาก ๆ ในด้านนี้ คือ จะเป็นผู้ที่มีระเบียบมากเกินพอดี และอาจจะก่อให้เกิดความเครียดได้หาสิ่งที

ทำไมไม่สำเร็จตามเป้าหมาย ส่วนผู้ที่มีระดับคะแนนต่ำ มักทำสิ่งที่ตั้งเป้าหมายไว้ให้สำเร็จได้ยากหรือทำไมไม่ค่อยสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ (ซูซัย สมิตธิไกร. 2547: 121)

เมอร์ริสและคณะ (Muris; Meesters & Diederens.2005: 1757-1763) ได้ทำการศึกษาบุคลิกภาพ 5 ด้าน ดังนี้ 1) บุคลิกภาพแบบมีอารมณ์แสดงตัว 2) บุคลิกภาพแบบอ่อนโยน 3) บุคลิกภาพแบบมีสติ 4) บุคลิกภาพแบบไม่มั่นคง 5) บุคลิกภาพแบบเปิดกว้าง ซึ่งได้นิยามบุคลิกภาพแบบมีสติ ว่า เป็นลักษณะของบุคคลที่มีความตั้งใจในการทำสิ่งต่างๆ เป็นผู้ที่ระเบียบความรับผิดชอบ สามารถทำตามคำสั่งให้สำเร็จลุล่วงไปได้ สามารถเผชิญกับปัญหาและเหตุการณ์ที่อยู่ในภาวะกดดันได้ ซึ่ง คอสต้าและเมคร (Cheryl. 1998: 29; Costa & McCrae. 1995) กล่าวว่าบุคลิกภาพแบบมีสติ มีลักษณะ 6 ประการ ได้แก่ 1) ความมีสมรรถนะ (Competence) เป็นผู้ที่มีความสามารถ มีเหตุผลในการทำกิจกรรม และมีความสามารถในการจัดการกับชีวิตของตนเองได้อย่างสมเหตุสมผล 2) ความมีระบบระเบียบ (Order) เป็นผู้ที่จัดการกับสิ่งต่างๆ ได้อย่างเป็นระเบียบและมีความเป็นระบบ 3) การยึดมั่นในหน้าที่และความรับผิดชอบ (Dutifulness) เป็นผู้ที่ยึดมั่นในหลักศีลธรรมจริยธรรม ปฏิบัติตนตามที่ตั้งปณิธานไว้ 4) การมุ่งความสำเร็จ (Achievement) เป็นผู้ที่สามารถปฏิบัติงานอย่างจริงจัง เพื่อให้ได้ผลตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ 5) การมีวินัยในตนเอง (Self-discipline) เป็นผู้ที่สามารถปฏิบัติงานตามเป้าหมาย จนส่งผลให้สำเร็จตามที่ตั้งใจไว้แม้ว่าจะต้องเผชิญกับอุปสรรคต่างๆ ที่มารบกวนระหว่างปฏิบัติงาน 6) ความสุขุมรอบคอบ(Deliberation) เป็นผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรอบคอบระมัดระวัง เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานให้บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีสติในการใช้ชีวิต มีความตั้งใจ มีความรับผิดชอบ ในการปฏิบัติงาน สามารถที่จะเผชิญกับปัญหาหรือเหตุการณ์ที่มีภาวะกดดันได้ เป็นผู้ที่สามารถจัดการกับชีวิตของตนเองได้อย่างสมเหตุสมผล ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ หมายถึง ลักษณะของผู้ที่กระทำความผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีสติในการใช้ชีวิต มีความตั้งใจและมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน สามารถที่จะเผชิญกับปัญหาหรือเหตุการณ์ที่มีภาวะกดดันได้ เป็นผู้ที่สามารถจัดการกับชีวิตของตนเองได้อย่างสมเหตุสมผล โดยผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีบุคลิกภาพแบบมีสติสูง น่าจะมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเองมากกว่า ผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีบุคลิกภาพแบบมีสติต่ำ

การวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ

คอสต้าและแมคแคร์ (Costa & McCrae, 1995) ได้สร้างแบบวัดบุคลิกภาพ Neo Five-Factor Inventory (NEO-FFI) โดยมีองค์ประกอบ 5 แบบ คือ แบบห้วนใจ แบบแสดงตัว แบบเปิดรับประสบการณ์ แบบประนีประนอม และแบบมีสติ ต่อมา วัลลา สบายยิ่ง (2542) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยด้านการตั้งเป้าหมาย การรับรู้ความสามารถของตนเอง และบุคลิกภาพที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของผู้จำหน่ายตรง ได้พัฒนาแบบวัดบุคลิกภาพจากแบบวัดบุคลิกภาพ Neo Five-Factor Inventory (NEO-FFI) ของ คอสต้าและแมคแคร์ โดยแบบวัดมีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ “ไม่เห็นด้วยเลย ไปถึง เห็นด้วยมากที่สุด” โดยแบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .74 ในงานวิจัยของ วีรวรรณ สุทิน (2551) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง อิทธิพลของจิตลักษณะและสถานการณ์ในการทำงานที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการสอนอย่างมีประสิทธิภาพของอาจารย์ สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ โดยนำแบบวัดบุคลิกภาพของ วัลลา สบายยิ่ง (2542) มาดัดแปลงเป็นเครื่องมือในการวัดบุคลิกภาพ โดยแบบวัดประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 60 ข้อ สำหรับข้อคำถามที่ใช้ในการวัดบุคลิกภาพแบบมีสติมีทั้งหมด 12 ข้อลักษณะของแบบวัดเป็นมาตราประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไปถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ต่อมา ปัญญา ประดิษฐ์-บาทูกา (2556) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงเหตุทางจิตสังคมที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะและพฤติกรรมการจัดการเรียนรู้แบบวิจัยเป็นฐานของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยได้ดัดแปลงแบบวัดบุคลิกภาพของ วัลลา สบายยิ่ง (2542) และ วีรวรรณ สุทิน (2551) โดย แบบวัดมีจำนวนข้อคำถาม 8 ข้อ แบบวัดมีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 6 ระดับ คือ “มากที่สุด ไปถึง น้อยที่สุด” ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด เท่ากับ .88

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติขึ้นเอง โดยใช้แนวคิดของ คอสต้าและแมคแคร์ (Cheryl, 1998: 29; Costa; & McCrae, 1995) เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดในครั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหา นิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทของผู้ที่กระทำ ความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน แบบวัดเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่กระทำ ความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้คะแนน ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติสูง แสดงว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติมากกว่า ผู้ที่กระทำ ความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องระหว่างลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ผู้วิจัยยังไม่พบบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรง จึงได้ทำการค้นคว้งานวิจัยที่มีลักษณะใกล้เคียงเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ในงานวิจัยของ สีนวล จำคำ (2544) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพอุปกรณกับวิธีการเผชิญความเครียดกับข้าราชการตำรวจฝ่ายสนับสนุน เขตปทุมวัน อายุระหว่าง 20 ถึง 60 ปี พบว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพมีสติ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับวิธีการเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ปัญหา และมีความสัมพันธ์ทางลบกับวิธีเผชิญความเครียดแบบได้ประโยชน์น้อย รวมทั้งไม่มีความสัมพันธ์กับวิธีการเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขด้วยอารมณ์ ซึ่งในขณะที่ วรพจน์ สถิตเสถียร (2548: 86) ได้ทำการศึกษาเรื่อง บุคลิกภาพทางองค์ประกอบกับกลวิธีเผชิญความเครียดของนิสิต ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบมีสติสูงจะเป็นผู้ที่สามารถจัดการกับชีวิตตนเองได้อย่างมีความเป็นเหตุเป็นผล มีความรับผิดชอบ มีความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตตามเป้าหมายและใช้วิธีการเผชิญกับความเครียดโดยตรง จึงใช้วิธีการเผชิญความเครียดแบบแก้ปัญหา เช่นเดียวกับ งานวิจัยของ ชลธิชา บุญเลี้ยง (2546: 71) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบที่สำคัญกับรูปแบบการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดระยอง พบว่า บุคลิกภาพแบบมีสติสูง จะมีการเผชิญปัญหารูปแบบการประนีประนอมสูง และมีการเผชิญปัญหารูปแบบการเข้าต่อสู้ต่ำ โดยในงานวิจัยของ นภาพรณ โสวัฒน์ (2545: 50) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบที่สำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ พบว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเป็นผู้ที่รู้จักปฏิบัติตนตามกฎเกณฑ์ของสังคม และรู้จักกระทำสิ่งต่างๆ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ อีกทั้งมีผลการเรียนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมในลักษณะที่มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง สามารถเป็นที่พึ่งของบุคคลอื่นได้ รู้จักกระทำสิ่งต่างๆ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ตรงไปตรงมา กล้าแสดงออก ไม่เก็บตัว และสามารถเข้ากับผู้อื่นได้ดี

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติมีความเกี่ยวข้องกับ การเผชิญความเครียด หรือ การจัดการกับชีวิตของตนเองได้อย่างมีเหตุผล การปฏิบัติตามเป้าหมายที่ตั้งไว้สามารถเผชิญกับสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างมีสติ ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ หมายถึง ลักษณะของของผู้ที่กระทำคามผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีสติในการใช้ชีวิต มีความตั้งใจและมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน สามารถที่จะเผชิญกับปัญหาหรือเหตุการณ์ที่มีภาวะกดดันได้ เป็นผู้ที่สามารถจัดการกับชีวิตของตนเองได้อย่างสมเหตุสมผล โดยผู้ที่กระทำคามผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติสูง น่าจะมี

พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเองมากกว่าผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชนที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติต่ำ

4.2 ปัจจัยทางจิตลักษณะตามสถานการณ์กับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

จิตลักษณะตามสถานการณ์ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะเดิมของบุคคลกับสถานการณ์ที่บุคคลนั้นเป็นผู้ที่กำลังเผชิญอยู่ ส่งผลให้เกิดจิตลักษณะตามสถานการณ์ โดยที่จิตลักษณะเหล่านี้จะเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ เช่น ความเครียดในการเรียน ประสิทธิภาพในการเรียน หรือเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมบางประการ เป็นต้น ซึ่งในส่วนนี้จะเป็นการประมวลเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของจิตลักษณะตามสถานการณ์ โดยประกอบด้วย เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเอง ความก้าวร้าวด้วยตนเอง และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเอง

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

เจตคติ คือ จิตลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคล โดยเกิดจากการรู้คิดเชิงประเมินค่า เกี่ยวกับบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ว่ามีลักษณะที่เป็นประโยชน์หรือโทษมากน้อยเพียงใด หรือมีลักษณะของความโน้มไปในทางชอบหรือไม่ชอบ พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เจตคติดี้อารมณ์เป็นองค์ประกอบ และความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมเฉพาะอย่าง เช่น การให้การสนับสนุนช่วยเหลือ หรือขัดขวางทำลาย เป็นต้น (งานตา วินิทานนท์. 2535: 215)

พิชบายและไอน์เซน (วิริติ ปานศิลา. 2542: 70; อ้างอิงจาก Fishbein & Ajzen. 1975 : 336-339) กล่าวว่า เจตคติถือเป็นเครื่องมือที่จะทำให้เข้าใจพฤติกรรมมนุษย์ เนื่องจากบุคคลจะทำอะไรย่อมขึ้นอยู่กับความเชื่อความรู้สึกและความเข้าใจ โดยเจตคติเป็นจิตลักษณะที่เกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งบุคคลกระทำพฤติกรรมใดแล้วได้ผลตอบแทน ต่อมาบุคคลนั้นก็คาดหวังและเชื่อว่าได้รับผลตอบแทนในลักษณะเดียวกัน หากกระทำพฤติกรรมนั้นอีก หากแต่ได้กระทำสิ่งใดแล้วยังไม่ได้รับผลตอบแทนหรือได้รับผลตอบแทนโดยที่เขาไม่ได้กระทำ ก็จะเกิดความรู้สึกว่าพฤติกรรมใดเป็นประโยชน์หรือเป็นโทษ ส่งผมให้เขามีเจตคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งนั้น ดวงเดือน พันธุมนาวัน และ เพ็ญแข ประจันปัจฉิม (2524: 5-9) ได้อธิบายเกี่ยวกับเจตคติไว้ว่า เป็นความรู้สึกที่แสดงออกอย่างมั่นคงต่อบุคคลหรือสถานการณ์ต่างๆ ใน 2 ลักษณะคือ มีทิศทาง (Direction) บวกหรือลบ ดีหรือเลว และปริมาณ (Magnitude) เป็นความเข้มข้นหรือความรุนแรง โดยบุคคลอาจจะมีเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างรุนแรง และมีเจตคติต่ออีกสิ่งหนึ่งน้อยลง ซึ่งขึ้นอยู่กับความสำคัญของสิ่งเหล่านั้นด้วย

เจตคติของบุคคลประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ (ดวงเดือน พันธุมนาวิ และคนอื่นๆ. 2531: 125-127; อ้างอิงจาก McGuire. 1969: 155-156) ได้แก่

ความรู้เชิงประเมินค่า (Cognitive Component) คือ การที่บุคคลมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งหนึ่งว่าเป็นสิ่งที่ดี ส่งผลให้เกิดอคติหรือความลำเอียงได้มาก เนื่องจาก องค์ประกอบความรู้เชิงประเมินค่าสิ่งหนึ่งเป็นต้นกำเนิดของเจตคติของบุคคลต่อสิ่งนั้น ดังนั้นการเปลี่ยนเจตคติเป็นสิ่งที่สำคัญ การปรับองค์ประกอบความรู้เชิงประเมินค่าในเรื่องนั้นให้ตรงกับความเป็นจริง โดยการให้ความรู้เกี่ยวกับคุณหรือโทษต่อสิ่งนั้นเพิ่มเติมแก่บุคคล

ความรู้สึกพอใจ (Affective component) คือ ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ความพร้อมกระทำ (Behavioral intention component) บุคคลที่จะช่วยเหลือสนับสนุนในสิ่งที่เขาชอบและพร้อมที่จะทำลายหรือเพิกเฉยต่อสิ่งที่เขาไม่พอใจ เป็นองค์ประกอบที่เกิดขึ้นภายหลังเมื่อบุคคลมีความรู้เชิงประเมินค่า และมีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบในสิ่งนั้น และสิ่งที่ตามมาคือ ความพร้อมที่จะกระทำการให้สอดคล้องกับความรู้สึกของตนต่อสิ่งนั้นด้วย

สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกที่บุคคลแสดงออกต่อสถานการณ์ในลักษณะที่เป็นบวกหรือลบ ดีหรือเลว รู้สึกชอบหรือไม่ชอบ และความพร้อมที่จะกระทำ โดยเจตคติอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย ขึ้นอยู่กับความรู้สึกนึกคิดของแต่ละบุคคลที่จะมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับสถานการณ์ใหม่ๆ ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง หมายถึง ความรู้สึกเชิงประเมินค่าความรู้สึกที่แสดงออกมาในทางบวกเกี่ยวกับการเห็นประโยชน์ การเห็นคุณค่า ความรู้สึกชอบพอใจ และความพร้อมที่จะกระทำพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของผู้ที่กระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

การวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

ในงานวิจัยของผ่องพรรณ แววิเศษ (2534) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ลักษณะจิตสังคมเพื่อการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น โดยได้สร้างแบบวัดเจตคติต่อการทะเลาะวิวาท เป็นแบบวัดที่มีลักษณะเป็นประโยค ลักษณะของเนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่อเชิงประเมินค่าของนักศึกษาที่มีต่อการทะเลาะวิวาท ซึ่งหมายความถึง ความเชื่อมั่นในประโยชน์และโทษของพฤติกรรมทะเลาะวิวาท ความรู้สึกพอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อการทะเลาะวิวาทและแนวโน้มที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมทะเลาะวิวาท แบบวัดมีข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ เป็นมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด เท่ากับ .81 ต่อมา แสง ทวีคุณ (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การฝึกเพื่อเสริมสร้างจิตลักษณะในการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทในนักเรียนอาชีวศึกษา โดยได้โดยปรับปรุงมาจากแบบวัดของ

ผ่องพรรณ แววิเศษ (2534) แบบสอบถามมีลักษณะเป็นประโยคบอกเล่าเกี่ยวกับความเชื่อเชิงประเมินค่าที่มีต่อการทะเลาะวิวาท ซึ่งหมายถึงความเชื่อมั่นในประโยชน์และโทษของพฤติกรรมทะเลาะวิวาท ความรู้สึกพึงพอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อการทะเลาะวิวาท โดยข้อความถามมีจำนวน 20 ข้อ แบบวัดเป็นมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด เท่ากับ .67 และในงานของ จินห์จุฑา วิเศษสมวงศ์ ที่ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ในครอบครัว ทศนคติต่อการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมก้าวร้าว ของวัยรุ่นชาย โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยรังสิต(2548) แบบวัดเป็นมาตรประเมินค่า 4 ระดับ จาก “จริงมาก” ไปถึง “ไม่จริง” ประกอบด้วยข้อความถามจำนวนทั้งสิ้น 19 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .83

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดของ ผ่องพรรณ แววิเศษ (2534) ที่ได้สร้างแบบวัดเจตคติต่อการทะเลาะวิวาท มาเป็นแนวทางในการสร้างข้อความถาม เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาให้นิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนแบบวัดเป็นมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย โดยผู้ที่กระทำความผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองสูง แสดงว่าเป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองมากกว่า เด็กและเยาวชนกระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

ผู้วิจัยได้ค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ซึ่งมีผู้สนใจมุ่งศึกษาในเรื่องของปัจจัยทางจิตลักษณะในด้านต่างๆ ที่มีเจตคติเข้ามาที่เกี่ยวข้องกับความก้าวร้าว เช่น ในงานวิจัยของ ผ่องพรรณ แววิเศษ (2534: 116-120) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ลักษณะจิตสังคมเพื่อป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น พบว่า นักศึกษาที่มีพฤติกรรมทะเลาะวิวาทย่อยหรือไม่ทะเลาะวิวาเลย มีทัศนคติที่ดีต่อการทะเลาะวิวาทย่อยกว่า นักศึกษาที่มีพฤติกรรมทะเลาะวิวาตมากและทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาตนี้ เป็นตัวทำนายที่สำคัญที่สุดของพฤติกรรมทะเลาะวิวาตทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย และในงานของ แสง ทวีคุณ (2538) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การฝึกเพื่อเสริมสร้างจิตลักษณะในการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาตในนักเรียนอาชีวศึกษา พบว่า การฝึกเจตคติและฝึกมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมีอิทธิพลต่อจิตลักษณะในการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาตในกลุ่มนักเรียนที่มีความพร้อมทางจิตใจสูงเด่นชัดกว่ากลุ่มนักเรียนที่ดีพร้อมทางจิตใจต่ำ

ในงานวิจัยที่มุ่งศึกษาเรื่องของความสัมพันธ์ในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความก้าวร้าว เช่น ในงานวิจัยของ จินห์จุฑา วิเศษสมวงศ์ (2548) ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ในครอบครัว ทศนคติต่อการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นชาย โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

รังสิต พบว่า ทักษะการคิดต่อการใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในงานวิจัยของ ศิริ ปานแดง (2547) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับทักษะการคิดต่อการใช้ความรุนแรงของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1-6 โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย กระบี่ จำนวน 303 คน พบว่านักเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่มีความฉลาดทางอารมณ์ด้านดี ด้านเก่ง ด้านสุขและภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ปกติ และมีทักษะการคิดต่อการใช้ความรุนแรงอยู่ในระดับปานกลางและพบว่านักเรียนมัธยมศึกษาที่มี เพศ ระดับการศึกษาและผลการเรียนแตกต่างกัน มีทักษะการคิดต่อการใช้ความรุนแรงแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความฉลาดทางอารมณ์ด้านดี ด้านเก่งและด้านสุข ของนักเรียนมัศึกษามีความสัมพันธ์กับทักษะการคิดต่อการใช้ความรุนแรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่าเจตคติมีส่วนเกี่ยวข้องกับการป้องกันพฤติกรรมก่อกวนทะเลาะวิวาท หรือการใช้ความรุนแรง โดยเจตคติเป็นตัวทำนายที่สำคัญต่อพฤติกรรมดังกล่าว ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงคาดว่า เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง โดยผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองสูง น่าจะมีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวของตนเองมากกว่าผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองต่ำ

ความหวังต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

ทฤษฎีความหวัง (Hope theory) มีการศึกษากันอย่างกว้างขวางโดยมีนักจิตวิทยาพยายามนิยามเรื่องของความหวัง เช่น Snyder; Rand & Sigmon. (1997: 257) ได้ให้นิยามความหวัง ว่าเป็นสภาวะของแรงจูงใจทางบวก ที่ทำให้เกิดความรู้สึกหรือมีความหวังว่าตนเองจะประสบความสำเร็จ ซึ่งความหวัง ถือเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เป็นเครื่องมือในการสร้างกำลังใจ เพิ่มความแข็งแกร่งที่จะเผชิญกับสถานการณ์ที่เลวร้ายหรืออุปสรรคต่างๆที่ประสบพบเจอในชีวิต เป็นการเติมช่องว่างหรือสิ่งที่ขาดหายไปในปัจจุบัน โดยหวังว่าจะได้รับการตอบสนองความต้องการในอนาคต ตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ ความหวังถือเป็นสิ่งที่สามารถควบคุมหรือกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ เพื่อเป็นแนวทางไปสู่เป้าหมายในอนาคต เป็นสภาวะทางจิตใจที่แสดงออกในลักษณะของความปรารถนาที่จะได้มา หรือ คาดว่าจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย เป็นความรู้สึกถึงความเป็นไปได้ของบุคคล ผู้ที่มีความหวังจะเชื่อว่าถ้าหากสิ่งที่เขาปรารถนาั้นบรรลุความมุ่งหมาย ชีวิตของเขาก็จะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี หรือสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดในชีวิตได้ (Beck.C ,Rawlins.R; & William.S. 1988)

มีนักวิชาการชาวไทยได้ให้ความหมายเกี่ยวกับ ความหวังไว้หลายท่าน เช่น วิมลรัตน์ ภูวราวุฒิปานิช (2538: 129-138) กล่าวว่า ความหวัง เป็นความรู้สึกของมนุษย์ถึงสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคต เพื่อให้ตนเองมีความสุขในการดำเนินชีวิตอยู่ในขณะที่ พัทธธาดา ยาประเสริฐ (2555: 6) กล่าวว่า ความหวัง เป็นกระบวนการทางความคิด โดยมีแรงผลักดันเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลมีพลังในการฝ่าฟันอุปสรรคเพื่อไปสู่เป้าหมายแห่งความสำเร็จในอนาคต โดยสิ่งที่บุคคลมุ่งหวัง เป็นสิ่งที่บุคคลให้คุณค่าและเป็นสิ่งที่ดีงาม หรือมีสำคัญต่อการดำรงชีวิตทางด้านจิตวิญญาณ ซึ่งมีความเชื่อว่า หากตนบรรลุสิ่งที่มุ่งหวัง จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของชีวิตไปในทางที่ดีขึ้น ตัวอย่างเช่น สามารถค้นพบความหมายของชีวิตใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่ามากขึ้น มีความสุขสบายในการดำเนินชีวิตประจำวัน และสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่กำลังเผชิญอยู่ได้ (Brown, 1989; Stephenson. 1991)

จากแนวคิดของ Erickson (cited in Beck et al. 1988) ที่เชื่อว่า ความหวังพัฒนามาจากประสบการณ์ในวัยเด็กตอนต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสัมพันธ์กับความรู้สึกไว้วางใจ (Trust) ซึ่งเกิดจากความสำเร็จในการจัดการกับความขัดแย้ง (Conflict) ระหว่างความไว้วางใจกับความไม่ไว้วางใจ เด็กเรียนรู้ที่จะหวังหากอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับการพัฒนาความไว้วางใจ โดยสัมพันธ์กับความคาดหวังเกี่ยวกับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น เช่น มารดาให้ความช่วยเหลือเด็กเมื่อยามที่เด็กต้องการ ในขณะที่ Nowotny, M. L. (1989) เสนอว่า ความหวังเกี่ยวข้องกับอนาคต โดยเกิดขึ้นภายในบุคคลและมีความสัมพันธ์กับความไว้วางใจ เป็นสิ่งที่บุคคลมีพร้อมอยู่แล้ว สามารถนำมาใช้ได้เมื่อต้องการความหวัง มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำบางอย่าง เช่น การตั้งเป้าหมายการดูแลการวางแผน การตั้งพลังงานมาสร้างสรรค์แผนงานต่างๆ เป็นต้น และผลจากการมีความหวัง เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อบุคคล ในกรณีที่บุคคลต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเครียด ผู้ที่มีความหวังแตกต่างกันจะประเมินสถานการณ์แตกต่างกัน โดยผู้ที่มีความหวังมาก ผลที่ได้จากการประเมินจะมีการสร้างเป้าหมายใหม่ มีกลยุทธ์ใหม่และมีความรู้สึกปลอดภัย

องค์ประกอบของความหวัง ในมุมมองของ Miller (1992) ประกอบด้วย การมองโลกในแง่ดี มีความรู้สึกที่สิ่งต่างๆ มีทางเป็นไปได้ ไม่ท้อแท้สิ้นหวัง มีอิสระ มีความเข้มแข็งของอีโก้ (Ego) มีความหมาย มีการกำหนดเป้าหมายและพยายามทำให้สำเร็จ มีความรู้สึกพึงพอใจในชีวิต ไม่ยึดติดกับความสมบูรณ์แบบในทุกเรื่องราวของชีวิต มีทักษะทางปัญญาที่เหมาะสม และมีพฤติกรรมพยายามแสวงหาวิธีการใหม่ๆ ในการปรับปรุงฟื้นฟูความเข้มแข็ง และคงความสามารถของตนเอง มีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม รู้สึกว่ายังมีผู้ที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วย โดยมีความรักให้กันอย่างปราศจากเงื่อนไข ในขณะที่มุมมองของ Dufault & Martocchio (1985) มองว่า ความหวังประกอบด้วยมิติต่างๆ 6 มิติ และสามารถจำแนกได้ 2 ขอบเขต คือ

ความหวังแบบวางนัยทั่วไปกับความหวังเฉพาะเจาะจง หรือ ความหวังเฉพาะเรื่อง ความหวังแบบนัยทั่วไป (Generalized Hope) เป็นความหวังที่ไม่ได้ เจาะจงถึงสิ่งที่มุ่งหวังเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ มีความเป็นนามธรรมน้อยกว่าความคาดหวังเฉพาะเรื่อง เป็นความรู้สึกเกี่ยวกับ

อนาคตในทางบวก เป็นความหวังที่ยังไม่พัฒนาไปจนถึงที่สุด มีผลทำให้บุคคลพึงพอใจในชีวิตเกิดแรงจูงใจในการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข มีความสำคัญในการป้องกันการเกิดความท้อแท้สิ้นหวัง หากผิดหวังจากความหวังเฉพาะเรื่อง

ความหวังเฉพาะเจาะจงหรือความหวังเฉพาะเรื่อง (Particularized Hope) เป็นความหวังที่สามารถจะระบุถึง สิ่งที่มุ่งหวังหรือมีเป้าหมายชัดเจน ซึ่งอาจเป็นรูปธรรมหรือเป็นนามธรรมก็ได้ สามารถจัดเรียงลำดับความสำคัญก่อนหลังได้และสามารถบอกได้ว่าความหวังเรื่องใดสำคัญที่สุดในชีวิต ซึ่งความหวังดังกล่าวจะทำให้บุคคลตระหนักถึงความหมายของชีวิตก่อให้เกิดแรงจูงใจ และมีความพยายามกระทำการใด ๆ ก็ตาม เพื่อบรรลุสิ่งที่มุ่งหวังถึงแม้จะต้องพบกับอุปสรรคก็ตาม โดยความหวังแบบนี้ทั่วไป กับความหวังเฉพาะเจาะจง หรือความหวังเฉพาะเรื่อง ความหวังทั้ง 2 ขอบเขตนี้ประกอบไปด้วยมิติต่าง ๆ ถึง 6 มิติคือ มิติทางอารมณ์ (Affective Dimension) คืออารมณ์และความรู้สึกของมนุษย์จะ แทรกอยู่ในกระบวนการของความหวัง โดยมีทั้งความรู้สึกที่เป็นสุขหรือเจ็บปวดความรู้สึกเหล่านี้ ปรากฏแตกต่างกันไปในแต่ละช่วงเวลา มิติทางด้านปัญญา (Cognitive Dimension) คือ ความปรารถนา จินตนาการ การรับรู้การคิดความจำ ประมวลผลแปลความ และตัดสินใจของมนุษย์ มิติทางด้านพฤติกรรม (Behavioral Dimension) คือการแสดงออกของมนุษย์ว่า ตนเองจะแสดงออกอย่างไร จึงจะได้ในสิ่งที่ตนหวัง ซึ่งสามารถแสดงออกมาได้ทั้งทางร่างกาย จิตใจอารมณ์หรือสังคม อย่างไม่อย่างหนึ่งหรือทั้งหมดก็ได้ มิติทางด้านความผูกพัน (Affiliative Dimension) คือความรู้สึกของมนุษย์ที่ เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับสิ่งอื่น คนอื่น ซึ่งเป็นบ่อเกิดของความหวัง มิติทางด้านเวลา (Temporal Dimension) คือ ประสบการณ์ที่เกี่ยวกับความหวัง ในอดีตและปัจจุบันของมนุษย์ มิติทางด้านสถานการณ์แวดล้อม (Contextual Dimension) คือ สถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อมนุษย์ เช่น ประสบการณ์ที่บุคคลประสบกับความสูญเสีย

ในเวลาต่อมา Herth (1992) ได้จัดแปลงมาจากแนวความคิดเกี่ยวกับความหวังของ Dufault & Martocchio (1985) โดยได้รวมมิติของความหวังทั้ง 6 มิติเข้าด้วยกัน เนื่องจากเป็นมิติที่ซับซ้อนและคาบเกี่ยวกันให้เหลือเพียง 3 มิติ ดังนี้ 1) ความรู้สึกภายในตนเองที่เกิดขึ้นชั่วคราวเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต เป็นการรวบรวมมิติด้านสติปัญญาและกาลเวลาเข้าด้วยกัน เป็นการรับรู้ภายในตนเองเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาอันใกล้และในอนาคตเป้าหมายในอนาคตอาจเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงหรือไม่ก็ได้ แต่บุคคลก็คาดหวังว่าจะบรรลุเป้าหมายและสามารถควบคุมสถานการณ์ในอนาคตได้ความหวังในด้านนี้ทำให้บุคคลมองเห็นอนาคตของตนในภายภาคหน้าแต่ถ้าบุคคลมองเห็นอนาคตของตนเองไม่มั่นคงถาวรก็จะทำให้บุคคลขาดพลังใจที่จะทำให้เกิดความหวัง 2) ความพร้อมทางบวกภายในตนเองและการคาดหวัง เป็นการรวมมิติด้านอารมณ์ และพฤติกรรม เข้าด้วยกัน เป็นความรู้สึกมั่นใจและพยายาม กระทำกิจกรรมทางบวกเพื่อบรรลุเป้าหมาย เป็นความรู้สึกมั่นใจในการกระทำของตน ซึ่งจะทำให้บุคคลรู้สึกว่าชีวิตของตนมีคุณค่ามากขึ้น ความหวังในด้านนี้จะรวมถึงการฟื้นฟูความทรงจำทางบวก ในอดีตอีกด้วย 3) ความสัมพันธ์ภายในตนและบุคคลอื่น เป็นการรวมมิติด้านความผูกพัน และสถานการณ์แวดล้อมเข้าด้วยกัน

บุคคลที่มีองค์ประกอบนี้ จะเห็นความสำคัญของการพึ่งพาระหว่างกัน เป็นความเกี่ยวข้องผูกพันระหว่างตนกับบุคคลอื่น และระหว่างตนกับจิตวิญญาณแห่งตน ความหวังในด้านนี้แบ่งเป็นความสัมพันธ์ภายในตน และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

ในอีกมุมมองที่แตกต่างออกมาของ Snyder; Rand & Sigmon. (2007: 330) ที่มองว่าความหวัง มีการผสมผสานกันระหว่าง 2 องค์ประกอบคือ 1) การกำหนดเป้าหมายอย่างมีพลัง (Gold-directed energy) หรือ Agency และ 2) การวางแผนเพื่อจะไปพบกับเป้าหมาย (Planning to meet goals) หรือ Pathway

การกำหนดเป้าหมายอย่างมีพลัง คือ ความรู้สึกที่ตนเองมีพลัง และควบคุมกำลังใจภายในตนเองที่จะตัดสินใจพิจารณา และสร้างแรงจูงใจในการเลือกใช้หนทางต่างๆ เหล่านั้น (Pathway) เพื่อจะไปพบกับเป้าหมายที่ตนเองต้องการ หรือเป็นกำลังใจของบุคคลนั่นเอง (Willpower) ส่วนการวางแผนเพื่อจะไปพบกับเป้าหมาย คือ การที่บุคคลมองว่าตนเองมีหนทางหรือแนวทางต่างๆ เพื่อที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการได้ (Generating workable routes to those goals) เรียกกระบวนการนี้ว่า Pathway thinking ซึ่งเป็นการยืนยันหรือย้ำกับตนเอง (Internal massage) โดยหนทางที่จะไปถึงเป้าหมายนั้นอาจจะมีทางเลือกหลายหนทาง เมื่อประสบกับปัญหาในทางเลือกเดิม หรือหวังว่ายังมีทางเลือกอื่น ๆ อีกมากมายที่จะไปสู่เป้าหมายเมื่อพบกับอุปสรรค (Re-direction)

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า ความหวัง หมายถึง เป็นสภาวะของแรงจูงใจทางบวก สร้างกำลังใจ เพิ่มความแข็งแกร่งที่จะเผชิญกับสถานการณ์ที่เลวร้ายหรืออุปสรรคต่างๆ ที่ประสบพบเจอในชีวิต ที่ทำให้เกิดความรู้สึกหรือมีความหวังว่าตนเองจะประสบความสำเร็จ ดังนั้นในงานวิจัยครั้งนี้ ความหวัง หมายถึง พลังของแรงจูงใจทางบวกของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ทำให้เกิดความรู้สึกที่ตนเองมีเป้าหมาย มีหนทางเพื่อไปสู่เป้าหมาย และสามารถฝ่าฟันอุปสรรคเพื่อไปสู่ความสำเร็จที่ตั้งไว้ได้ โดยผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองสูง น่าจะมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเองมากกว่าผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองต่ำ

การวัดความหวังต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

ความหวังของบุคคลนั้นโดยทั่วไปจะใช้แบบวัดซึ่งจะมีทั้งแบบวัดความหวังที่ใช้ประเมินโดยการสังเกตพฤติกรรมเพื่อให้มองเห็นลักษณะโดยรวมที่ประกอบอยู่ในตัวบุคคล ที่บ่งบอกว่าบุคคลนั้นมีความหวังหรือไม่มีความหวัง เช่น ผลของความสำเร็จ (มีพลังที่จะกระทำ-หมดความพยายาม) ความสุขสบายทางจิตใจ (ความผาสุก-ความสูญเสีย) การคบหาสมาคมกับผู้อื่น (การมีส่วนร่วมในสังคม-การแยกตัวออกจากสังคม) โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินความหวังได้ถูกสร้างและพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่น เครื่องมือวัดความหวัง (Trait Hope Scale) ที่ถูกสร้างขึ้นตามแนวคิดของ Snyder โดยมี 2 องค์ประกอบ คือ 1) การกำหนดเป้าหมายอย่างมีพลัง (Agency) จำนวน 4 ข้อ 2) องค์ประกอบการวางแผนเพื่อจะไปสู่เป้าหมาย (Pathways) จำนวน 4 ข้อ และอีก 4 ข้อ เป็นตัวลง รวมเป็น 12 ข้อ โดยข้อคำถามมีลักษณะเป็นการจินตนาการถึงสถานการณ์ในแต่ละช่วงเวลาที่ผ่านมา ให้คะแนนแบบประเมินค่า 8 ระดับ เช่น ในองค์ประกอบของ Agency ถามว่า “ฉันมีพลังความสามารถที่จะมุ่งไปสู่เป้าหมายของฉันได้” และในองค์ประกอบของ Pathways ถามว่า “ฉันคิดว่ามีหนทางมากมายที่จะสามารถเอาชนะอุปสรรคได้”

ต่อมา Snyder ได้มีการพัฒนาแบบวัด State Hope Scale ซึ่งเป็นแบบวัดที่มีลักษณะเป็นสภาวะการณ์ จำนวน 6 ข้อ องค์ประกอบละ 3 ข้อ โดยมีเนื้อหาของข้อคำถามคล้ายกับแบบวัด Trait Hope Scale เช่น ในองค์ประกอบของ Agency ถามว่า “ในขณะนี้ ฉันพบกับเป้าหมายที่ฉันตั้งเอาไว้แล้ว” และในองค์ประกอบของ Pathways ถามว่า “สมมุติว่าถ้าฉันตกอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้าย ฉันคิดว่ามีหนทางมากมายที่จะสามารถเอาชนะอุปสรรคนั้นได้” ในขณะที่ Nowotny (1989) ได้สร้างแบบวัดความหวัง Nowotny Hope Scale (NHS) โดยแบ่งความหวังออกเป็น 6 มิติคือ 1) ความหวังในอนาคต 2) ความหวังประกอบไปด้วยความพยายาม 3) ความหวังต้อง มาจากภายในตัวบุคคลซึ่งสัมพันธ์กับความไว้วางใจ 4) ความหวังคือความเป็นไปได้ 5) ความหวังสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ 6) ผลลัพธ์ของความหวังคือสิ่งสำคัญสำหรับบุคคล แล้วนำมาสร้างเป็นข้อ คำถาม 47 ข้อ และนำมาพัฒนาเหลือข้อคำถาม 29 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบวัดความหวังขึ้นเอง เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาให้นิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทเฉพาะของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยใช้แนวคิดของ Snyder (1991) เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดในครั้งนี้ แบบวัดเป็นมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้คะแนนความหวังต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองสูง แสดงว่าเป็นผู้ที่มีความหวังต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองมากกว่า ผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหวังต่อการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าว

เนื่องจากการค้นคว้างานวิจัยที่ผ่านมาผู้วิจัยยังไม่พบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหวังกับพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองโดยตรง แต่เนื่องจากพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าว ถือเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษางานวิจัยที่มีลักษณะที่ใกล้เคียงหรือมีลักษณะเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตัวอย่างเช่น ในงานของ วราภรณ์ รัตนวิศิษฎ์กุล (2545) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความหวังและกลวิธีการเผชิญปัญหาของนักศึกษา โดยเป็นการศึกษาความหวังและกลวิธีการเผชิญปัญหาของนักศึกษา เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความหวังและกลวิธีการเผชิญปัญหาของนักศึกษาที่มีภูมิหลังแตกต่างกันในด้าน เพศ ชั้นปีสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความหวังและกลวิธีการเผชิญปัญหาของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงมีความหวังสูง โดยมีเป้าหมายที่ตั้งไว้สูง หลากหลาย และค่อนข้างยากมีความตั้งใจสูง และมีแนวทางไปสู่เป้าหมายได้หลากหลาย รวมถึงสามารถวางแผน และจัดการกับปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีเป้าหมายที่ตั้งไว้ แต่มีความตั้งใจ และพลังแห่งแนวทางค่อนข้างต่ำ และใช้วิธีการเผชิญปัญหาทั้งที่มีประสิทธิภาพและไม่มีประสิทธิภาพ

ในงานที่ศึกษากับกลุ่มเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ของ วสีกาล ญาณสาร (2550) ที่ทำการศึกษถึงผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ตามแนวของ Trotzer ที่มีต่อการตระหนักรู้ในตนเอง และความหวังของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า การศึกษาแสดงให้เห็นว่าการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ตามแนวของ Trotzer เป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่ใช้พัฒนาการตระหนักรู้ในตนเอง และความหวัง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และในงานของ ตะวัน วาทกิจ (2547) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของโปรแกรมฝึกความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคที่มีต่อความหวัง และความเข้มแข็งในการมองโลกของเยาวชน พบว่า เยาวชนที่เข้าร่วมโปรแกรมฝึกความสามารถในการเอาชนะอุปสรรค มีระดับความหวังและระดับความเข้มแข็งในการมองโลก ในระยะหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง และสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยข้างต้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการตระหนักรู้ในตนเอง การเอาชนะอุปสรรคหรือการเผชิญกับปัญหา ถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วยกันทั้งสิ้น และไม่ว่าจะเป็นกลุ่มของนักเรียนหรือเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ล้วนแล้วแต่มีเรื่องของความหวังเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยทั้งสิ้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงคาดว่า ความหวังต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง โดยผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีความหวังต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองสูง น่าจะมีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวของตนเองมากกว่าผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีความหวังต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองต่ำ

4.3 ปัจจัยทางสถานการณ์ทางสังคมกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

นักจิตวิทยาเจ้าของทฤษฎีระบบนิเวศวิทยา (Ecological System Theory) (งามตา วนิทานนท์; และคนอื่นๆ. 2545ก: 32-33; อ้างอิงจาก Bronfenbrenner. 1989: 226-229) ได้อธิบายให้เห็นถึงความสำคัญของสถานที่และสถานการณ์ซึ่งเป็นภาพแวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่ เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของมนุษย์ การเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติของสภาพแวดล้อมจะส่งผลกระทบต่อทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อมนุษย์ที่อยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมนั้นๆ ดังนั้นสถานการณ์ทางสังคมที่มนุษย์เผชิญอยู่ในปัจจุบัน เช่น สถานที่หรือสภาพแวดล้อมในการฝึกอบรม จึงสามารถส่งผลกระทบต่อลักษณะทางจิตใจ และพฤติกรรมของบุคคลที่เผชิญกับสภาพแวดล้อมนั้นอยู่

ในส่วนนี้จะเป็นการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของสถานการณ์ที่มีผลต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ต่อการมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

การได้รับการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

ในการศึกษาเรื่องพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของผู้ที่กระทำความผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งสิ่งสำคัญที่จะส่งเสริมการให้ผู้ที่กระทำความผิดในศูนย์ฝึกและอบรม สามารถมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองได้นั้น ปัจจัยด้านการสนับสนุนทางสังคม ถือว่าเป็นส่วนสำคัญในการสร้างขวัญกำลังใจ และเป็นแรงผลักดันให้ผู้กระทำความผิดประพฤติปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสม ทางผู้วิจัยจึงเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจในเรื่องของการสนับสนุนทางสังคมให้ชัดเจน โดยแนวคิดการสนับสนุนทางสังคม (Social Support) เป็นแนวคิดที่นิยมใช้ในกลุ่มนักสังคมสงเคราะห์ ซึ่งนำแนวคิดการสนับสนุนทางสังคมมาเป็นส่วนประกอบของการปฏิบัติงาน นักสังคมสงเคราะห์บางท่าน ใช้คำว่า “การเกื้อกูลทางสังคม” ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกันกับ “การสนับสนุนทางสังคม (Social Support)” บุคคลมีการรวมกลุ่มมีความสัมพันธ์กันเป็นเครือข่ายทางสังคม เพื่อพึ่งพาอาศัยกัน หรือเพื่อตอบสนองความต้องการ (Magwrie , Lambert. 1983: 47)

เชฟเฟอร์ และคณะ (Schaefer, C., Coyne, J.C; & Lazarus, R.S. 1981: 381-406) ได้กล่าวว่า การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง ลักษณะของความสัมพันธ์หรือปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เป็นรูปแบบของการพึ่งพาอาศัย ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้รู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคมนั้น โดยแบ่งประเภทของการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 3 ชนิด ได้แก่

ด้านการสนับสนุนทางด้านอารมณ์ (Emotional support) หมายถึง ความผูกพันใกล้ชิด การได้รับการยืนยัน ทำให้บุคคลได้รับความรัก หรือได้รับการดูแลเอาใจใส่

ด้านการสนับสนุนด้านสิ่งของ (Tangible support) หมายถึง การได้รับความช่วยเหลือด้านวัสดุสิ่งของและการบริการ

ด้านการสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร (Information support) หมายถึง การได้รับข้อมูลข่าวสารที่ทำให้บุคคลสามารถนำไปแก้ปัญหา หรือข้อมูลป้อนกลับทำให้บุคคลรับรู้ถึงพฤติกรรมและการปฏิบัติตน

ในขณะที่เพนเดอร์ (Pender, N.J. 1987: 396) กล่าวถึง การสนับสนุนทางสังคมจะส่งเสริมการเจริญเติบโต และการทำงานของระบบต่างๆของร่างกายเป็นการเพิ่มคุณค่าของตนเอง ทำให้มีอารมณ์มั่นคง และมีความสุขในชีวิต ลดความเครียดที่เกิดขึ้นในชีวิต เป็นการดำรงไว้ซึ่งสุขภาพ มีการป้อนกลับ ยืนยัน รับรอง หรือทำให้เกิดความมั่นใจและคาดการณ์การกระทำของบุคคลนั้นว่าเป็นที่ต้องการของสังคม และแรงสนับสนุนทางสังคมเป็นกันชน หรือ เบาะรองรับเหตุการณ์ที่เป็นภาวะวิกฤตในชีวิต ได้แบ่งประเภทของการสนับสนุนทางสังคม ออกเป็น 4 ชนิด คือ ด้านการสนับสนุนทางด้านอารมณ์ (Emotional support) เป็นการให้ความช่วยเหลือในสภาวะซึมเศร้า ด้านการสนับสนุนทางด้านข้อมูลข่าวสาร (Informational support) เป็นการสนับสนุนช่วยเหลือให้เกิดความเข้าใจ และเกิดประโยชน์ต่อตนเอง ด้านการสนับสนุนทางด้านทรัพยากร (Instrumental aid) เป็นการให้ความช่วยเหลือในเรื่องของงาน และด้านการยอมรับ (Affirmation) การยอมรับช่วยให้บุคคลแต่ละคนเข้าใจภาวะและศักยภาพของตนเอง

มีนักวิชาการในประเทศไทยที่สนใจศึกษาในเรื่องของการสนับสนุนทางสังคม เช่น รัชฎาภาศ คำมาตา (2551: 39) กล่าวว่า การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง บุคคลมีการติดต่อปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม เป็นการรับรู้ถึงการให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลในสิ่งต่างๆ ที่ตนเองรู้สึกต้องการหรือความช่วยเหลือเมื่อประสบกับปัญหาต่างๆ เพื่อช่วยแก้ไขหรือบรรเทาความรุนแรงของปัญหาและผลกระทบต่างๆ เช่นเดียวกับ ดวงเดือน มูลประดับ (2541: 42) กล่าวว่า การสนับสนุนทางสังคม เป็นความช่วยเหลือประคับประคองจากบุคคลอื่นทั้งด้านจิตใจ อารมณ์ สังคม วัตถุประสงค์ของการเงิน ข้อมูล จากการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นซึ่งมีผลต่อการลดความเครียดและวิกฤตการณ์ในชีวิตได้ ทำให้บุคคลเกิดความมั่นคงทางอารมณ์และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข และมีนักวิชาการได้กล่าวถึงความหมายของการสนับสนุนทางสังคม

ในมุมมองของการเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคม โดย Cobb , Sidney (1976: 300) กล่าวว่า การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง เป็นการได้รับข้อมูลข่าวสารที่ทำให้บุคคลนั้น รู้สึกว่าตนเองยังเป็นที่รัก มีคนดูแลเอาใจใส่ หรือยังมีคุณค่าต่อผู้อื่น ทำให้รู้สึกว่ามีความสำคัญและเป็นส่วนหนึ่งของสังคม มีความผูกพันและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกันในสังคม พิมพรรณ กิตติวงศ์ภักดี (2547: 39) กล่าวว่า การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง บุคคลในสังคมได้รับ ความรัก การดูแลเอาใจใส่ หรือการได้รับการช่วยเหลือในด้านต่างๆ และมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม อรวรรณ กัลปะ (2549: 67) กล่าวว่า การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง ความพึงพอใจของบุคคลที่มีต่อการช่วยเหลือ เกื้อกูลทั้งในด้านอารมณ์ จิตใจ สิ่งของ และข้อมูลข่าวสารต่างๆ ตามความจำเป็นของตนเอง สามารถดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขและพร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาต่างๆได้เป็นอย่างดี และกมลศรี ว่องเจริญ (2550: 39) กล่าวว่า การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การได้รับการช่วยเหลือ

สนับสนุนจากบุคคลในสังคม เช่น เพื่อนร่วมงาน หัวหน้างาน ทั้งในด้านวัตถุสิ่งของ อารมณ์ความรู้สึก ทำให้รู้สึกว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของบุคคลอื่นในสังคม

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เป็นการให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลที่อยู่ในสถานการณ์หนึ่ง ทั้งด้านการสนับสนุนทางอารมณ์ ด้านการสนับสนุนสิ่งของ และด้านการสนับสนุนข้อมูลข่าวสาร ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การรับรู้ของผู้ที่กระทำความผิด ขณะที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ถึงการห่วงใยเอาใจใส่ทางด้านจิตใจอารมณ์ รวมทั้งการช่วยเหลือด้านวัตถุสิ่งของ ข้อมูลข่าวสาร คำแนะนำ จากพ่อแม่ ผู้ปกครอง เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และเพื่อนที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

การวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

ในประเทศไทยได้มีการนำแบบวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมมาใช้อย่างแพร่หลาย โดย ศักดิ์ชัย นิรัญทวี (2532) ได้นำแบบวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Social Support Questionnaire.Sarason; et al. 1983) มาดัดแปลงใช้วัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่เน้นการวัดประเภทของบุคคลที่ให้การได้รับการสนับสนุนทางสังคม 3 ด้าน คือ ด้านอารมณ์ ด้านข้อมูลข่าวสาร และด้านวัตถุสิ่งของ โดยวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่มาจากหลายแหล่ง เช่น เพื่อนร่วมงาน และบุคคลอื่นๆ เป็นต้น มีข้อคำถามจำนวน 28 ข้อ เป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” โดยมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .87 และต่อมาณัฐสุดา สุจินันท์กุล (2541) ได้นำแบบวัดของศักดิ์ชัย นิรัญทวี (2532) มาปรับปรุงใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นพยาบาลวิชาชีพ แบบวัดเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .90 ในขณะที่ ดุจเดือน พันธุมนาวัน และอัมพร มาคะนอง (2547) ได้สร้างแบบวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคม โดยวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมใน 3 ด้าน คือ ด้านอารมณ์ ด้านข้อมูลข่าวสาร และด้านวัสดุ อุปกรณ์ข้อคำถามมีจำนวน 20 ข้อ แบบวัดเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” เครื่องมือมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .97

ในมุมมองของการได้รับการสนับสนุน ธวัชชัย ศรีพรงาม (2547) ได้สร้างแบบวัดการสนับสนุนทางสังคมจากฐานแบบวัดของ Bhanumnavin (2000: 185) ด้วยมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการได้รับการสนับสนุนช่วยเหลือใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านข้อมูลข่าวสาร ด้านวัสดุสิ่งของ และด้านการสนับสนุนด้านจิตใจและอารมณ์ แบบวัดมีข้อคำถาม จำนวน 15 ข้อ และมีค่าความเชื่อมั่น .92 และ อรรพรรณ กัลปะ (2553) ได้ทำการศึกษาเรื่องการปรับตัวของเยาวชนในสถานแรกรับเด็กและเยาวชนสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ในภาคตะวันออก โดยแบ่งการสนับสนุนทางสังคม ออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านอารมณ์ ด้านสิ่งของ และด้านข้อมูลข่าวสาร มีข้อคำถาม 25 ข้อ แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .91

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของ อรพรรณ กัลปะ (2553) มาปรับปรุงข้อคำถาม เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหา นิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน แบบวัดเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้คะแนนการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดสูง แสดงว่าเป็นผู้ที่มีการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดมากกว่า ผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

มีผู้ที่สนใจในศึกษางานวิจัยเกี่ยวข้องกับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมหลายท่าน เช่น สมพิศ สุขวิฑูรย์ (2541) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทยและลำดับความสำคัญของปัจจัยโดยทำ PRECEDE Framework มาประยุกต์เป็นกรอบแนวคิดในการศึกษากลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 5 สังกัดกรมสามัญศึกษาในปีการศึกษา 2540 จำนวน 4,900 คน โดยใช้แบบสอบถาม วิธีการเก็บข้อมูลใช้การสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) การสำรวจ การสังเกต และการสัมภาษณ์รายบุคคล แบบเจาะลึก ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม มีผลต่อพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายทั้ง 4 เมื่อลำดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติด พบว่า ปัจจัยเสริมที่มีผลต่อการทำนายพฤติกรรมการป้องกันการติดยาเสพติดได้ดีที่สุดเป็นลำดับแรก คือ การมีครอบครัวที่อบอุ่น บิดามารดาอยู่ด้วยกันและมีความรัก ความเอื้ออาทรต่อกัน การได้รับคำแนะนำที่ถูกต้องและการสนับสนุนที่ดีจากบิดามารดา มีส่วนทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการป้องกันการติดยาเสพติดถูกต้องเหมาะสมในระดับสูง ลำดับสอง คือ เพื่อน ลำดับสามคือข่าวสารจากสื่อต่างๆ ลำดับสี่ คือ ครู

ในงานวิจัยของดวงเดือน มูลประดับ (2541) ได้ทำการศึกษาแรงสนับสนุนทางสังคมกับการปรับตัวของวัยรุ่นตอนต้น กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีอายุระหว่าง 13-16 ปี จำนวน 381 คน พบว่า วัยรุ่นที่ได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมสูง มีการปรับตัวได้ดีกว่าวัยรุ่นที่ได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมปานกลางและต่ำ และในงานของอรพรรณ กัลปะ (2553) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การปรับตัวของเยาวชนในสถานแรกรับเด็กและเยาวชนสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในภาคตะวันออก กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชน

ในสถานแรกรับเด็กและเยาวชน สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในภาคตะวันออก พบว่า ทักษะชีวิตและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสามารถทำนายการปรับตัวของเด็กและเยาวชนชาย ในสถานแรกรับเด็กและเยาวชน สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในภาคตะวันออกได้ ร้อยละ 34.2 ที่ระดับนัยสำคัญ .001

ในงานวิจัยมุ่งศึกษาการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนของ อมรรัตน์ หาญจริง (2546) ศึกษาเรื่องการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน ตามการรับรู้ของวัยรุ่นที่ติดแอมเฟตามีน โรงพยาบาลดอกคำใต้ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนตามการรับรู้ของวัยรุ่นที่ติดแอมเฟตามีน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาวัยรุ่นที่ติดแอมเฟตามีน ที่เข้ารับการบำบัดรักษาที่คลินิกสุขภาพจิตและยาเสพติด โรงพยาบาลดอกคำใต้จังหวัดพะเยา ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2546 ถึงเดือนมีนาคม 2546 จำนวน 99 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีค่าเฉลี่ยการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนตามการรับรู้ของวัยรุ่นที่ติดแอมเฟตามีนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ค่าเฉลี่ยการสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์อยู่ในระดับมาก ในขณะที่ค่าเฉลี่ยด้านสิ่งของและบริการและด้านข้อมูลข่าวสารอยู่ในระดับปานกลาง

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถสรุปได้ว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคม มีความสัมพันธ์กับเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมต่างๆ รวมทั้งพฤติกรรมที่เหมาะสม ซึ่งผู้วิจัยมองว่า ผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ยิ่งรับรู้การสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดมากเท่าใด ก็จะสามารถทำให้เกิดพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง มากเท่านั้น สำหรับการวิจัยครั้งนี้ จึงคาดว่า ผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน รับรู้การสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดมากเท่าใด ย่อมมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง มากเท่านั้น

การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

การเรียนรู้เป็นผลมาจากการที่บุคคลมีการสังเกตหรือเลียนแบบจากสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำไปปฏิบัติ ซึ่งการเลียนแบบอย่างของพฤติกรรมที่สังเกตเห็นว่าเมื่อปฏิบัติแล้วได้รับการเสริมแรงทางบวกหรือรู้สึกพึงพอใจ ในขณะที่มนุษย์เป็นสมาชิกของสังคมก็จะได้รับรู้ถึงข่าวสารและทักษะต่างๆทางสังคม โดยการเรียนรู้ที่เกิดจากการสังเกตและการเลียนแบบสิ่งที่อยู่รอบตัวและสังเกตเห็นผ่านการตีความสิ่งเหล่านั้นเพื่อให้ความหมายสำหรับตนเอง มนุษย์จะมีความสนใจในสิ่งต่างๆรอบตัวตั้งแต่เกิด โดยจะสังเกตและเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะง่ายหรือยากเมื่อมีโอกาส การมีแบบอย่างหรือตัวแบบจัดเป็นลักษณะการถ่ายทอดทางสังคมอย่างหนึ่ง ผู้ที่ถ่ายทอด(Socializing agents) อาจจะเป็นพ่อแม่ เพื่อน หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ทั้งที่เป็นตัวละครในภาพยนตร์หรือหนังสือ

การถ่ายทอดทางสังคมอาจพิจารณาว่ามีลักษณะที่เป็นทางการ ซึ่งผู้ที่ถ่ายทอดมักจะเป็นนักศึกษาทุกระดับ รวมถึงผู้ดูแลฝึกอบรมในศูนย์ฝึกต่างๆ ด้วย ส่วนการถ่ายทอดแบบไม่เป็นทางการ ผู้ถ่ายทอดมักจะเป็น พ่อแม่ เพื่อน และการถ่ายทอดทางสังคมจะเป็นกระบวนการในลักษณะสองทางโดยผู้ถ่ายทอดและผู้รับการถ่ายทอดสามารถมีอิทธิพลต่อกันได้ (วิลลาซลักซ์ ชั้ววัลลี. 2544: 1) แบนดูรา (Bandura. 1986: 47) ยังเชื่อว่า การรับรู้ของมนุษย์นั้นเกิดขึ้นจากการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งจะแตกต่างจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ต่างๆ ที่ต้องอาศัยการลองผิดลองถูก นอกจากจะเสียเวลาแล้วยังมีอันตรายจากการเลียนแบบในบางพฤติกรรม ในการเรียนรู้โดยผ่านตัวแบบนี้ ตัวแบบเพียงคนเดียวสามารถที่จะถ่ายทอดทั้งความคิดและพฤติกรรมได้พร้อมๆ กัน

ทฤษฎีการเรียนรู้โดยตัวแบบ (Social Cognitive Learning Theory) มีกระบวนการในการเรียนรู้ตัวแบบ 4 ประการ (Bandura. 1977: 89) ได้แก่

การเอาใจใส่ (Attention processes) ผู้ที่เลียนแบบสนใจในการรับรู้ในการกระทำของตัวแบบเพื่อทำการเลียนแบบ

การเก็บจำ (Retention processes) เป็นกระบวนการต่อเนื่องมาจากการเอาใจใส่ โดยเมื่อเกิดความสนใจ ก็จะมีการจดจำการกระทำจากตัวแบบเพื่อทำการเลียนแบบ

การแสดงออก (Production processes) เมื่อมีการจดจำการกระทำของตัวแบบแล้ว สิ่งเหล่านั้นจะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลพยายามที่จะแสดงพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกับตัวแบบ

สิ่งล่อใจและการจูงใจ (Incentive and motivation) เป็นความสามารถในการเลียนแบบจากตัวแบบได้ดี ทำให้เกิดความรู้สึกพึงพอใจและเป็นการยกย่องชื่นชมตัวแบบไปพร้อมกัน เปรียบเสมือนได้รับรางวัลทางอ้อม คือ เป็นรางวัลให้กับจิตใจของตนเอง และเมื่อประสบความสำเร็จก็จะยิ่งเกิดความภาคภูมิใจในตัวแบบมากขึ้น

การเห็นแบบอย่างที่ดีนั้นส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับแบบอย่างในฐานะของบิดามารดา เนื่องจากเป็นบุคคลที่มีเวลาในการอบรมดูแลและอยู่ใกล้ชิดบุตรมากที่สุด แต่นอกจากบิดามารดาที่มีบทบาทสำคัญในการเป็นแบบอย่างให้กับเด็กและเยาวชนแล้ว ยังพบว่า กลุ่มเพื่อน ถือเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลในการถ่ายทอดทางสังคมเช่นกัน โดยกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลเพิ่มขึ้นในแต่ละช่วงวัยของเด็กและเยาวชนและจะมีอิทธิพลสูงสุดในช่วงวัยรุ่น เนื่องจากเด็กและเยาวชนจะยึดเพื่อนเป็นแนวทางในการปฏิบัติตน ชอบทำในสิ่งที่เพื่อนยอมรับ ส่งผลให้เด็กและเยาวชนเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีความหมาย และเกิดความเข้าใจในตนเองมากขึ้น (งามตา วณิชานนท์. 2535: 168) ซึ่งเด็กและเยาวชนใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับเพื่อน การเลือกคบเพื่อนก็จะมีลักษณะคล้ายกับตนเอง เพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อเด็กและเยาวชนให้เกิดการชักจูงใจและการเลียนแบบให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมได้มาก (แสงอรุณ ธรรมเจริญ. 2547)

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน หมายถึง การรับรู้ถึงพฤติกรรมของเพื่อนที่มีอิทธิพลต่อตนเอง เป็นการรับรู้จากการสังเกตเห็นว่าพฤติกรรมนั้นเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม เมื่อพิจารณาเห็นผลว่าพฤติกรรมนั้นเป็นผลดีหรือเหมาะสม ส่งผลให้มี

แนวโน้มที่จะนำมาปฏิบัติตาม ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน หมายถึง การรับรู้ของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจากการสังเกตเห็นพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองจากเพื่อนที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และพิจารณา เห็นผลว่าพฤติกรรมนั้นเป็นผลดี ที่มีแนวโน้มจะนำมาปฏิบัติตาม

การวัดการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

มีงานวิจัยที่ทำการศึกษในเรื่องของการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนในหลายลักษณะ เช่นในงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงาน เช่นในงานวิจัยของ รัชชชัย ศรีพรงาม (2547) ได้สร้างแบบวัดการเห็นแบบอย่างจากเพื่อนร่วมงาน วัดโดยการให้พนักงานรายงานว่าตนได้รับทราบเกี่ยวกับการถ่ายทอดการกระทำต่าง ๆ หรือการเห็นแบบอย่างจากเพื่อนร่วมงานเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติในการทำงานอย่างปลอดภัยในลักษณะของการปฏิบัติตามกฎระเบียบและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมความปลอดภัยเพียงใด แบบวัดเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .86 ในงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียน เช่นงานวิจัยของ ศุภรางค์ อินทอุณห (2552) ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุทางจิตสังคมและปัจจัยเชิงผลดำเนินการจัดการกับ ความเครียดของพฤติกรรมรักการอ่านในนักเรียนวัยรุ่น ได้สร้างแบบวัดการมีแบบอย่างพฤติกรรมรักการอ่านจากเพื่อน แบบวัดมีข้อคำถาม จำนวน 10 ข้อ เป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงที่สุด” มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด เท่ากับ .74

ในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต เช่นงานวิจัยของ อรพินทร์ ชูชม และคณะ (2554) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยเชิงเหตุและผลของภูมิคุ้มกันทางจิตของเยาวชน โดยได้สร้างแบบวัดการเห็นแบบอย่างจากเพื่อนในการใช้ชีวิตด้วยความพอเพียง เป็นแบบวัดที่ถามถึงการที่บุคคลรับรู้ ว่า เพื่อนที่ใกล้ชิดมีการใช้ชีวิตด้วยความพอเพียง ใช้หลักเหตุผล มีสติพึ่งพาตนเองและพร้อมที่จะปรับเปลี่ยนตนเอง แบบวัดมีลักษณะเป็นข้อความ 14 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 5 ระดับ ได้แก่ “จริง” ไปถึง “ไม่จริง” แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .87 และต่อมา จีรพัฒน์ ศิริรักษ์ (2555) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ลักษณะสถานการณ์ในโรงเรียน ครอบครัว และจิตพอเพียงที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งอาศัยแนวการสร้างข้อคำถามจากแบบวัดการเห็นแบบอย่างการปฏิบัติตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงจากเพื่อน ของอรพินทร์ ชูชม และคณะ (2554) จำนวนข้อคำถามมี 23 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราประเมิน 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ความเชื่อมั่นของแบบวัด เท่ากับ .88

จากแบบวัดข้างต้นจะเห็นได้ว่า การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนนั้นเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้บุคคลมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือพฤติกรรมในด้านดี เรื่องของการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตด้วยทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มคนทำงานหรือกลุ่มเด็กนักเรียน เนื่องจากเพื่อนถือเป็นกลุ่มคนที่มีอิทธิพลต่อตัวบุคคลทั้งในเรื่องของความรู้สึกและการกระทำ

ดังนั้น ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ของ อรพินทร์ ชูชม และคณะ (2554) มาปรับปรุงข้อคำถาม เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหา นิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน แบบวัดเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” ผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้คะแนนการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง แสดงว่าเป็นผู้ที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมากกว่า ผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

งานวิจัยของสมิตตรา เจิมพันธ์ (2545) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นแบบอย่างจากเพื่อนกับพฤติกรรมรับผิดชอบการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก เมื่อร่วมกับตัวทำนายจิตตามสถานการณ์ และลักษณะตามสถานการณ์ สามารถทำนายพฤติกรรมขณะเรียนคณิตศาสตร์ ได้ร้อยละ 32.1 ในการวิจัยของ ศุภรางค์ อินทุณห (2552) ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุทางจิตสังคมและปัจจัยเชิงผลด้านการจัดการกับ ความเครียดของพฤติกรรมรักการอ่านในนักเรียนวัยรุ่น พบว่า นักเรียนที่มีแบบอย่างพฤติกรรมรักการอ่านจากเพื่อนนักเรียนวัยรุ่น เมื่อเข้าร่วมทำนายกับตัวทำนายชุดลักษณะสถานการณ์อีก 5 ตัวแปร สามารถร่วมกันทำนายเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรักการอ่านได้เป็นลำดับแรก โดยมีค่าการทำนาย ร้อยละ 41.50 ในงานของ ลินดา สุวรรณดี (2547) ที่ทำการศึกษารื่อง ตัวบ่งชี้ทางจิตลักษณะของพฤติกรรมจริยธรรมของวัยรุ่นในเขตที่มีสิ่งยั่วยุในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีสิ่งยั่วยุแตกต่างกัน พบว่า ตัวแปรการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมพัฒนาตนเองของนักเรียนในโรงเรียนแหล่งยั่วยุมาก ได้สูงสุด ร้อยละ 34.80 เช่นเดียวกับงานวิจัยของ ดวงกมล ทรัพย์พิทยากร (2547) ที่ศึกษาพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของ นักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 403 คน พบว่า นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก เป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างมีประโยชน์มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย และในงานของ วรทัศน์ วัฒนชีวโนปกรณ์ (2555) ที่ได้ทำการศึกษารื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า นักศึกษาที่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ ใฝ่ดีมาก คือ นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก โดยมีตัวทำนายพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ ใฝ่ดีที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากเพื่อน สามารถทำนายได้ระหว่างร้อยละ 57.2

จากการประมวลเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่าการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนนั้นส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์หลายประการ เช่น พฤติกรรมเบญจธรรม พฤติกรรมพัฒนาตนเอง พฤติกรรมรักการอ่าน และพฤติกรรมใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัย เป็นต้น ซึ่งถือเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ทั้งสิ้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงคาดว่า การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง เนื่องจากเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์เช่นกัน โดยเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง น่าจะมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเองมากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนต่ำ

ส่วนที่ 5 ปัจจัยทางลักษณะชีวสังคมกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

ในส่วนนี้จะเป็นการประมวลเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของลักษณะพื้นฐานทางชีวสังคมและภูมิหลังของบุคคลกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพครอบครัว ระยะเวลาที่อยู่ในการดูแลของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

เพศ

เพศ เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเกิดความก้าวร้าว โดยพบว่า เพศชายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งเห็นได้จากผลการวิจัยของ แลนส์กี และคณะ (Lansky; & others. 1961 : 45-48) พบว่า จากการให้เด็กประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวของตนเอง พร้อมทั้งวัดบุคลิกภาพด้วยแบบวัดบุคลิกภาพ Rorschach พบว่า เด็กผู้ชายก้าวร้าวกว่าเด็กผู้หญิง เช่นเดียวกับในงานวิจัยของ ฮิคส์ (Hicks. 1985 : 97-100) ได้ทำการทดลองเพื่อจัดความแตกต่างทางกายภาพออกไป โดยให้ผู้รับการทดลองสังเกตตัวเองแบบก้าวร้าว จากคำรายงานพบว่า เด็กผู้ชายจะก้าวร้าวกว่าเด็กผู้หญิง โดย สมพร สุทัศนีย์ (2529 : 35-37) ได้กล่าวแสดงผลว่า เหตุที่ผู้ชายก้าวร้าวกว่าเพศหญิง ส่วนใหญ่เกิดจากการเรียนรู้ทางสังคมและวัฒนธรรมโดยเชื่อว่า สังคมคาดหวังให้เพศชายกล้าหาญเข้มแข็งจึงแสดงออกอย่างห้าวหาญรุนแรงกว่าและพ่อแม่ส่วนใหญ่ให้เสรีภาพ รักและตามใจเด็กผู้ชายก้าวร้าวแต่ไม่ยอมให้เด็กผู้หญิงทำเช่นนั้น แต่เมื่อเด็กชายก้าวร้าวในระดับสูงเกินไปพ่อแม่ทนไม่ได้จึงหันมาลงโทษ เพื่อระงับพฤติกรรมนั้น ซึ่งในระยะต้นเด็กได้รับการตามใจ จึงขาดวินัยเมื่อถูกลงโทษ ทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจและก้าวร้าวได้

มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเพศที่เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ เห็นได้จากผลงานของ โรเซนบัม (Rosenbaum. 1980: 109-121) ได้ศึกษาการควบคุมตนเอง โดยใช้แบบวัดการควบคุมตนเอง ในสถานการณ์ทั่วไป จำนวน 600 คน พบว่า เพศหญิงได้คะแนนการควบคุมตนเองสูงกว่าเพศชาย เช่นเดียวกับงานวิจัยของ ชาวาโร (Chavaro. 1987 : 188) ได้ศึกษาวิเคราะห์การควบคุมตนเอง และความหุนหันพลันแล่นในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียน โดยใช้แบบวัดการควบคุมตนเอง ผลพบว่า เด็กชายมีการควบคุมตนเองต่ำกว่าเด็กหญิง ในงานวิจัยของ จิตรภูยานี เอี่ยมอ้อย (2549: 100) ก็พบว่า เพศต่างกันมีพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่เกี่ยวข้องกับอายุเพศต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยเพศหญิงมีพฤติกรรมการควบคุมตนเอง

ไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุขมากกว่าเพศชาย ในงานวิจัยของ ชวิศา หนูคง (2544: 1) ที่พบว่า พฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของวัยรุ่นใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ ที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดแตกต่างกัน และในงานวิจัยของ สมพิศ สุขวิฑูรย์ (2541: 1) พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เพศหญิง มีพฤติกรรมการป้องกันการติดยาเสพติดสูงกว่าเพศชาย

จากงานวิจัยข้างต้นเกี่ยวกับเพศและพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง มีแนวโน้มว่าเพศหญิงจะมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวสูงกว่าเพศชาย แต่ยังไม่สามารถสรุปได้อย่างแน่ชัด ผู้วิจัยจึงคาดว่าตัวแปรด้านเพศจะเป็นตัวแปรที่มีผลต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

อายุ

อายุถือเป็นปัจจัยที่มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงวัยและยังเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชน จะเห็นได้จากในงานวิจัยของ เต็มทิพย์ พานิชพันธุ์ (2550: 96) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี ผลวิจัยพบว่า เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี ที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับงานวิจัยของ โชติมา สุรฤทธิธรรม (2551) ศึกษาเรื่องปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของเยาวชนที่กระทำความผิดกฎหมาย ผลวิจัยพบว่า เยาวชนที่มีอายุแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ไกรสร ชันทจร (2553: 1) ที่ศึกษาเรื่องของทักษะทางสังคมของเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน มีทักษะทางสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ผู้วิจัยคาดว่าตัวแปรด้านอายุน่าจะเป็นตัวแปรที่มีผลต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง โดยผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีอายุต่างก็น่าจะส่งผลต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองแตกต่างกัน

สถานภาพครอบครัว

สถานภาพครอบครัว ถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชน มีนักวิชาการได้นำปัจจัยด้านสถานภาพครอบครัวมาศึกษาถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวหลายท่าน เช่นภักดี ปรีชาประพาพวงศ์ (2550) ที่ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัวการเห็นคุณค่าในตนเองวิธีการเผชิญปัญหาและพฤติกรรมก้าวร้าว

ของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 3 จังหวัดนครราชสีมา พบว่า เยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีสถานภาพการอยู่ร่วมกันของครอบครัวแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน ในขณะที่ สมพิศ สุขวิฑูรย์ (2541: 1) ที่พบว่าปัจจัยเสริมที่มีผลต่อการทำนายพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดได้ดีที่สุด เป็นลำดับแรก คือ การมีครอบครัวที่อบอุ่น บิดามารดาอยู่ด้วยกันและมีความรัก ความเอื้ออาทรต่อกัน การได้รับคำแนะนำที่ถูกต้องและการสนับสนุนที่ดีจากบิดามารดา มีส่วนทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติดต้องเหมาะสมในระดับสูง

จากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพครอบครัวกับพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง พบว่า ครอบครัวมีส่วนทำให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมที่เหมาะสม ดังนั้นสถานภาพครอบครัว ถือเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของผู้ที่กระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยจึงคาดว่าตัวแปรด้านสถานภาพครอบครัว จะเป็นตัวแปรที่มีผลต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

รายได้ของครอบครัว

รายได้ของครอบครัวถือเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมหรือตอบสนองความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ หากครอบครัวมีปัญหาทางด้านรายได้ก็ย่อมส่งผลเสียต่อครอบครัว ดังเช่นงานวิจัยของ สดใส นิยมจันทร์ (2541: 85) ได้ศึกษาปัญหาด้านการเรียนส่วนตัวและสังคมและวิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 860 คน พบว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจครอบครัวแตกต่างกันใช้วิธีการเผชิญปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งอาจจะเป็นผลมาจากความวิตกกังวลเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายหรือรายได้ของครอบครัว เช่นเดียวกับในงานวิจัยของ วิชา มหาคุณ และวัชรินทร์ ปัจเจทวีญญสกุล (2533) ที่ได้ศึกษาเรื่องผลกระทบของเด็กที่ถูกกระทำ : มาตราการป้องกันและแก้ไข ศึกษาเฉพาะกรณีเด็กและเยาวชนที่เคยต้องคดี ผลวิจัยพบว่า ในกลุ่มเด็กที่ถูกทารุณกรรมนั้น การทะเลาะวิวาทกันของบิดามารดาเป็นเหตุ และมีสาเหตุมาจากรายได้ที่ไม่เพียงพอกับรายจ่ายในครอบครัว โดยผลที่ตามมาคือ ทำให้เด็กมีปัญหาด้านพฤติกรรมชอบใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา แต่ในงานวิจัยของ เต็มทิพย์ พานิชพันธ์ (2550: 96) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี ผลวิจัยพบว่า เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี ที่สภาพเศรษฐกิจแตกต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรายได้ของครอบครัวกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ผู้วิจัยคาดว่ารายได้ของครอบครัวน่าจะมีผลต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยผู้ที่กระทำความผิด ที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกันจะมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองต่างกัน

ภูมิลำเนาเกิด

ด้วยความแตกต่างของสภาพแวดล้อม วัฒนธรรม และสภาพปัญหาที่แตกต่างกันของแต่ละภูมิภาคของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมฯ จึงถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีนักวิชาการได้นำปัจจัยด้านภูมิลำเนา มาศึกษาถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว เช่นในงานของ ซีรภา เกษประดิษฐ์. (2544: 59) ที่ทำการศึกษาเรื่อง ปัญหาพฤติกรรมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 4 ภาค พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าว เด็กและเยาวชนที่อยู่ในภาคต่างกัน จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องภูมิลำเนาเกิดกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ผู้วิจัยคาดว่าภูมิลำเนาเกิดน่าจะมีผลต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง โดยผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีภูมิลำเนาเกิดต่างกันน่าจะมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวต่างกัน

เขตพื้นที่อยู่อาศัย

เด็กในชนบทมีความแตกต่างจากเด็กในเมืองอย่างชัดเจน ในเรื่องของความรู้สึกเกี่ยวกับความอบอุ่นด้านส่วนตัวและความคงที่ของอารมณ์ จากการเปรียบเทียบปัญหาสุขภาพจิตของนักเรียนไทยในชนบทและในเมือง Oberteuffer (1996: 208) เช่นเดียวกับงานวิจัยของ สุทธิพงษ์ ทองยิ่ง (2537: 247-259) กล่าวว่า ประชาชนในเขตเทศบาลมีความเครียดต่ำกว่าประชาชนนอกเขตเทศบาล อาจเป็นผลมาจากความเป็นอยู่ที่ดีกว่า และวัฒนธรรมที่ต่างกันทำให้ปัญหาของเด็กวัยรุ่นก็แตกต่างกันไปด้วย ซึ่งอีกมุมมองที่แตกต่างในงานวิจัยของ สรรสุดา มีชั้นช่วง (2544: 88-89) ที่ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในสถานศึกษาสังกัดสามัญศึกษาจังหวัดสุรินทร์ ผลวิจัยพบว่า เขตที่อยู่อาศัยเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุโดยตรงและทางอ้อมต่อพฤติกรรมก้าวร้าว โดยพบว่านักเรียนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่านักเรียนที่มีเขตที่อยู่อาศัยนอกเทศบาล เช่นเดียวกับในงานวิจัยของ สุทัศน์ คำชาติ (2548: 57-61) ได้ศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวมีวิธี ศึกษาได้หลายวิธีและหลายด้านด้วยกัน โดยศึกษาปัจจัยด้านครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู การคบเพื่อนและปัจจัยด้านสื่อเป็นการศึกษาทางหนึ่งที่สามารถวัดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนได้ การศึกษาครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอสุวรรณภูมิที่อาศัยในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่อาศัยในเขตเทศบาลมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่านักเรียนที่อาศัยนอกเขตเทศบาล แต่ในงานวิจัยของเดิมทิพย์ พานิชพันธุ์ (2550: 97) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี ผลวิจัยพบว่า เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี ที่มีที่พักอาศัยก่อนถูกส่งตัวเข้าสถานพินิจหรือศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างกัน

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเขตพื้นที่อยู่อาศัยกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ผู้วิจัยจึงคาดว่า เขตพื้นที่อยู่อาศัยน่าจะมีผลต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าว ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่า ผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีเขตที่อยู่อาศัยแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองแตกต่างกัน

ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม

บุญนำ เล้าโสภากิริมย์ (2543) ได้ทำการศึกษาสุขภาพจิต แรงจูงใจและบุคลิกภาพของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครปฐมที่กระทำผิดฐานฆ่าผู้อื่น ผลการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังที่ถูกควบคุมขังอยู่ในเรือนจำมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 เดือน จะเกิดความรู้สึกคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่สามารถปรับตัวได้ ทำให้ปัญหาทุกข์ใจคลี่คลายไปได้บ้าง และจรรุวรรณ รังสิมันตุชาติ (2544) ได้ศึกษาเรื่อง การปรับตัวของผู้ต้องขังเข้าใหม่ ในเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังเข้าใหม่ที่อยู่ในเรือนจำระยะเวลาแตกต่างกัน จะมีการปรับตัวทางสังคมและปรับตัวทางสภาพแวดล้อมภายในเรือนจำแตกต่างกัน ส่วนในงานของ อรวรรณ กัลป์ปะ (2549) ทำการศึกษาเรื่อง การปรับตัวของเยาวชนชายในสถานแรกรับเด็กและเยาวชน สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในภาคตะวันออก พบว่า การปรับตัวของเยาวชนชาย เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาประเภทคดี รายได้ส่วนตัวและลักษณะการพักอาศัยต่างกัน มีการปรับตัวไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อจำแนกตามระยะเวลาที่ถูกควบคุม พบว่า มีการปรับตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในงานวิจัยของ โชติมา สุรฤทธิธรรม (2551) ศึกษาเรื่องปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย ผลวิจัยพบว่า เยาวชนที่มีระยะเวลาที่ผ่านการฝึกและอบรมแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

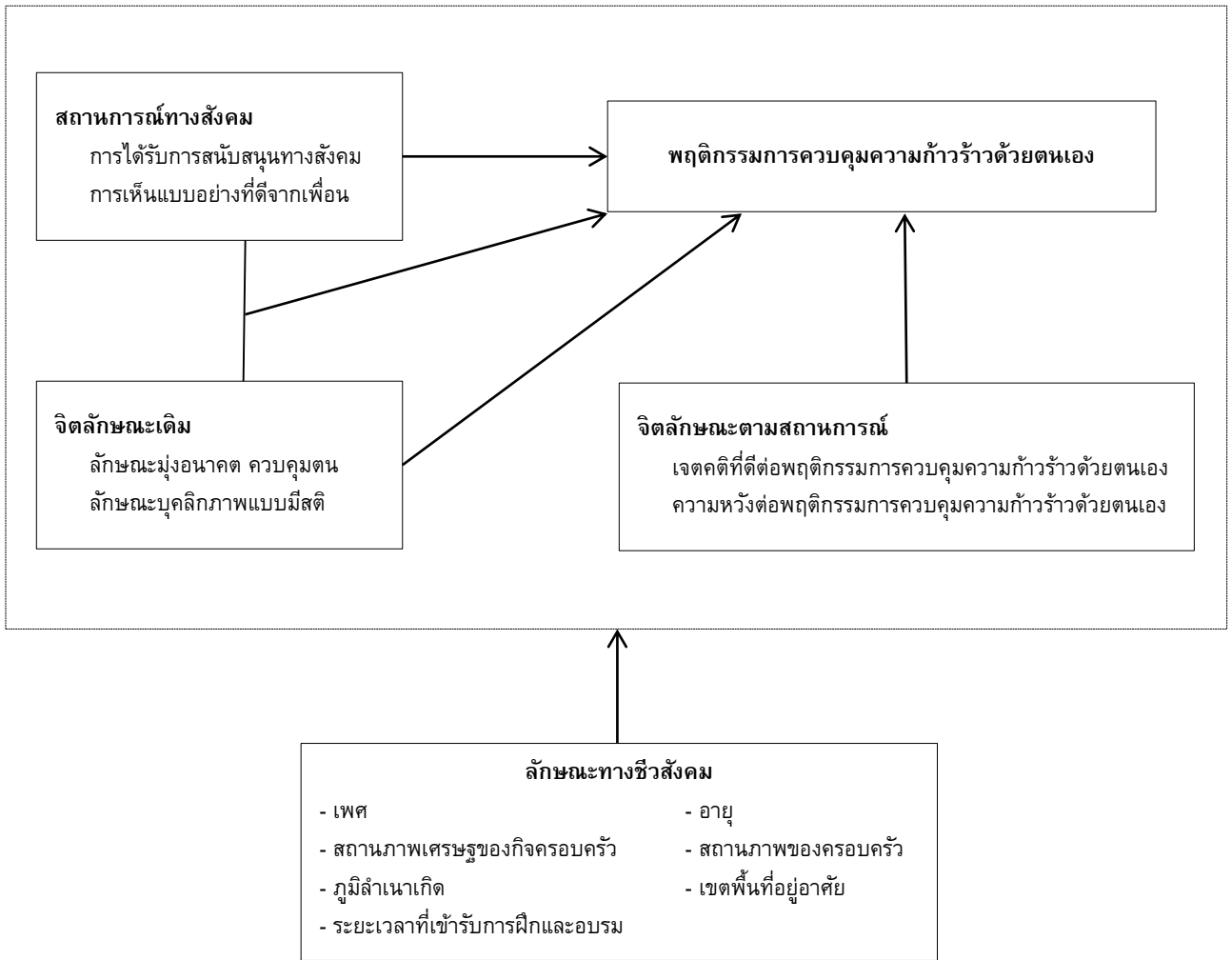
จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง พบว่า ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมน่าจะมีผลต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่า ผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทางผู้วิจัยได้มีการศึกษากลุ่มตัวแปรเชิงสาเหตุ 3 กลุ่มตัวแปร ได้แก่ จิตลักษณะเดิม จิตตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม ที่ส่งผลต่อกลุ่มตัวแปรตาม นั่นคือ การควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวด้วยตนเองของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยผู้วิจัยได้นำแนวคิดในการวิเคราะห์พฤติกรรมของมนุษย์ คือ แนวการวิเคราะห์สาเหตุพฤติกรรมตามรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) มาเป็นกรอบแนวคิดเชิงทฤษฎี (Theoretical Framework) เพื่อให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับกรอบแนวคิดของการวิจัย

ผู้วิจัยใช้แนวการวิเคราะห์สาเหตุพฤติกรรมตามรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) มาเป็นกรอบในการประมวลเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และกำหนดตัวแปรเชิงสาเหตุที่นำมาอธิบายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

โดยในงานวิจัยนี้ได้นำองค์ประกอบของทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะบางประการ ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน เจตคติ มาเป็นส่วนหนึ่งในการวิเคราะห์หาสาเหตุของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ซึ่งปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ประกอบด้วย ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

ภาพประกอบที่ 2 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

กลุ่มตัวแปรตาม

พฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง หมายถึง การกระทำของผู้ที่กระทำ ความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เพื่อควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง มีความอดทนอดกลั้นไม่ว่าตนเองจะต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ที่ขัดแย้งในจิตใจเพียงใด โดยพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. พฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวทางกาย เป็นการกระทำเพื่อควบคุมความก้าวร้าวที่แสดงออกโดยใช้อวัยวะทางกาย (เช่น การไม่กระทำการผลัก ตบ ตี ต่อย ทูบ เตะ กระทุบ กระชาก บีบคอ การขว้างปาสิ่งของใส่ เป็นต้น)

2. พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวทางวาจา เป็นการกระทำเพื่อควบคุมความก้าวร้าวที่ใช้วาจา ทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวดจากการใช้วาจา (เช่น การไม่กระทำการพูดจาดูถูก การพูดประชดประชัน ตำราด้วยคำหยาบคาย ตะคอก ตวาด การพูดข่มขู่ การทำท่าทีโกรธ เป็นต้น)

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดของ วรารัตน์ วิจารณ์ปรีชา (2550) ที่ทำการศึกษารื่อง การควบคุมพฤติกรรมการกระทำ ความรุนแรง ของนักเรียนในโรงเรียน อำเภอตำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี ซึ่งสร้างแบบวัดการควบคุมพฤติกรรมการกระทำ ความรุนแรงขึ้น มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 5 ระดับ จาก “บ่อยที่สุด ไปถึง ไม่เคยทำเลย” มีข้อคำถามจำนวน 17 ข้อ แบบวัดมีความเชื่อมั่น เท่ากับ .80 ผู้วิจัยจึงนำมาเป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถาม ให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ใช้มาตราส่วนค่า 6 ระดับ จาก “บ่อยที่สุด ไปถึง ไม่เคยทำเลย” โดยผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่ได้คะแนนสูง จะมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวได้ดีกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม

ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน หมายถึง ความสามารถของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนเองในอนาคต สามารถควบคุมตนเองให้รู้จักอดใจรอได้ เพื่อรอรับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่า หรือสำคัญกว่าในอนาคต ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2529) มาปรับปรุงข้อคำถาม และเนื้อหาให้สอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ และกลุ่มประชากรเป้าหมายที่จะศึกษา โดย แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริงค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง และไม่จริงเลย โดยผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่ได้คะแนนสูงจะมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ หมายถึง ลักษณะของของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีสติในการใช้ชีวิต มีความตั้งใจและมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน สามารถที่จะเผชิญกับปัญหาหรือเหตุการณ์ที่มีภาวะกดดันได้ เป็นผู้ที่สามารถจัดการกับชีวิตของตนเองได้อย่างสมเหตุสมผล ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติขึ้นเอง โดยใช้แนวคิดของ คอสต้าและแมคครี (Cheryl. 1998: 29; Costa & McCrae. 1995) เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดในครั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหา นิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยแบบวัดมีลักษณะเป็นแบบมาตราประเมินค่า 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด ไปจนถึง ไม่จริงเลย” เกณฑ์การให้คะแนน ผู้ที่ตอบได้คะแนนจากแบบวัดสูง แสดงว่า มีบุคลิกภาพแบบมีสติสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง หมายถึง ความรู้สึกเชิงประเมินค่าความรู้สึกที่แสดงออกมาในทางบวกเกี่ยวกับการเห็นประโยชน์ การเห็นคุณค่า ความรู้สึกชอบพอใจ และความพร้อมที่จะกระทำพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของผู้ที่กระทำคามผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดของ ผ่องพรรณ แววิเศษ (2534) ที่ได้สร้างแบบวัดเจตคติต่อการทะเลาะวิวาท โดยแบบวัดมีข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ เป็นมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด เท่ากับ .81 นำมาเป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถาม เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาให้นิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทของผู้ที่กระทำคามผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เกณฑ์การให้คะแนน ผู้ที่ตอบได้คะแนนจากแบบวัดสูง แสดงว่า มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง หมายถึง พลังของแรงจูงใจทางบวกของผู้ที่กระทำคามผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองมีเป้าหมาย มีหนทางเพื่อไปสู่เป้าหมาย และสามารถฝ่าฟันอุปสรรคเพื่อไปสู่ความสำเร็จที่ตั้งไว้ได้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดความหวังขึ้นเอง โดยใช้แนวคิดของ Snyder (1991) เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดในครั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาให้นิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทของผู้ที่กระทำคามผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยแบบวัดมีลักษณะเป็นแบบมาตรประเมินค่า 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด ไปจนถึง ไม่จริงเลย” เกณฑ์การให้คะแนน ผู้ที่ตอบได้คะแนนจากแบบวัดสูง แสดงว่า มีความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ทางสังคม

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การรับรู้ของผู้ที่กระทำคามผิด ขณะที่อยู่ ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ถึงการห่วงใยเอาใจใส่ทางด้านจิตใจอารมณ์ รวมทั้งการช่วยเหลือด้านวัตถุสิ่งของ ข้อมูลข่าวสาร คำแนะนำ จากพ่อแม่ผู้ปกครอง เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และเพื่อนที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของ อรรพรรณ กัลปะ (2553) ซึ่งมีข้อคำถาม 25 ข้อ เป็นมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .91 นำมาปรับปรุงข้อคำถาม เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาให้นิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทของผู้ที่กระทำคามผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เกณฑ์การให้คะแนน ผู้ที่ตอบได้คะแนนจากแบบวัดสูง แสดงว่า มีการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน หมายถึง การรับรู้ของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจากการสังเกตเห็นพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองจากเพื่อนที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และพิจารณาเห็นผลว่าพฤติกรรมนั้นเป็นผลดี ที่มีแนวโน้มจะนำมาปฏิบัติตาม ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนของ อรพินทร์ ชูชม และคณะ (2554) ซึ่งข้อคำถามมีจำนวน 23 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราประเมิน 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ความเชื่อมั่นของแบบวัด เท่ากับ .88 นำมาปรับปรุงข้อคำถาม เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาให้นิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทของเด็กและเยาวชนกระทำความผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เกณฑ์การให้คะแนน ผู้ที่ตอบได้คะแนนจากแบบวัดสูง แสดงว่า มีการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

ตัวแปรกลุ่มชีวสังคม

เพศ หมายถึง เพศของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ตอบแบบสอบถามโดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) เพศชาย และ 2) เพศหญิง

อายุ หมายถึง อายุของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ตอบแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี 2) อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์

รายได้ของครอบครัว หมายถึง การรับรู้ความสามารถในการใช้จ่ายของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) รายได้เพียงพอใช้จ่าย 2) รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย

สถานภาพครอบครัว หมายถึง สถานภาพของครอบครัวของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ตอบแบบสอบถามโดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) บิดามารดาอยู่ร่วมกัน และ 2) บิดามารดาแยกกันอยู่

เขตพื้นที่อยู่อาศัย หมายถึง ตำแหน่งพื้นที่พักอาศัยของของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ในเขตเทศบาล 2) นอกเขตเทศบาล

ภูมิลำเนาเกิด หมายถึง สถานที่ที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเกิด โดยแบ่งออกเป็น 4 ภาค ได้แก่ 1) ภาคเหนือ 2) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3) ภาคกลาง 4) ภาคใต้

ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม หมายถึง ระยะเวลาที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิด เข้ารับการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสอบถามโดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่ถึง 1ปี 2) ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3ปี 3) ตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป

สมมติฐานในการวิจัย

1. พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชน กระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งในด้านรวมและด้านย่อย 2 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกาย และพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา)

2. พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเห็นแบบอย่างที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคม และมีลักษณะ มุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่เกี่ยวข้องกับมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและ เยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งในด้านรวมและด้านย่อย 2 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกาย และพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าว ด้วยตนเองด้านวาจา)

3. ปัจจัยทั้ง 3 กลุ่ม ได้แก่ จิตลักษณะเดิม (ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และลักษณะ บุคลิกภาพแบบมีสติ) ร่วมกับกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ (เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุม ความก้าวร้าวด้วยตนเอง และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง) และกลุ่ม สถานการณ์ทางสังคม (การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม) สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำ ผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งในด้านรวมและด้านย่อย 2 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรม การ ควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกาย และพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้าน วาจา)

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในงานวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กและเยาวชนกระทำผิด ที่ได้รับการพิจารณาความประพฤติ จากทางศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนให้ได้รับการเลื่อนชั้นที่ดีขึ้น ทั้งสิ้นจำนวน 1,162 คน (รายงานประจำปี 2557 กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้คือ เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านมุกิตา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านปราณี และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายสิรินธร จำนวน 381 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นชั้น

วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ทำการสำรวจจำนวนเด็กและเยาวชนกระทำผิด ที่ได้รับการพิจารณาความประพฤติ จากทางศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนให้ได้รับการเลื่อนชั้นที่ดีขึ้น ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนกลาง ได้แก่ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

บ้านมุกิตา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านปราณี

2. ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยสุ่มเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้ง 6 ศูนย์ตามสัดส่วน ได้กลุ่มตัวอย่างารวม 400 คน แต่เนื่องจากเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบางรายต้องออกไปปฏิบัติหน้าที่นอกสถานที่ทำให้ไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ครบทั้ง 400 คน โดยเก็บรวบรวมกลุ่มตัวอย่างจริงได้จำนวน 381 คน ดังนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวนเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้ง 6 ศูนย์

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชน	จำนวน ประชากร	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ที่เก็บจริง
บ้านกรุณา	574	215	207
บ้านมุกิตา	159	60	52
บ้านอุเบกขา	116	44	41
บ้านปราณี	97	36	38
บ้านสิรินธร	120	45	43
รวม	1162	400	381

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ สร้างขึ้นตามกรอบแนวทางของนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรต่างๆ มีทั้งหมด 5 กลุ่ม ประกอบด้วย กลุ่มที่ 1 แบบวัดตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง กลุ่มที่ 2 แบบวัดตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มที่ 3 แบบวัดตัวแปรจิตลักษณะเดิม กลุ่มที่ 4 แบบวัดตัวแปรจิตลักษณะเดิม กลุ่มที่ 5 แบบวัดสอบถามลักษณะชีวทางสังคมของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน รายละเอียดดังต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1 แบบวัดพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

กลุ่มที่ 2 แบบวัดตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม

- 1) การได้รับการสนับสนุนทางสังคม
- 2) การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

กลุ่มที่ 3 แบบวัดตัวแปรจิตลักษณะเดิม

- 1) ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน
- 2) ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ

กลุ่มที่ 4 แบบวัดตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์

- 1) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง
- 2) ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

กลุ่มที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคมของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพครอบครัว รายได้ของครอบครัว ภูมิฐานะเกิด เขตพื้นที่อยู่อาศัย และระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม

การสร้างเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

แบบวัดพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง เป็นแบบวัดการรายงานของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เกี่ยวกับการกระทำของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เพื่อควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง มีความอดทนอดกลั้นไม่ว่าตนเองจะต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ที่ขัดแย้งในจิตใจ เพียงใด โดยพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวทางกาย เป็นการกระทำเพื่อควบคุมความก้าวร้าวที่แสดงออกโดยใช้อวัยวะทางกาย (เช่น การไม่กระทำการผลัก ตบ ตี ต่อย ทูบ เตะ กระที่บ กระชาก บีบคอ การขว้างปาสิ่งของใส่ เป็นต้น)

2. พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวทางวาจา เป็นการกระทำเพื่อควบคุมความก้าวร้าวที่ใช้อวาจา ทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวดจากการใช้วาจา (เช่น การไม่กระทำการพูดจาดูถูก การพูดประชดประชัน ตำราด้วยคำหยาบคาย ตะคอก ตะวาด การพูดข่มขู่ การทำท่าทีโกรธ เป็นต้น)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดของ วรรัตน์ วิจารณ์ปรีชา (2550) มาเป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถาม ให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยแบบวัดมีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “บ่อยที่สุด” ไปถึง “ไม่เคยทำเลย” มีข้อคำถามจำนวน 18 ข้อ แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .88

ตัวอย่าง แบบวัดพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

(0) ถ้าใครมาทำให้ฉันไม่พอใจ ฉันจะแก้แค้น เช่น ขว้างของใส่ เป็นต้น

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย ไม่เคย ไม่เคยเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ผู้ที่ตอบได้คะแนนจากแบบวัดสูง แสดงว่า มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน เป็นแบบวัดปริมาณการรายงานของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เกี่ยวกับตนเองว่ามีความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนเองในอนาคต สามารถควบคุมตนเองให้รู้จักอดได้รื้อได้ เพื่อรองรับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่า หรือสำคัญกว่าในอนาคต ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตของ ดวงเดือน พันธุนาวัน (2529) มาปรับปรุงข้อความ และเนื้อหาให้สอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ และกลุ่มประชากรเป้าหมายที่จะศึกษา โดย แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบมาตราประเมินค่า 6 ระดับคือ “จริงที่สุด ไปถึง ไม่จริงเลย” มีข้อความจำนวน 9 ข้อ แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .83

ตัวอย่าง แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน

(0) ฉันจะระมัดระวังตัวเองเฉพาะเวลาที่ผู้คุมมาคอยจ้องจับผิด

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย ไม่เคย ไม่เคยเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ผู้ที่ตอบได้คะแนนจากแบบวัดสูง แสดงว่า มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน สูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

แบบวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เป็นแบบวัดลักษณะของของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีสติในการใช้ชีวิต มีความตั้งใจและมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน สามารถที่จะเผชิญกับปัญหาหรือเหตุการณ์ที่มีภาวะกดดันได้ เป็นผู้ที่สามารถจัดการกับชีวิตของตนเองได้อย่างสมเหตุสมผล ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติขึ้นเอง โดยใช้แนวคิดของ คอสต้าและแมคเคร (Cheryl. 1998: 29; Costa & McCrae. 1995) เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดในครั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหา นิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยแบบวัดมีลักษณะเป็นแบบมาตราประเมินค่า 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด ไปจนถึง ไม่จริงเลย” มีข้อความจำนวน 11 ข้อ แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .85

ตัวอย่าง แบบวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ

(0) ฉันมีเป้าหมายชัดเจนและมีการปฏิบัติเพื่อไปสู่เป้าหมายอย่างชัดเจน

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย ไม่เคย ไม่เคยเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ผู้ที่ตอบได้คะแนนจากแบบวัดสูง แสดงว่า มีบุคลิกภาพแบบมีสติสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

แบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง เป็นแบบวัดความรู้สึกเชิงประเมินค่าความรู้สึกที่แสดงออกมาในทางบวกเกี่ยวกับการเห็นประโยชน์ การเห็นคุณค่า ความรู้สึกชอบพอใจ และความพร้อมที่จะกระทำพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดของ ผ่องพรรณ แววิเศษ (2534) มาเป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถาม เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาให้นิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยแบบวัดเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” มีข้อคำถามจำนวน 11 ข้อ แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .92

ตัวอย่าง แบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

(0) ฉันรู้สึกเบื่อหน่ายกับการที่ต้องควบคุมอารมณ์ เวลาที่มีใครมาขู่ให้อารมณ์เสีย

.....
 ป้อยมาก ป้อย ค่อนข้างป้อย ค่อนข้างไม่ป้อย ไม่เคย ไม่เคยเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ผู้ที่ตอบได้คะแนนจากแบบวัดสูง แสดงว่า มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

แบบวัดความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง เป็นแบบวัดพลังของแรงจูงใจทางบวกของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองมีเป้าหมาย มีหนทางเพื่อไปสู่เป้าหมาย และสามารถฝ่าฟันอุปสรรคเพื่อไปสู่ความสำเร็จที่ตั้งไว้ได้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดความหวังขึ้นเอง โดยใช้แนวคิดของ Snyder (1991) เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดในครั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาให้นิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยแบบวัดมีลักษณะเป็นแบบมาตราประเมินค่า 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด ไปจนถึง ไม่จริงเลย” มีข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .91

- (0) ตัวอย่าง แบบวัดความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง
ฉันหวังว่าจะได้รับการเลื่อนระดับชั้นที่ดีที่สุด

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย ไม่เคย ไม่เคยเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ผู้ที่ตอบได้คะแนนจากแบบวัดสูง แสดงว่า มีความหวังต่อพฤติกรรม
การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

แบบวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคม เป็นแบบวัดการรับรู้ถึงการห่วงใยเอาใจใส่
ทางด้านจิตใจอารมณ์ รวมทั้งการช่วยเหลือด้านวัตถุสิ่งของ ข้อมูลข่าวสาร คำแนะนำ จากพ่อแม่
ผู้ปกครอง ผู้ดูแลเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และเพื่อนที่อยู่ในศูนย์ฝึกและ
อบรมเด็กและเยาวชน ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของ
อรรพรรณ กัลปะ (2553) นำมาปรับปรุงข้อคำถาม เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาให้นิยามเชิงปฏิบัติการ
และบริบทของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นมาตรฐานประเมินค่า
6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ไปถึง “ไม่จริงเลย” มีข้อคำถามจำนวน 11 ข้อ แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น
เท่ากับ .93

- (0) ตัวอย่าง แบบวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคม
ฉันได้รับความรัก ความห่วงใยจากพ่อแม่ผู้ปกครอง ขณะที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก
และเยาวชน

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย ไม่เคย ไม่เคยเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ผู้ที่ตอบได้คะแนนจากแบบวัดสูง แสดงว่า ได้รับการสนับสนุนทาง
สังคมสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

แบบวัดการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน หมายถึง การรับรู้ของเด็กและเยาวชนกระทำ
ผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจากการสังเกตเห็นแบบอย่างที่ดีของพฤติกรรมควบคุม
ความก้าวร้าวด้วยตนเองจากเพื่อนที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนได้มากน้อยเพียงใด
ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ของ อรพินทร์ ชูชม และคณะ
(2554) นำมาปรับปรุงข้อคำถาม เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาให้นิยามเชิงปฏิบัติการและบริบทของ
เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยมีลักษณะเป็นมาตรฐานประเมิน

6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีข้อคำถามจำนวน 12 ข้อ แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .84

ตัวอย่าง แบบวัดการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

(0) ฉันมักเห็นเพื่อนสนิทของฉันอดทนเมื่อถูกกลั่นแกล้ง และหลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรง

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย ไม่เคย ไม่เคยเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ผู้ที่ตอบได้คะแนนจากแบบวัดสูง แสดงว่า เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

แบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพครอบครัว สภาพเศรษฐกิจของครอบครัว ภูมิภาคกำเนิด เขตพื้นที่อยู่อาศัย และระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมีตัวเลือกให้ตอบ ดังนี้

ข้อมูลทางชีวสังคม

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 18 ปี
 อายุตั้งแต่ 18 ปี - 24 ปีบริบูรณ์
3. สถานภาพครอบครัว บิดามารดาอยู่ร่วมกัน บิดามารดาแยกกันอยู่
4. รายได้ของครอบครัว รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย
 รายได้เพียงพอใช้จ่าย
5. ภูมิภาคกำเนิด ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 ภาคกลาง ภาคใต้
6. เขตพื้นที่อยู่อาศัย ในเขตเทศบาล นอกเขตเทศบาล
7. ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม ไม่ถึง 1 ปี ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี
 ตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. การหาความเที่ยงตรง (Validity) ทำการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ที่มีความรู้ ความเข้าใจในด้านที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่ต้องการวัดเป็นอย่างดี เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาในแบบวัดแต่ละฉบับว่าสามารถวัดได้ถูกต้องตรงตามจุดประสงค์ของเนื้อหาที่จะวัด โดยมีเนื้อหาครอบคลุมตามนิยามปฏิบัติการ รวมทั้งภาษาและสำนวนถ้อยคำของข้อความมีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง โดยพิจารณาความคิดเห็นตรงกันของผู้เชี่ยวชาญ 3 ใน 5 คน เป็นเกณฑ์การคัดเลือก แล้วจึงปรับปรุงแก้ไขแบบวัดให้สมบูรณ์ก่อนนำไปทดลองใช้

2. การหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Discrimination) ผู้วิจัยนำแบบวัดแต่ละฉบับที่ได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงแล้วไปทดลองใช้กับเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีคุณลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 ราย จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยการหาความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item-Total Correlation) เลือกเฉพาะข้อที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ สูงตั้งแต่ .20 ขึ้นไปมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไว้ใช้ในแบบวัด

3. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดที่ใช้จะหาภายหลังจากการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อแล้ว จากนั้นเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติและได้รับการปรับปรุงจนมีเนื้อหาครอบคลุมสิ่งที่ต้องการจะวัด นำมาหาค่าความเชื่อมั่นชนิดความสอดคล้องภายในด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) โดยจะนำค่าความเชื่อมั่นที่ได้มาพิจารณา แปลผลความเชื่อมั่นตามเกณฑ์ (เกียรติสุดา ศรีสุข. 2552) ดังนี้

0.00 - 0.20 ความเชื่อมั่นต่ำมาก/ไม่มีเลย

0.21 - 0.40 ความเชื่อมั่นต่ำ

0.41 - 0.70 ความเชื่อมั่นปานกลาง

0.71 - 1.00 ความเชื่อมั่นสูง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ครั้งนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนกระทำผิด ที่เข้ารับการฝึกและอบรม จำนวน 381 คน

1. ผู้วิจัยขอหนังสือรับรองการทำการวิจัยในมนุษย์จากสถาบันยุทธศาสตร์ทางปัญญาและวิจัย และ อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. นำหนังสือแนะนำตัวที่ได้จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และ อธิปไตยกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ยื่นต่อผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรูณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านมุกดา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านนุเบกษา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านปราณี และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายสิรินธร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เพื่อขอความร่วมมือให้เด็กและเยาวชนที่อยู่ในความดูแลของ ทั้ง 5 ศูนย์ ตอบแบบสอบถามและแบบวัด

3. นำแบบสอบถามและแบบวัดไปให้เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลเด็กและเยาวชนที่อยู่ในความดูแลของทั้ง 5 ศูนย์ พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษาและวิธีการตอบแบบสอบถามและแบบวัด เพื่อเป็นผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

4. มีการชี้แจงกับกลุ่มตัวอย่าง ว่าการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้เป็นไปด้วยความสมัครใจ โดยจะให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตัดสินใจด้วยตนเอง และให้เซ็นใบยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัย

5. ผู้วิจัยแจ้งให้กลุ่มตัวอย่างทราบว่าเมื่อร่วมเข้าโครงการวิจัยแล้ว หากกลุ่มตัวอย่างต้องการออกจากกรวิจัย สามารถกระทำได้ตลอดเวลา โดยไม่มีผลกระทบใดๆต่อกลุ่มตัวอย่าง

6. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามและแบบวัดไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยขอความร่วมมือเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลในการแจกแบบวัดและแบบสอบถามที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและขอรับคืนภายใน 2 สัปดาห์

7. เมื่อเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์มาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้รวบรวมมาได้ นั้น เมื่อตรวจให้คะแนนเรียบร้อยแล้ว นำไปวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ โดยมีสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ศึกษาคุณสมบัติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง โดยวิเคราะห์ด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequencies) ค่าร้อยละ (Percent) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และค่าพิสัย (Range)

2. สถิติการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน

2.1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) สำหรับทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 - 2 หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทางสถิติที่ระดับ .05 จะทำการความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีเซฟเฟ่ (Scheffe Method)

2.2 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis) สำหรับทดสอบสมมติฐานข้อ 3

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง “ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน” เป็นการวิจัยเชิงสัมพันธ์เปรียบเทียบที่มีกลุ่มตัวอย่างคือ เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษากลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และสถานการณ์ทางสังคมที่เกี่ยวข้องและสามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ตามรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) โดยมีสมมติฐานในการวิจัย 3 ข้อ สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งการนำเสนอเป็น 2 ส่วน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ตามลักษณะทางชีวสังคมของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน

1. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two – Way Analysis of Variance) ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งในด้านรวมและด้านย่อย 2 ด้าน (พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้านกาย และพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้านวาจา) พิจารณาตามตัวแปรปัจจัยอิสระ 2 ตัวแปร ได้แก่ การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง

2. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two – Way Analysis of Variance) ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งในด้านรวมและด้านย่อย 2 ด้าน (พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้านกาย และพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้านวาจา) พิจารณาตามตัวแปรปัจจัยอิสระ 2 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง

3. ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis) โดยใช้ตัวทำนาย 4 ชุด ซึ่งตัวทำนายชุดที่ 1 คือ กลุ่มจิตลักษณะเดิม 2 ตัวแปร (ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ) ตัวทำนายชุดที่ 2 คือ กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร (ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง) ตัวทำนายชุดที่ 3 คือ กลุ่มสถานการณ์ทางสังคม 2 ตัวแปร (ได้แก่ การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม) ตัวทำนายชุดที่ 4 คือ เป็นการรวมตัวทำนายชุดที่ 1 ชุดที่ 2 และชุดที่ 3 เข้าด้วยกัน

รวมเป็น 6 ตัวแปร การวิเคราะห์นี้ทำทั้งในด้านรวมและด้านย่อย 2 ด้าน (พฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้านกาย และพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้านวาจา) แบ่งตามลักษณะชีวิตสังคม 7 ลักษณะได้แก่ เพศ อายุ รายได้ของครอบครัว สถานภาพครอบครัว เขตพื้นที่อยู่อาศัย ภูมิสำเนาเกิด และระยะเวลาที่เข้ารับการศึกษา

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทนี้ เริ่มจากลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ตามด้วยผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน 3 ประการ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 2 ลักษณะภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะทั่วไป	แบ่งกลุ่ม	จำนวน (381 คน)	ร้อยละ (100)
เพศ	ชาย	343	90.0
	หญิง	38	10.0
อายุ	อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี	91	23.9
	อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์	290	76.1
สถานภาพครอบครัว	บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	122	32.0
	บิดามารดาแยกกันอยู่	259	68.0
รายได้ของครอบครัว	รายได้เพียงพอใช้จ่าย	138	36.2
	รายได้เพียงพอใช้จ่าย	243	63.8
ภูมิสำเนาเกิด	ภาคเหนือ	28	7.3
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	70	18.4
	ภาคกลาง	252	66.1
	ภาคใต้	31	8.1
เขตพื้นที่อยู่อาศัย	ในเขตเทศบาล	333	87.4
	นอกเขตเทศบาล	48	12.6
ระยะเวลาที่เข้ารับการศึกษา	ไม่ถึง 1 ปี	28	7.3
	ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี	215	56.4
	ตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป	138	36.2

ลักษณะภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ได้เก็บข้อมูลจากเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จำนวนทั้งสิ้น 381 คน แบ่งเป็นเพศชาย 343 คน (ร้อยละ 90.0) เพศหญิง 38 คน (ร้อยละ 10.0) อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี 91 คน (ร้อยละ 23.9) อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปี บริบูรณ์ 290 คน (ร้อยละ 76.1) โดยมีสถานภาพครอบครัวที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน 122 คน (ร้อยละ 32.0) บิดามารดาแยกกันอยู่ 259 คน (ร้อยละ 68.0) รายได้เพียงพอใช้จ่าย 138 คน (ร้อยละ 36.2) รายได้เพียงพอใช้จ่าย 243 คน (ร้อยละ 63.8) มีภูมิลำเนาเกิดอยู่ในภาคเหนือ 28 คน (ร้อยละ 7.3) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 70 คน (ร้อยละ 18.4) ภาคกลาง 252 คน (ร้อยละ 66.1) ภาคใต้ 31 คน (ร้อยละ 8.1) อยู่ในเขตเทศบาล 333 คน (ร้อยละ 87.4)อยู่นอกเขตเทศบาล 48 คน (ร้อยละ 12.6) เข้ารับการฝึกอบรมไม่ถึง 1 ปี 28 คน (ร้อยละ 7.3) ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี 215 คน (ร้อยละ 56.4) ตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป 138 คน (ร้อยละ 36.2)

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเพศชายมากกว่าเพศหญิง ส่วนใหญ่อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์ บิดามารดาแยกกันอยู่ รายได้เพียงพอใช้จ่าย มีภูมิลำเนาเกิดอยู่ในภาคกลาง อยู่ในเขตเทศบาล และเข้ารับการฝึกอบรมตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี

ตาราง 3 ลักษณะทั่วไปของตัวแปรที่ศึกษา (n = 381)

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	คะแนนกลุ่ม	จำนวน
พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม)	87.89	9.76	ต่ำ (63 – 88 คะแนน)	178
			สูง (89 – 105 คะแนน)	203
พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย)	43.71	4.90	ต่ำ (32 – 44 คะแนน)	215
			สูง (45 – 53 คะแนน)	166
พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา)	44.17	5.73	ต่ำ (29 – 44 คะแนน)	176
			สูง (45 – 54 คะแนน)	205
ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน	46.94	4.73	ต่ำ (34 – 47 คะแนน)	159
			สูง (48 – 54 คะแนน)	222
ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ	56.45	5.82	ต่ำ (39 – 56 คะแนน)	200
			สูง (57 – 66 คะแนน)	181
เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง	53.93	5.24	ต่ำ (42 – 54 คะแนน)	184
			สูง (55 – 66 คะแนน)	197
ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง	53.43	5.32	ต่ำ (36 – 53 คะแนน)	161
			สูง (54 – 60 คะแนน)	220
การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	56.14	5.16	ต่ำ (42 – 56 คะแนน)	195
			สูง (57 – 66 คะแนน)	186
การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	57.62	5.32	ต่ำ (43 – 58 คะแนน)	190
			สูง (59 – 66 คะแนน)	191

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง แบ่งออกเป็น 2 พฤติกรรมย่อย ได้แก่ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกาย และพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา ส่วนตัวแปรอิสระประกอบด้วย กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และกลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ซึ่งแต่ละตัวแปรมีค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และรายละเอียดต่างๆ ดังนี้ (ตาราง 3)

พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง หมายถึง การกระทำของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เพื่อควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง มีความอดทนอดกลั้นไม่ว่าตนเองจะต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ที่ขัดแย้งในจิตใจเพียงใด ช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 63 – 105 คะแนน เมื่อใช้ค่าเฉลี่ยเป็นตัวแบ่งกลุ่ม (คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 87.89 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 9.76) ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 63 – 88 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองต่ำ ส่วนผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 89 – 105 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองสูง โดยพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1) พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้านกาย เป็นการกระทำเพื่อควบคุมความก้าวร้าวที่แสดงออกโดยข้อวิยะทางกาย (เช่น การไม่กระทำการผลัก ตบ ตี ต่อย หุบ เตะ กระที่บ กระชาก บีบคอ การขว้างปาสิ่งของใส่ เป็นต้น) ช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 63 – 105 คะแนน เมื่อใช้ค่าเฉลี่ยเป็นตัวแบ่งกลุ่ม (คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 87.89 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 9.76) ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 63 – 88 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกายต่ำ ส่วนผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 89 – 105 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกายสูง

2) พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้านวาจา เป็นการกระทำเพื่อควบคุมความก้าวร้าวที่ใช้อวาจา ทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวดจากการใช้วาจา (เช่น การไม่กระทำการพูดจาดูถูก การพูดประชดประชัน ตำว่าด้วยคำหยาบคาย ตะคอก ตวาด การพูดข่มขู่ การทำท่าทีโกรธ เป็นต้น) ช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 29 – 54 คะแนน เมื่อใช้ค่าเฉลี่ยเป็นตัวแบ่งกลุ่ม (คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 44.17 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.73) ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 29 – 44 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจาต่ำ ส่วนผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 45 – 54 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจาสูง

ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน หมายถึง ความสามารถของผู้ที่กระทำความผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง

ในอนาคต สามารถควบคุมตนเองให้รู้จักอดได้รอได้ เพื่อรอรับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่า หรือสำคัญกว่าในอนาคต ช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 34 – 54 คะแนน เมื่อใช้ค่าเฉลี่ยเป็นตัวแบ่งกลุ่ม (คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 46.94 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.73) ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 34 – 47 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนต่ำ ส่วนผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 48 – 54 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนสูง

แบบวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ หมายถึง การมีสติในการใช้ชีวิต มีความตั้งใจและมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน สามารถที่จะเผชิญกับปัญหาหรือเหตุการณ์ที่มีภาวะกดดันได้ เป็นผู้ที่สามารถจัดการกับชีวิตของตนเองได้อย่างสมเหตุสมผล ช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 39 – 66 คะแนน เมื่อใช้ค่าเฉลี่ยเป็นตัวแบ่งกลุ่ม (คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 56.45 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.82) ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 39 – 56 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติต่ำ ส่วนผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 57 – 66 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติสูง

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง หมายถึง ความรู้สึกเชิงประเมินค่าความรู้สึกที่แสดงออกมาในทางบวกเกี่ยวกับการเห็นประโยชน์ การเห็นคุณค่า ความรู้สึกชอบพอใจ และความพร้อมที่จะกระทำพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 42 – 66 คะแนน เมื่อใช้ค่าเฉลี่ยเป็นตัวแบ่งกลุ่ม (คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 53.93 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.24) ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 42 – 54 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองต่ำ ส่วนผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 55 – 66 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองสูง

ความหวังต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง หมายถึง พลังของแรงจูงใจทางบวกของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองมีเป้าหมาย มีหนทางเพื่อไปสู่เป้าหมาย และสามารถฝ่าฟันอุปสรรคเพื่อไปสู่ความสำเร็จที่ตั้งไว้ได้ ช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 36 – 60 คะแนน เมื่อใช้ค่าเฉลี่ยเป็นตัวแบ่งกลุ่ม (คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 53.43 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.32) ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 36 – 53 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีความหวังต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองต่ำ ส่วนผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 54 – 60 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีความหวังต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองสูง

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การรับรู้ถึงการห่วงใยเอาใจใส่ทางด้านจิตใจอารมณ์ รวมทั้งการช่วยเหลือด้านวัตถุสิ่งของ ข้อมูลข่าวสาร คำแนะนำ จากพ่อแม่ผู้ปกครอง ผู้ดูแลเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 42 – 66 คะแนน เมื่อใช้ค่าเฉลี่ยเป็นตัวแบ่งกลุ่ม (คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 56.14 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.16) ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 42 – 56 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ส่วนผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 57 – 66 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง

การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน หมายถึง การรับรู้ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ใน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจากการสังเกตเห็นแบบอย่างที่ดีของพฤติกรรมควบคุมความ ก้าวร้าวด้วยตนเองจากเพื่อนที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนได้มากน้อยเพียงใด ช่วง คะแนนอยู่ระหว่าง 43 – 72 คะแนน เมื่อใช้ค่าเฉลี่ยเป็นตัวแบ่งกลุ่ม (คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 57.62 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.32) ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 43 – 58 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีการเห็น แบบอย่างที่ดีจากเพื่อนต่ำ ส่วนผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 59 – 66 คะแนน จัดว่าเป็นผู้ที่มีการเห็น แบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของคะแนนพฤติกรรมควบคุมความ ก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้ง ในด้านรวมและด้านย่อย 2 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้าน กาย และพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา) พิจารณาตามตัวแปร อิสระ 4 ตัวแปร คือ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ การได้รับการ สนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

การวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละครั้งจะกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ตามลักษณะทางชีว สังคม 7 ตัวแปร ได้แก่ เพศ อายุ รายได้ของครอบครัว สถานภาพครอบครัว เขตพื้นที่ที่อยู่อาศัย ภูมิสำเนาเกิด และระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม ได้เป็นกลุ่มย่อย 19 กลุ่ม (รายละเอียดการ แบ่งกลุ่มย่อยดูจากตาราง 2) ดังนั้นการนำเสนอผลการวิเคราะห์จึงแบ่งออกเป็นหัวข้อย่อย 3 หัวข้อ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมควบคุมความ ก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย

2. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมควบคุมความ ก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย

3. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมควบคุมความ ก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย

1.1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

การวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละครั้ง กระทำทั้งในกลุ่มรวมและในกลุ่มย่อย 19 กลุ่ม (รายละเอียดการแบ่งกลุ่มย่อยดูจากตาราง 2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและ
อบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่ม
ย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม)						ร้อยละการ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน				
		ก	ค่า	ข	ค่า	กxข	ค่า	
			ขนาด อิทธิพล		ขนาด อิทธิพล		ขนาด อิทธิพล	
รวม	381	36.746*	0	2.72	0	3.636	0	13.9
เพศ								
ชาย	343	29.999*	0	1.661	0	3.292	0	12.6
หญิง	38	6.851*	0.1	1.368	0	<1	0	26.1
อายุ								
อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี	91	<1	0	10.237*	0	0.219	0	18.4
อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์	290	48.479*	0.1	<1	0	2.175	0	17.7

ตาราง 4 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และ การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม)						ร้อยละการ ทำนาย	
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน					
		ก	ค่า ขนาด อิทธิพล	ข	ค่า		กxข		ค่า ขนาด อิทธิพล
					ขนาด อิทธิพล	ขนาด อิทธิพล			
สถานภาพครอบครัว									
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	122	8.013*	0	2.659	0	1.643	0	23.6	
บิดามารดาแยกกันอยู่	259	18.324*	0	1.798	0	7.022*	0	11.8	
รายได้ของครอบครัว									
รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย	138	24.028*	0.1	10.365*	0	4.111*	0	27.4	
รายได้เพียงพอใช้จ่าย	243	17.466*	0	0.075	0	18.498*	0	15.8	
ภูมิลำเนาเกิด									
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	70	.130	0	9.750*	0.1	7.592*	0.1	20.6	

ตาราง 4 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และ การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม)						ร้อยละการ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน			กxช ขนาด อิทธิพล	ช ขนาด อิทธิพล	
			ค่า	ค่า	ค่า			
			ขนาด อิทธิพล	ขนาด อิทธิพล	ขนาด อิทธิพล			
ภาคกลาง	252	42.855*	0.1	1.358	0	2.007	0	21.6
เขตพื้นที่อยู่อาศัย								
ในเขตเทศบาล	333	41.448*	0.1	5.375*	0	1.358	0	17.5
นอกเขตเทศบาล	48	<1	0	0.051	0	1.739	0	4.6
ระยะเวลาที่เข้ารับการศึกษา								
ไม่ถึง 1 ปี	28	25.135*	0.5	.569	0	<1	0	62.0
ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี	215	1.455	0	1.867	0	<1	0	2.2

ตาราง 4 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม)						ร้อยละการ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน				
		ก	ค่า	ข	ค่า	กxข	ค่า	
			ขนาด อิทธิพล		ขนาด อิทธิพล		ขนาด อิทธิพล	
ตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป	138	18.275*	0.1	4.377*	0	<1	0	42.3

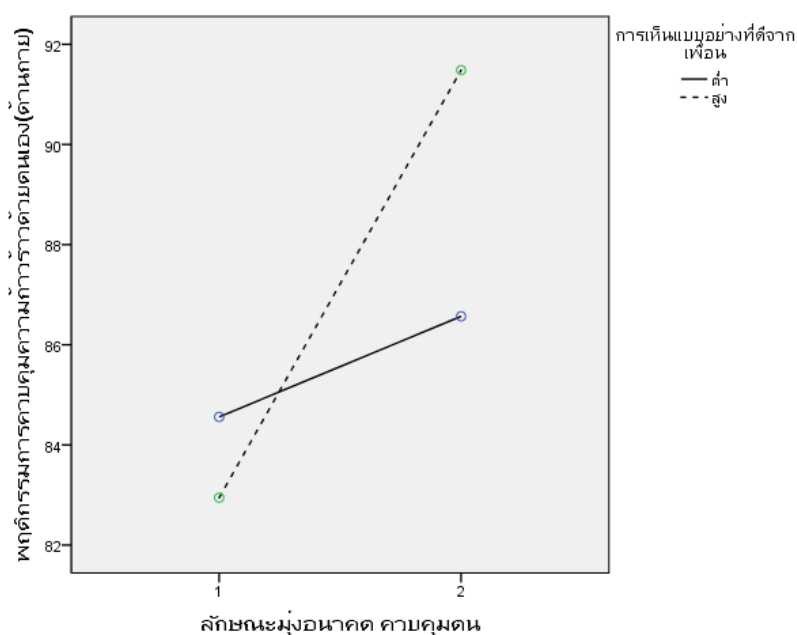
* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 19 กลุ่ม (ตาราง 4) พบว่า คะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม) แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ได้แก่ ในกลุ่มบิดามารดาแยกกันอยู่ รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย รายได้เพียงพอใช้จ่าย และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เมื่อทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแบบรายคู่ ด้วยวิธีการของเซฟเฟ (Sheffe) พบผลว่า **1) ในกลุ่มที่บิดามารดาแยกกันอยู่** (ตาราง 5 และ ภาพประกอบ 3) 1.1) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนต่ำพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน 1.2) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ **2) ในกลุ่มที่มีรายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย** (ตาราง 6 และ ภาพประกอบ 4) 2.1) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนต่ำพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน 2.2) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ **3) ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย** (ตาราง 7 และ ภาพประกอบ 5) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ **4) ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ** (ตาราง 8 และ ภาพประกอบ 6) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็ก และเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่าง ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มที่บิดามารดาแยกกันอยู่

มุ่งอนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	21 (86.57)	11 (84.56)	12 (82.95)
สูง	สูง	95	22	91.48	4.91*	6.92*	8.53*
สูง	ต่ำ	51	21	86.57		2.01	3.62
ต่ำ	ต่ำ	75	11	84.56			1.61
ต่ำ	สูง	38	12	82.95			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

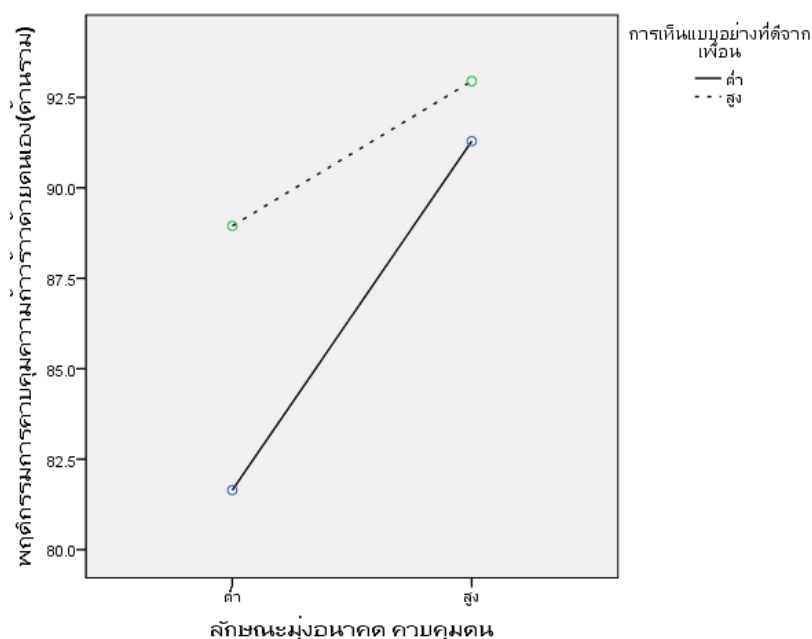

ภาพประกอบ 3 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่บิดามารดาแยกกันอยู่ ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตารางที่ 6 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็ก และเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะ มุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มที่มีรายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย

มุ่งอนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	21	12	11
					(91.29)	(88.95)	(81.64)
สูง	สูง	39	22	92.95	1.66	4.00*	11.31*
สูง	ต่ำ	38	21	91.29		2.34	9.65*
ต่ำ	สูง	19	12	88.95			7.31*
ต่ำ	ต่ำ	42	11	81.64			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

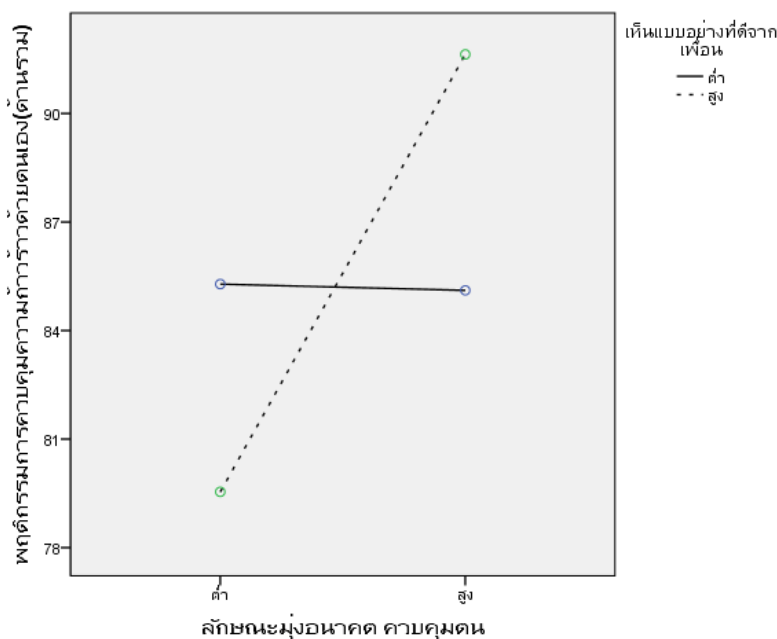

ภาพประกอบ 4 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่มีรายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตารางที่ 7 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็ก และเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะ มุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย

มุ่งอนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	11	21	12
					(85.28)	(85.11)	(79.54)
สูง	สูง	109	22	91.63	6.35	6.52	12.09*
ต่ำ	ต่ำ	74	11	85.28		0.17	5.74
สูง	ต่ำ	36	21	85.11			5.57
ต่ำ	สูง	24	12	79.54			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

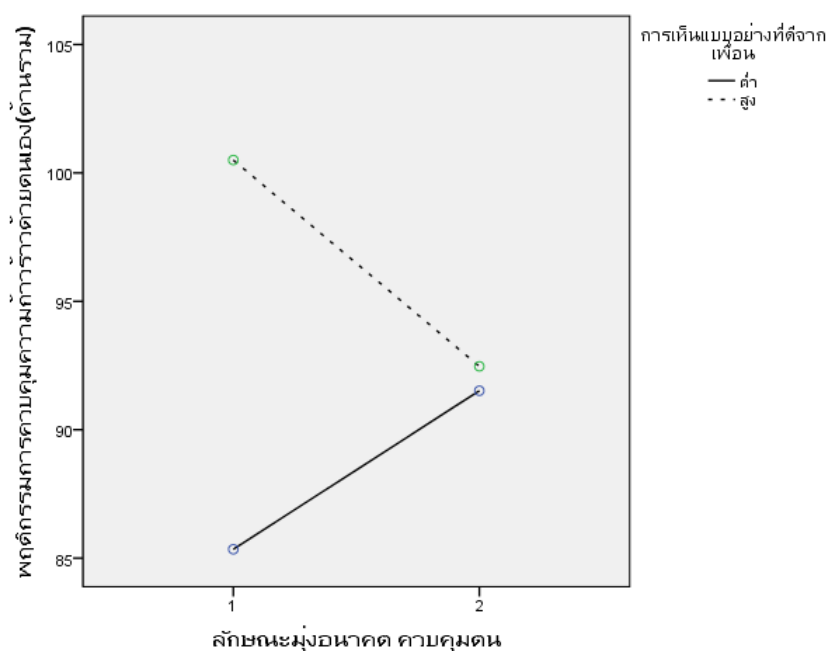

ภาพประกอบ 5 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตารางที่ 8 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็ก และเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะ มุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

มุ่งอนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	12	21	11
					(100.5)	(91.52)	(85.35)
ต่ำ	สูง	4	12	100.5	8.03	8.98	15.15*
สูง	สูง	15	22	92.47		0.95	7.12
สูง	ต่ำ	25	21	91.52			6.17
ต่ำ	ต่ำ	26	11	85.35			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพประกอบ 6 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

1.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

การวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละครั้ง กระทำทั้งในกลุ่มรวมและในกลุ่มย่อย 19 กลุ่ม (รายละเอียดการแบ่งกลุ่มย่อยดูจากตาราง 2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน จำแนกตามกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย)						ร้อยละ การ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน				
		ก	ค่าขนาด อิทธิพล	ข	ค่า		ค่า	
					ขนาด อิทธิพล	กxข ขนาด อิทธิพล		
รวม	381	25.340*	0	6.958*	0	2.803	0	12.8
เพศ								
ชาย	343	17.713*	0	6.163*	0	1.379	0	11.1
หญิง	38	6.786*	0.1	<1	0	2.558	0	30.8
อายุ								
อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี	91	<1	0	6.716*	0	6.716*	0	23.1
อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์	290	36.869*	0.1	2.057	0	<1	0	16.3

ตาราง 9 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย)						ร้อยละ การ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน				
		ก	ค่าขนาด อิทธิพล	ข	ค่า		ค่า	
					ขนาด อิทธิพล	กxข ขนาด อิทธิพล		
สถานภาพครอบครัว								
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	122	10.635*	0	<1	0	<1	0	22.4
บิดามารดาแยกกันอยู่	259	9.499*	0	6.220*	0	8.717*	0	11.6
รายได้ของครอบครัว								
รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย	138	16.274*	0.1	19.365*	0.1	3.844	0	27.5
รายได้เพียงพอใช้จ่าย	243	12.965*	0	<1	0	17.268*	0	13.6

ตาราง 9 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย)						ร้อยละ การ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน				
		ก	ค่าขนาด อิทธิพล	ข	ค่า		ค่า	
					ขนาด อิทธิพล	กxข ขนาด อิทธิพล		
ภู มิลำเนาเกิด								
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	70	<1	0	18.135*	0.2	4.942*	0	27.2
ภาคกลาง	252	33.617*	0.1	2.227	0	<1	0	21.6
เขตพื้นที่อยู่อาศัย								
ในเขตเทศบาล	333	24.108*	0	10.514*	0	1.020	0	14.6
นอกเขตเทศบาล	48	6.886*	0.1	1.655	0	6.404	0.1	18.4

ตาราง 9 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย)						ร้อยละ การ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน				
		ก	ค่าขนาด อิทธิพล	ข	ค่า		ค่า	
					ขนาด อิทธิพล	กxข ขนาด อิทธิพล		
ระยะเวลาที่เข้ารับการ ฝึกอบรม								
ไม่ถึง 1 ปี	28	19.035*	0.4	2.267	0	<1	0	54.3
ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี	215	<1	0	5.262	0	<1	0	3.4
ตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป	138	21.353*	0.1	2.180	0	2.135	0	40.7

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

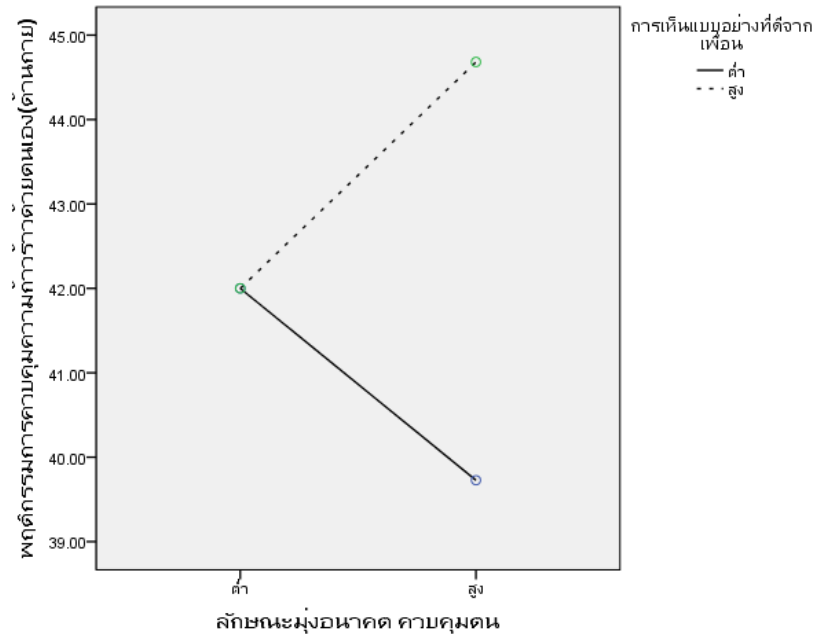
จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 19 กลุ่ม (ตาราง 9) พบว่า คะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย) แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม ได้แก่ ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปีสามารถแยกกันอยู่รายได้เพียงพอใช้จ่าย ภาคตะวันออก เฉียงเหนือ และอยู่นอกเขตเทศบาล เมื่อทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแบบรายคู่ ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Sheffe') พบผลว่า **1) ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18** (ตาราง 10 และ ภาพประกอบ 7) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ **2) ในกลุ่มที่บิดามารดาแยกกันอยู่** (ตาราง 11 และ ภาพประกอบ 8) 2.1) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนต่ำพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน 2.2) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ **3) ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย**(ตาราง 12 และ ภาพประกอบ 9) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ **4) ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ** (ตาราง 13 และ ภาพประกอบ 10) 4.1) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนต่ำพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน 4.2) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ **5) ในกลุ่มนอกเขตเทศบาล** (ตาราง 13 และ ภาพประกอบ 11) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้มีพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรม เด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของ เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณา ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี

มุ่งอนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	12	11	21
					(42.00)	(42.00)	(39.72)
สูง	สูง	44	22	44.68	2.68	2.68	4.96*
ต่ำ	ต่ำ	17	11	42.00		0	2.28
ต่ำ	สูง	8	12	42.00			2.28
สูง	ต่ำ	22	21	39.72			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

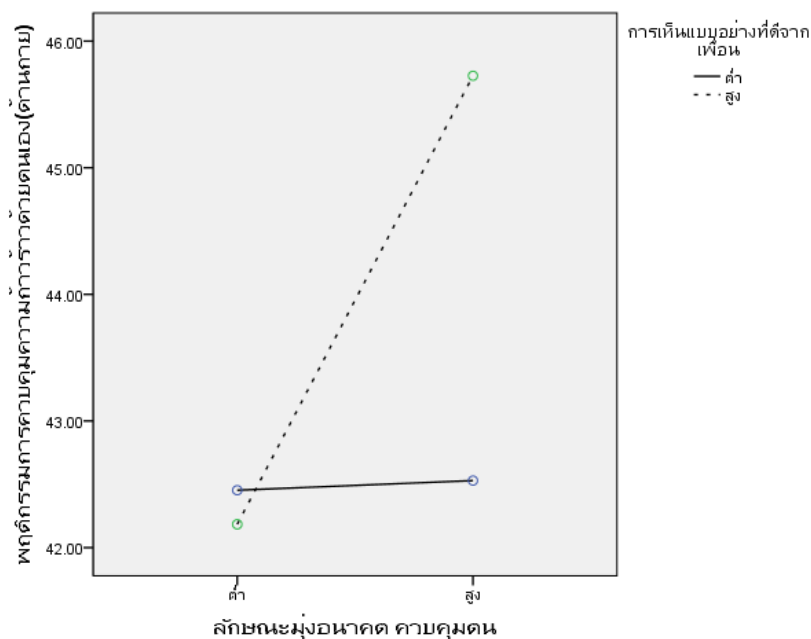

ภาพประกอบ 7 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็ก และเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะ มุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มที่บิดามารดาแยกกันอยู่

มุ่งอนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	21	11	12
					(42.52)	(42.45)	(42.18)
สูง	สูง	95	22	45.72	3.2*	3.27*	3.54*
สูง	ต่ำ	51	21	42.52		0.07	0.34
ต่ำ	ต่ำ	75	11	42.45			0.27
ต่ำ	สูง	38	12	42.18			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

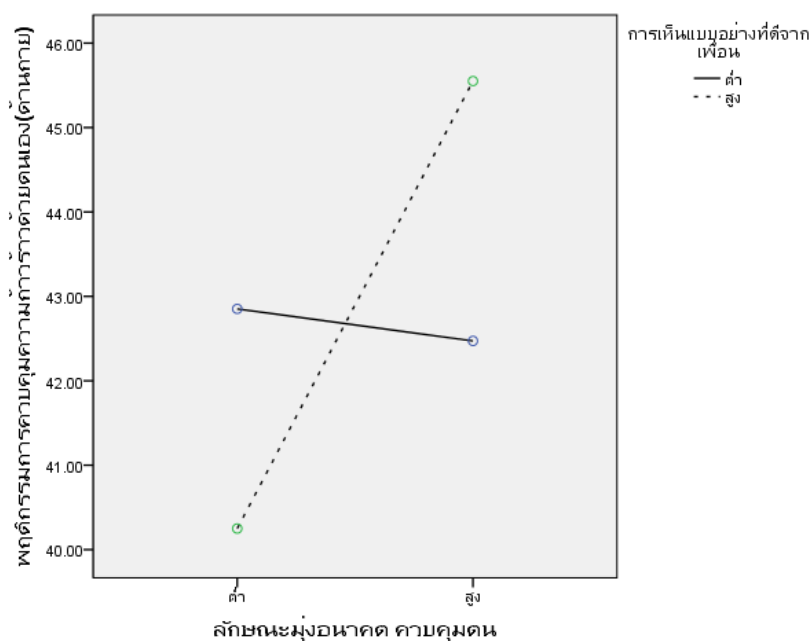

ภาพประกอบ 8 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่บิดามารดาแยกกันอยู่ ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็ก และเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะ มุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย

มุ่งอนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	11 (42.85)	21 (42.47)	12 (40.25)
สูง - ต่ำ	สูง - ต่ำ	109	22	45.55	2.7	3.08	5.3*
สูง - ต่ำ	ต่ำ - สูง	74	11	42.85		0.38	2.6
สูง - ต่ำ	ต่ำ - สูง	36	21	42.47			2.22
สูง - ต่ำ	สูง - ต่ำ	24	12	40.25			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

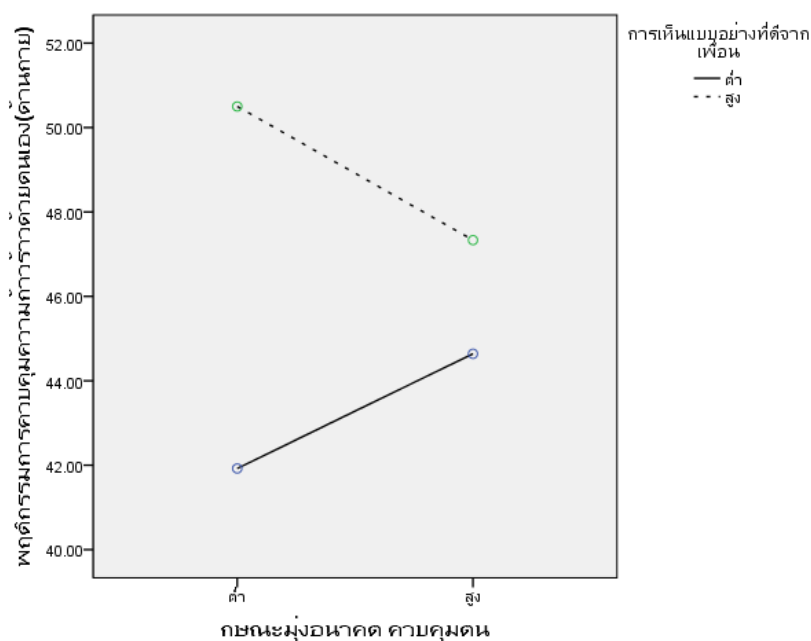

ภาพประกอบ 9 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็ก และเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะ มุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

มุ่งอนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	12 (50.5)	21 (44.64)	11 (41.92)
ต่ำ	สูง	4	12	50.5	3.17	5.86*	8.58*
สูง	สูง	15	22	47.33		2.69	5.41*
สูง	ต่ำ	25	21	44.64			2.72
ต่ำ	ต่ำ	26	11	41.92			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

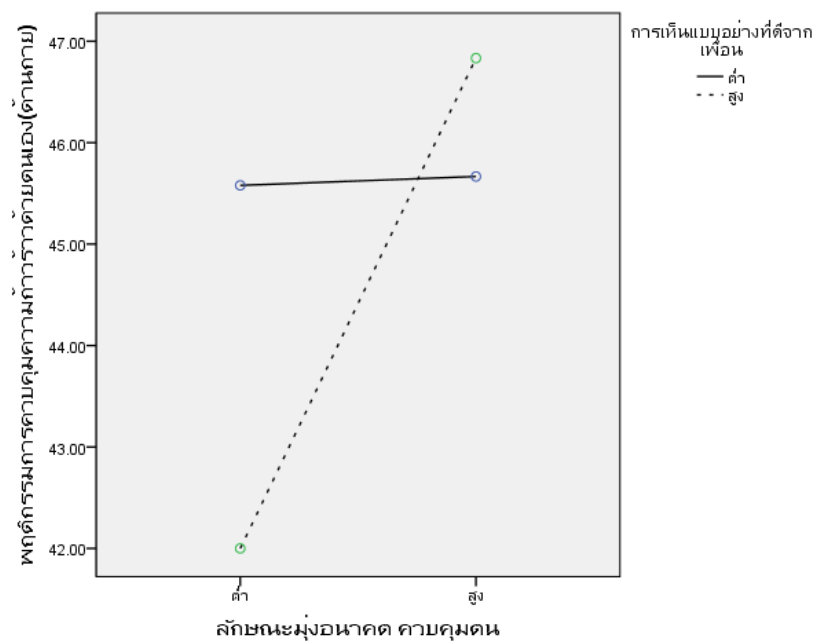

ภาพประกอบ 10 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็ก และเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะ มุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มนอกเขตเทศบาล

มุ่งอนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	21 (45.66)	11 (45.57)	12 (42.00)
สูง	สูง	18	22	46.83	1.17	1.26	4.83*
สูง	ต่ำ	9	21	45.66		0.09	3.66*
ต่ำ	ต่ำ	19	11	45.57			3.57*
ต่ำ	สูง	2	12	42.00			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพประกอบ 11 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มนอกเขตเทศบาล ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

1.3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านวจา) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านวจา) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

การวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละครั้ง กระทำทั้งในกลุ่มรวมและในกลุ่มย่อย 19 กลุ่ม (รายละเอียดการแบ่งกลุ่มย่อยดูจากตาราง 2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน จำแนกตามกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ต่านวาจา)						ร้อยละ การ ทำนาย	
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน					
		ก	ค่า ขนาด อิทธิพล	ข	ค่า		gxข		ค่า ขนาด อิทธิพล
					ขนาด อิทธิพล	ขนาด อิทธิพล			
รวม	381	34.929*	0	<1	0	3.176	0	11.2	
เพศ									
ชาย	343	32.269*	0	<1	0	4.266*	0	11.2	
หญิง	38	3.270	0	1.781	0	<1	0	13.1	
อายุ									
อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี	91	1.531	0	9.909*	0.1	1.150	0	15.8	
อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์	290	43.805*	0.1	<1	0	4.622*	0	14.9	

ตาราง 15 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด่านวาจา)						ร้อยละ การ ทำนาย	
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน					
		ก	ค่า ขนาด อิทธิพล	ข	ค่า		gxข		ค่า ขนาด อิทธิพล
					ขนาด อิทธิพล	ขนาด อิทธิพล			
สถานภาพครอบครัว									
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	122	2.701*	0	3.241	0	1.804	0	15.4	
บิดามารดาแยกกันอยู่	259	22.294*	0	<1	0	4.356*	0	10.5	
รายได้ของครอบครัว									
รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย	138	22.166*	0.1	1.771	0	2.732	0	20.3	
รายได้เพียงพอใช้จ่าย	243	15.961*	0	<1	0	14.133*	0	13.5	
ภูมิลำเนาเกิด									
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	70	<1	0	2.686*	0.2	7.977*	0.1	14.3	

ตาราง 15 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านวาทา) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และ การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านวาทา)						ร้อยละ การ ทำนาย	
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน					
		ก	ค่า ขนาด อิทธิพล	ข	ค่า		gxข		ค่า ขนาด อิทธิพล
					ขนาด อิทธิพล	ขนาด อิทธิพล			
ภาคกลาง	252	35.762*	0.1	<1	0	3.484	0	18.3	
เขตพื้นที่อยู่อาศัย									
ในเขตเทศบาล	333	44.460*	0.1	1.218	0	1.211	0	15.6	
นอกเขตเทศบาล	48	1.006	0	<1	0	<1	0	5.3	
ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม									
ไม่ถึง 1 ปี	28	22.864*	0.4	<1	0	<1	0	61.8	
ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี	215	2.549	0	<1	0	<1	0	1.5	
ตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป	138	8.486*	0.1	89.787	0	<1	0	31.3	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด่านวาจา) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 19 กลุ่ม (ตารางที่ 4.15) พบว่า คะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด่านวาจา) แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม ได้แก่ ในกลุ่มเพศชาย อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์ บิดามารดาแยกกันอยู่ รายได้เพียงพอใช้จ่าย และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เมื่อทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแบบรายคู่ ด้วยวิธีการของเชฟเฟ้ (Sheffe') พบผลว่า **1) ในกลุ่มเพศชาย** (ตาราง 16 และ ภาพประกอบ 12) 1.1) เด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนต่ำพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน 1.2) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ

2) ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปี บริบูรณ์ (ตาราง 17 และ ภาพประกอบ 13) 2.1) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนต่ำพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน 2.2) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ

3) ในกลุ่มที่บิดามารดาแยกกันอยู่ (ตาราง 18 และ ภาพประกอบ 14) 3.1) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนต่ำพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน 3.2) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ

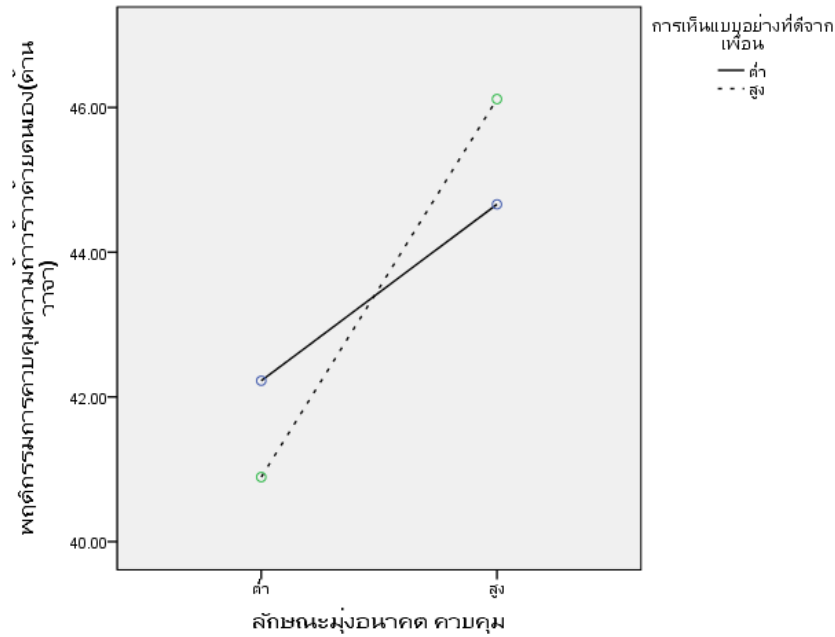
4) ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย (ตาราง 19 และ ภาพประกอบ 15) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่เห็นแบบอย่าง

ที่ดีจากเพื่อนสูง ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ **5) ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ** (ตาราง 20 และ ภาพประกอบ 16) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านวาจา) โดยพิจารณา ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มเพศชาย

มุ่งอนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	21	11	12
					(44.66)	(42.22)	(40.89)
สูง	สูง	129	22	46.11	1.45	3.89*	5.22*
สูง	ต่ำ	65	21	44.66		2.44*	3.77*
ต่ำ	ต่ำ	112	11	42.22			1.33
ต่ำ	สูง	37	12	40.89			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

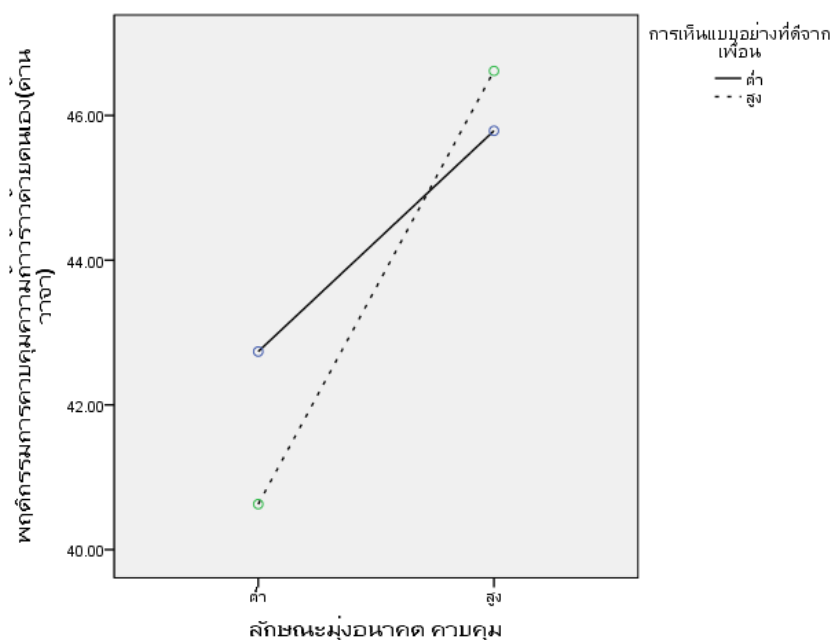

ภาพประกอบ 12 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มเพศชาย ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 17 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์

มุ่งอนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	21	11	12
					(45.78)	(42.73)	(40.62)
สูง	สูง	35	22	46.61	0.83	3.88*	5.99*
สูง	ต่ำ	35	21	45.78		3.05*	5.16*
ต่ำ	ต่ำ	35	11	42.73			2.11*
ต่ำ	สูง	35	12	40.62			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

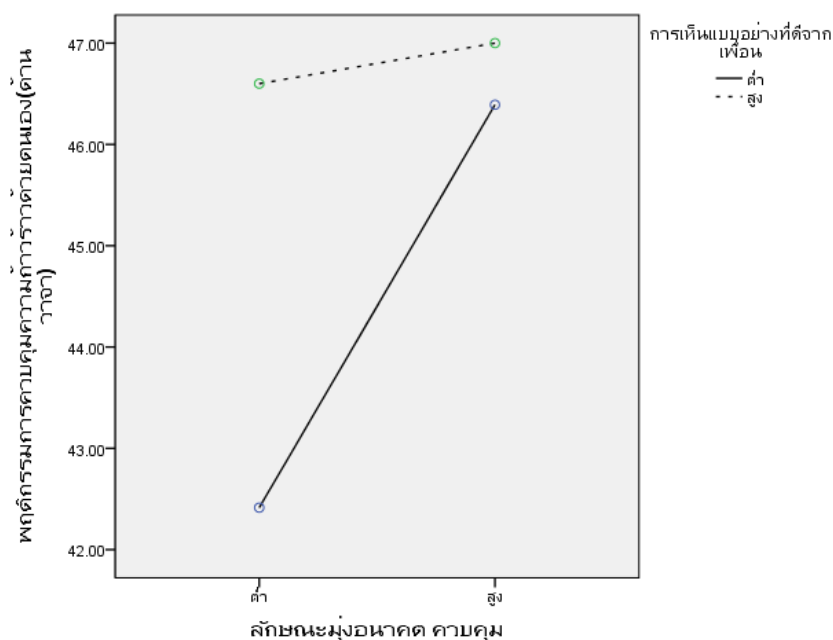

ภาพประกอบ 13 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ต่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์ ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มบิตามารดาแยกกันอยู่

มุ่งอนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	21 (44.93)	11 (42.10)	12 (40.76)
สูง	สูง	95	22	45.75	0.82	3.65*	4.99*
สูง	ต่ำ	51	21	44.93		2.83*	4.17*
ต่ำ	ต่ำ	75	11	42.10			1.34
ต่ำ	สูง	38	12	40.76			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

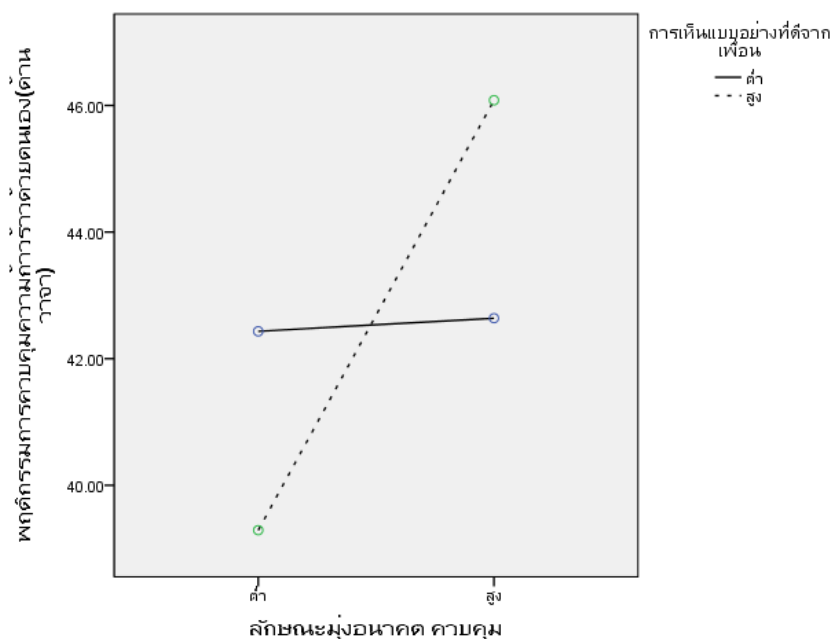

ภาพประกอบ 14 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มบิตามารดาแยกกันอยู่ ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านวาทา) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย

มุ่งอนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	21 (42.63)	11 (42.43)	12 (39.29)
สูง	สูง	109	22	46.08	3.45	3.65	6.79*
สูง	ต่ำ	36	21	42.63		0.2	3.34
ต่ำ	ต่ำ	74	11	42.43			3.14
ต่ำ	สูง	24	12	39.29			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

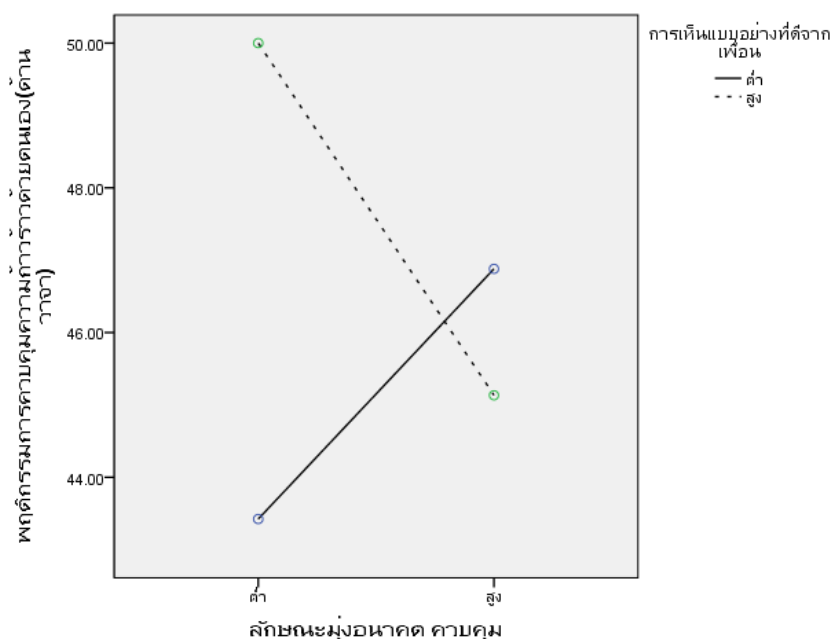

ภาพประกอบ 15 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาทา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่มีรายได้เพียงพอใช้จ่าย ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 20 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

มุ่งอนาคต ควบคุมตน	การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	12 (50.00)	21 (45.13)	11 (43.42)
ต่ำ	สูง	5	12	50.00	3.12	4.87	6.58*
สูง	สูง	25	22	46.88		1.75	3.46
สูง	ต่ำ	15	21	45.13			1.71
ต่ำ	ต่ำ	25	11	43.42			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพประกอบ 16 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ต่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

2.1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

การวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละครั้ง กระทำทั้งในกลุ่มรวมและในกลุ่มย่อย 19 กลุ่ม (รายละเอียดการแบ่งกลุ่มย่อยดูจากตาราง 2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม)						ร้อยละ การ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน				
		ก	ค่า	ข	ค่า	กxข	ค่า	
			ขนาด อิทธิพล		ขนาด อิทธิพล		ขนาด อิทธิพล	
รวม	381	26.621*	0	54.362*	0.1	2.935	0	24.5
เพศ								
ชาย	343	20.613*	0	55.394	0.1	3.351	0	24.9
หญิง	38	6.429*	0.1	<1	0	<1	0	21.3
อายุ								
อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี	91	1.822	0	2.132	0	8.665*	0	21.2
อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์	290	37.609*	0.1	55.855*	0.1	<1	0	31.0

ตาราง 21 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม)						ร้อยละ การ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน				
		ก	ค่า ขนาด อิทธิพล	ข	ค่า			
					ขนาด อิทธิพล	กxข ขนาด อิทธิพล		
สถานภาพครอบครัว								
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	122	22.098*	0.1	2.076	0	<1	0	24.3
บิดามารดาแยกกันอยู่	259	10.717*	0	60.951	0.1	2.517	0	27.4
รายได้ของครอบครัว								
รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย	138	25.018*	0.1	2.348*	0	2.874	0	23.8
รายได้เพียงพอใช้จ่าย	243	9.851*	0	63.314*	0	<1	0	29.0
ภูมิลำเนาเกิด								
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	70	1.138	0	7.567*	0.1	3.249	0	17.7

ตาราง 21 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม)						ร้อยละ การ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การเห็น แบบอย่างที่ดี จากเพื่อน				
		ก	ค่า ขนาด อิทธิพล	ข	ค่า			
					ขนาด อิทธิพล	กxข ขนาด อิทธิพล		
ภาคกลาง	252	38.137*	0.1	53.495	0.1	1.734	0	35.4
เขตพื้นที่อยู่อาศัย								
ในเขตเทศบาล	333	36.207*	0	65.241*	0.1	<1	0	30.2
นอกเขตเทศบาล	48	<1	0	<1	0	9.367*	0.1	18.1
ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม								
ไม่ถึง 1 ปี	28	14.182*	0.3	16.683	4	12.179	0.3	81.9
ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี	215	<1	0	20.997	0	7.129*	0	14.8
ตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป	138	52.113*	0.2	22.104*	0.1	<1	0	45.5

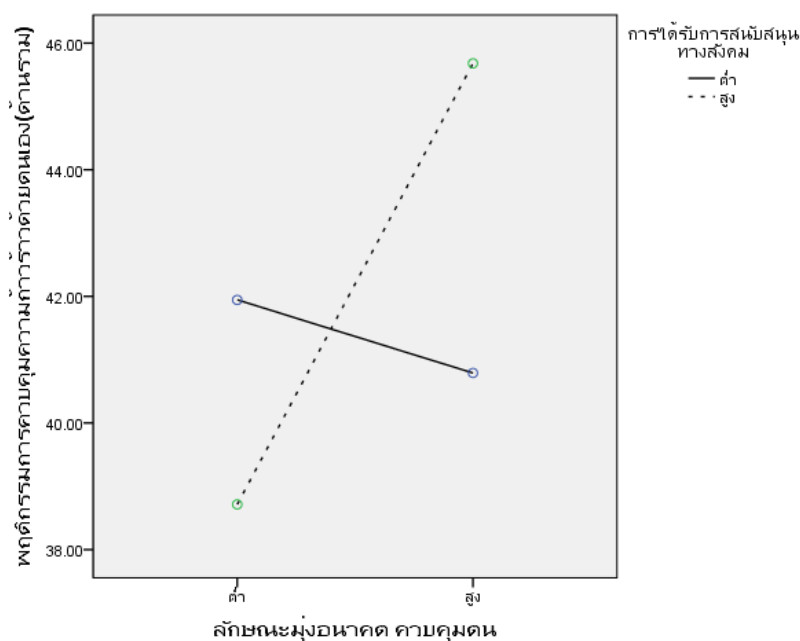
*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 19 กลุ่ม (ตาราง 21) พบว่า คะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม) แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ได้แก่ ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปีอยู่นอกเขตเทศบาล เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี และเข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี เมื่อทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแบบรายคู่ ด้วยวิธีการของเซฟเฟ้ (Sheffe') พบผลว่า **1) ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี** (ตาราง 22 และ ภาพประกอบ 17) 1.1) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง และได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน 1.2) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองสูง และจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองต่ำ **2) ในกลุ่มที่อยู่นอกเขตเทศบาล** (ตาราง 23 และ ภาพประกอบ 18) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองสูง และจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองต่ำ **3) ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี** (ตาราง 24 และ ภาพประกอบ 19) 3.1) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน 3.2) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองสูง และจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองต่ำ **4) ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี** (ตาราง 25 และ ภาพประกอบ 20) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองสูง และจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองต่ำ

ตาราง 22 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน	จำนวนคน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	11	12	21
					(83.94)	(80.71)	(80.47)
สูง	สูง	47	22	90.06	6.12	9.35*	9.59*
ต่ำ	ต่ำ	18	11	83.94		3.23	3.47
ต่ำ	สูง	7	12	80.71			0.24
สูง	ต่ำ	19	11	80.47			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

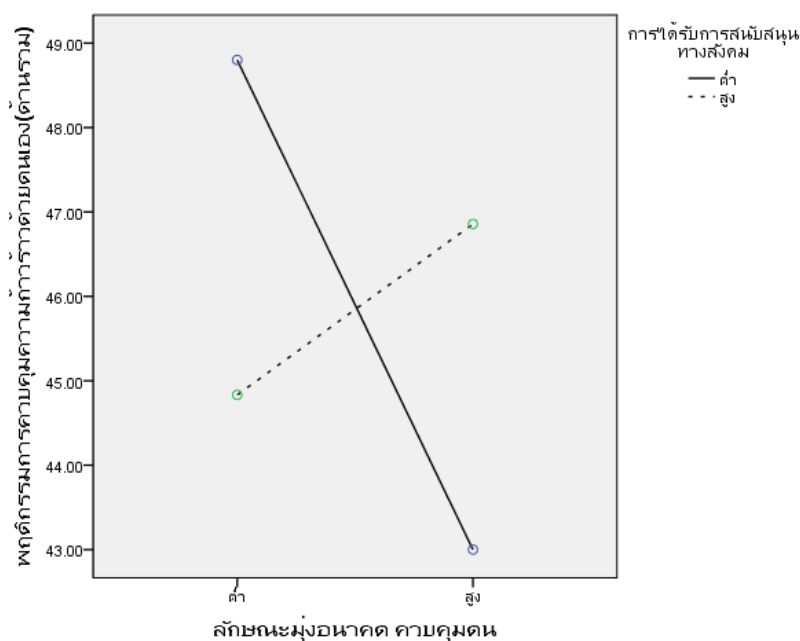

ภาพประกอบ 17 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 23 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของ เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณา ระหว่างการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มนอกเขตเทศบาล

การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม	ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	11	12	21
					(94.27)	(89.90)	(87.67)
ต่ำ	ต่ำ	15	11	94.27	0.46	4.37	6.6*
สูง	สูง	21	22	93.81		3.91	6.14*
ต่ำ	สูง	6	12	89.90			2.23
สูง	ต่ำ	6	21	87.67			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

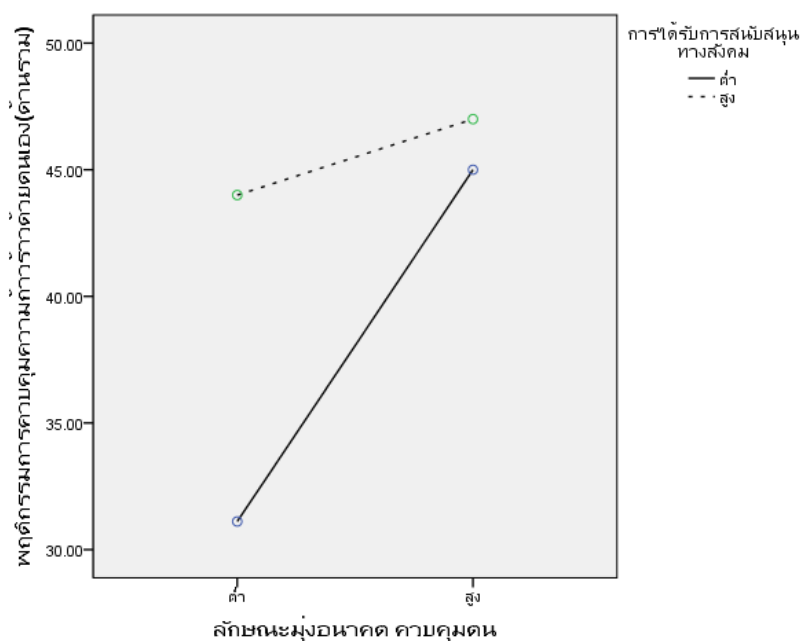

ภาพประกอบ 18 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่อยู่นอกเขตเทศบาล ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 24 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน	จำนวนคน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	12 (90.00)	21 (70.36)	11 (66.22)
สูง	สูง	15	22	90.87	0.87	20.51*	24.65*
ต่ำ	สูง	2	12	90.00		19.64*	23.78*
สูง	ต่ำ	11	21	70.36			4.14
ต่ำ	ต่ำ	9	11	66.22			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

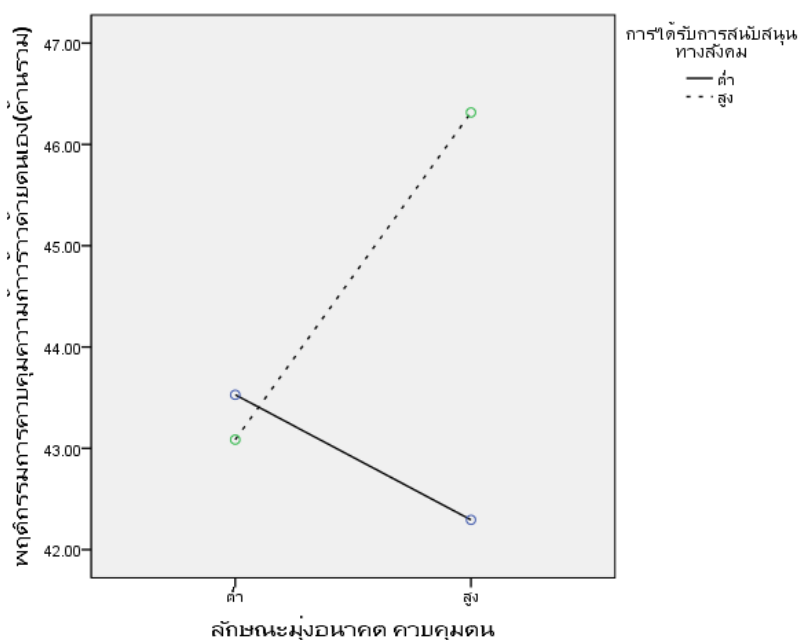

ภาพประกอบ 19 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 25 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชน กระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทาง สังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี

การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม	ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	12 (88.3)	11 (85.70)	21 (83.41)
สูง	สูง	76	22	92.25	3.95	6.55*	8.84*
ต่ำ	สูง	35	12	88.3		2.6	4.89*
ต่ำ	ต่ำ	53	11	85.70			2.29
สูง	ต่ำ	51	21	83.41			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพประกอบ 20 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุม ความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

การวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละครั้ง กระทำทั้งในกลุ่มรวมและในกลุ่มย่อย 19 กลุ่ม (รายละเอียดการแบ่งกลุ่มย่อยดูจากตาราง 2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 26 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมตามลักษณะชีวสังคม

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย)						ร้อยละการ ทำนาย	
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม					
		ก	ค่า ขนาด อิทธิพล	ข	ค่า		กxข		ค่า ขนาด อิทธิพล
					ขนาด อิทธิพล	ขนาด อิทธิพล			
รวม	381	18.393*	0	65.731*	0.1	<1	0	24.1	
เพศ									
ชาย	343	12.379*	0	69.888*	0.1	1.190	0	25.1	
หญิง	38	7.328*	0.1	<1	0	<1	0	22.0	
อายุ									
อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี	91	<1	0	5.331	0	5.331*	0	16.6	
อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์	290	32.345*	0.1	63.979*	0.1	<1	0	30.5	

ตาราง 26 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมตามลักษณะชีวสังคม

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย)						ร้อยละการ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน			การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม			
		ก	ค่า	ข	ค่า	กxข	ค่า	
			ขนาด อิทธิพล		ขนาด อิทธิพล		ขนาด อิทธิพล	
สถานภาพครอบครัว								
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	122	21.786*	0.1	46.249	0	16.717	0	24.2
บิดามารดาแยกกันอยู่	259	4.565*	0	78.907	0.2	<1	0	28.6
รายได้ของครอบครัว								
รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย	138	15.477*	0.1	6.939*	0	<1	0	20.8
รายได้เพียงพอใช้จ่าย	243	5.962	0	68.806*	0.2	<1	0	28.6
ภูมิลำเนาเกิด								
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	70	<1	0	15.284*	0.1	3.218	0	25.6

ตาราง 26 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมตามลักษณะชีวสังคม

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย)						ร้อยละการ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม				
		ค่า ก	ขนาด อิทธิพล	ค่า		ค่า		
				ขนาด อิทธิพล	กxช	ขนาด อิทธิพล	ขนาด อิทธิพล	
ภาคกลาง	252	31.074*	0.1	54.816	0.1	<1	0	32.9
เขตพื้นที่อยู่อาศัย								
ในเขตเทศบาล	333	21.011*	0	70.427*	0.1	<1	0	27.2
นอกเขตเทศบาล	48	<1	0	<1	0	4.267*	0	16.8
ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม								
ไม่ถึง 1 ปี	28	5.719*	0.1	14.496	0.3	15.223	0.3	75.5
ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี	215	<1	0	40.612	0.1	2.944	0	19.4
ตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป	138	49.905*	0.2	14.354*	0	<1	0	42.3

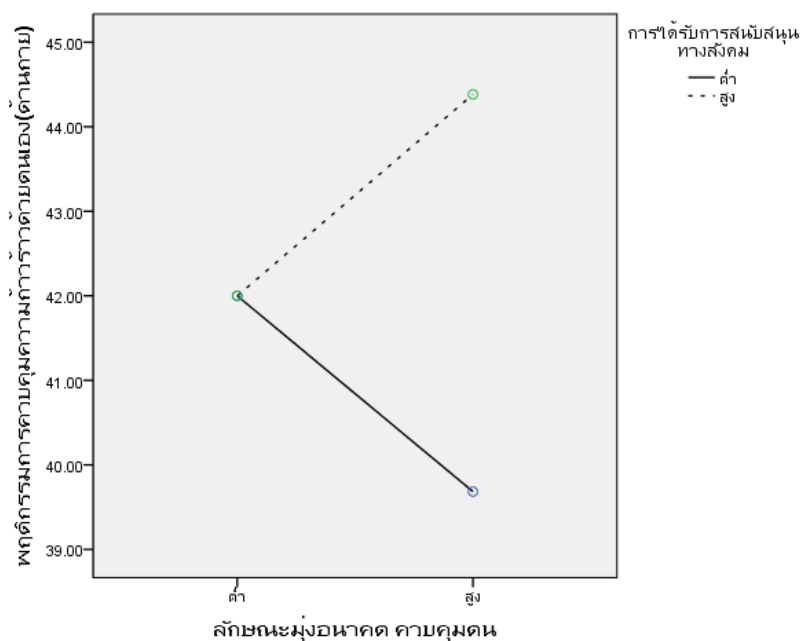
*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 19 กลุ่ม (ตาราง 26) พบว่า คะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย) แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ได้แก่ ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี อยู่นอกเขตเทศบาล เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี และเข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี เมื่อทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแบบรายคู่ ด้วยวิธีการของเซฟเฟ้ (Sheffe') พบผลว่า **1) ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี** (ตาราง 27 และ ภาพประกอบ 21) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองสูง และจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองต่ำ **2) ในกลุ่มที่อยู่นอกเขตเทศบาล** (ตาราง 28 และ ภาพประกอบ 22) 2.1) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน 2.2) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองสูง และจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองต่ำ **3) ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี** (ตาราง 29 และ ภาพประกอบ 23) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองสูง และจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองต่ำ

ตาราง 27 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน	จำนวนคน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	11	12	21
					(42.00)	(42.00)	(39.68)
สูง	สูง	47	22	44.03	2.03	2.03	4.35*
ต่ำ	ต่ำ	18	11	42.00		0	2.32
ต่ำ	สูง	7	12	42.00			2.32
สูง	ต่ำ	19	21	39.68			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

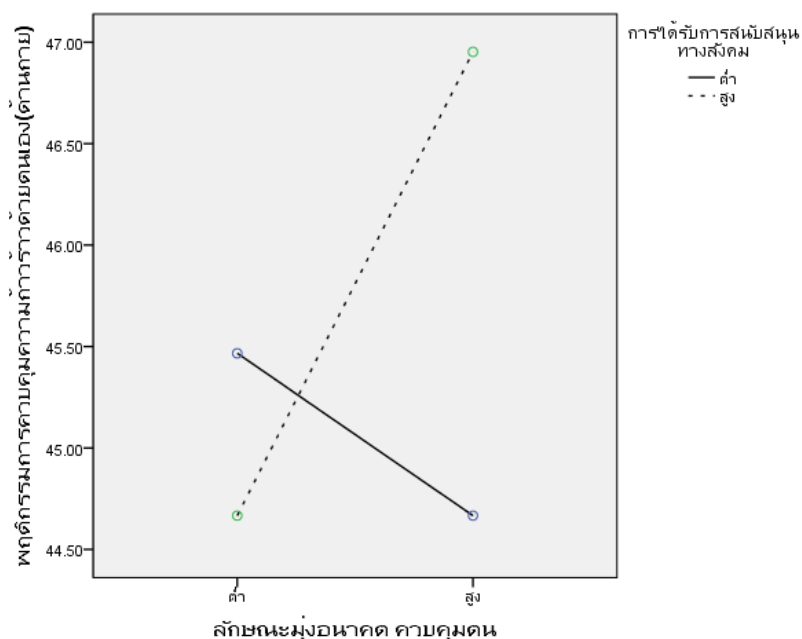

ภาพประกอบ 21 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 28 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มนอกเขตเทศบาล

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน	จำนวนคน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	11	12	21
					(45.46)	(44.66)	(44.66)
สูง	สูง	21	22	46.95	1.49	2.29*	2.29*
ต่ำ	ต่ำ	15	11	45.46		0.8	0.8
ต่ำ	สูง	6	12	44.66			0
สูง	ต่ำ	6	21	44.66			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

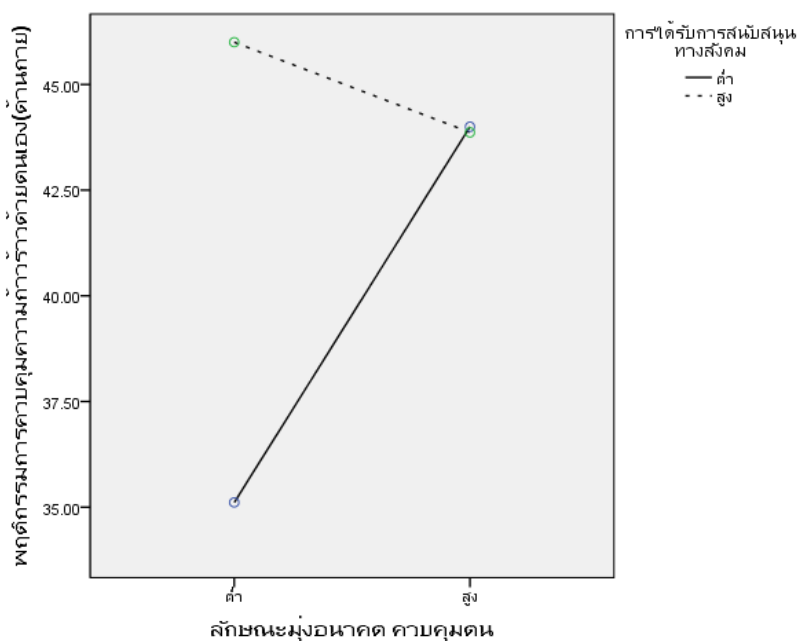

ภาพประกอบ 22 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่อยู่นอกเขตเทศบาล ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 29 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน	จำนวนคน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	12 (46.00)	21 (44.00)	11 (35.11)
สูง	สูง	147	22	43.88	-2.12	-0.12	8.77*
ต่ำ	สูง	58	12	46.00		2	10.89*
สูง	ต่ำ	75	21	44.00			8.89*
ต่ำ	ต่ำ	101	11	35.11			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพประกอบ 23 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

2.3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะเดิม จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

การวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละครั้ง กระทำทั้งในกลุ่มรวมและในกลุ่มย่อย 19 กลุ่ม (รายละเอียดการแบ่งกลุ่มย่อยดูจากตาราง 2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 30 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด่านวจา) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด่านวจา)						ร้อยละ การ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม				
		ก	ค่า	ข	ค่า	กxข	ค่า	
			ขนาด อิทธิพล		ขนาด อิทธิพล		ขนาด อิทธิพล	
รวม	381	24.220*	0	29.146*	0.1	4.414*	0	18.4
เพศ								
ชาย	343	20.878*	0	29.308*	0	4.430*	0	18.9
หญิง	38	2.281	0.1	<1	0	<1	0	11.5
อายุ								
อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี	91	4.219*	0	<1	0	8.239*	0	18.1
อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์	290	28.219*	0.1	31.087*	0	1.703	0	22.6

ตาราง 30 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ต่านวาจา)						ร้อยละ การ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม				
		ก	ค่า ขนาด อิทธิพล	ข	ค่า		กxข	
					ขนาด อิทธิพล	ขนาด อิทธิพล		
สถานภาพครอบครัว								
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	122	11.839*	0	<1	0	<1	0	14.5
บิดามารดาแยกกันอยู่	259	13.591*	0	34.602*	0.1	3.805	0	21.6
รายได้ของครอบครัว								
รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย	138	25.645*	0.1	<1	0	6.198*	0	21.7
รายได้เพียงพอใช้จ่าย	243	9.762	0	40.256*	0.1	<1	0	22.3
ภูมิลำเนาเกิด								

ตาราง 30 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด่านวาจา)						ร้อยละ การ ทำนาย	
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม					
		ก	ค่า ขนาด อิทธิพล	ข	ค่า		กxข		ค่า ขนาด อิทธิพล
					ขนาด อิทธิพล	ขนาด อิทธิพล			
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	70	1.006	0	1.7005	0	<1	0	4.3	
ภาคกลาง	252	28.902*	0.1	33.158	0.1	3.182	0	28.1	
เขตพื้นที่อยู่อาศัย									
ในเขตเทศบาล	333	36.696*	0.1	38.517*	0.1	1.263	0	24.7	
นอกเขตเทศบาล	48	1.996	0	<1	0	8.574*	0.1	19.5	
ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม									
ไม่ถึง 1 ปี	28	12.666*	0.3	9.844*	0.2	5.265*	0.1	76.1	
ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี	215	1.781	0	5.728*	0	8.912*	0	9.1	

ตาราง 30 (ต่อ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด่านวจา) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน จำแนกตามกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด่านวจา)						ร้อยละ การ ทำนาย
		ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน		การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม				
		ก	ค่า	ข	ค่า	กxข	ค่า	
			ขนาด อิทธิพล		ขนาด อิทธิพล		ขนาด อิทธิพล	
ตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป	138	29.513*	0.1	18.429*	0.1	<1	0	46.8

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด่านวาจา) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 19 กลุ่ม (ตาราง 30) พบว่า คะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด่านวาจา) แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ ในกลุ่มรวม เพศชาย อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่ายอยู่นอกเขตเทศบาลเข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี และเข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี เมื่อทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแบบรายคู่ ด้วยวิธีการของเซฟเฟ้ (Sheffe') พบผลว่า **1) ในกลุ่มรวม** (ตาราง 31 และ ภาพประกอบ 24) 1.1) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็น ผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน 1.2) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองสูง และจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองต่ำ **2) ในกลุ่มเพศชาย** (ตาราง 32 และ ภาพประกอบ 25) 2.1) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน 2.2) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองสูง และจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองต่ำ **3) ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี** (ตาราง 33 และ ภาพประกอบ 26) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองสูง และจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองต่ำ **4) รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย** (ตาราง 34 และ ภาพประกอบ 27) 2.1) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน 2.2) เด็กและเยาวชนกระทำ

ผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต
 ควบคุมตนสูง และจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็ก
 และเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ

5) อยู่นอกเขตเทศบาล (ตาราง 35 และ ภาพประกอบ 28) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึก
 และอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง
 และจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชน
 กระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ

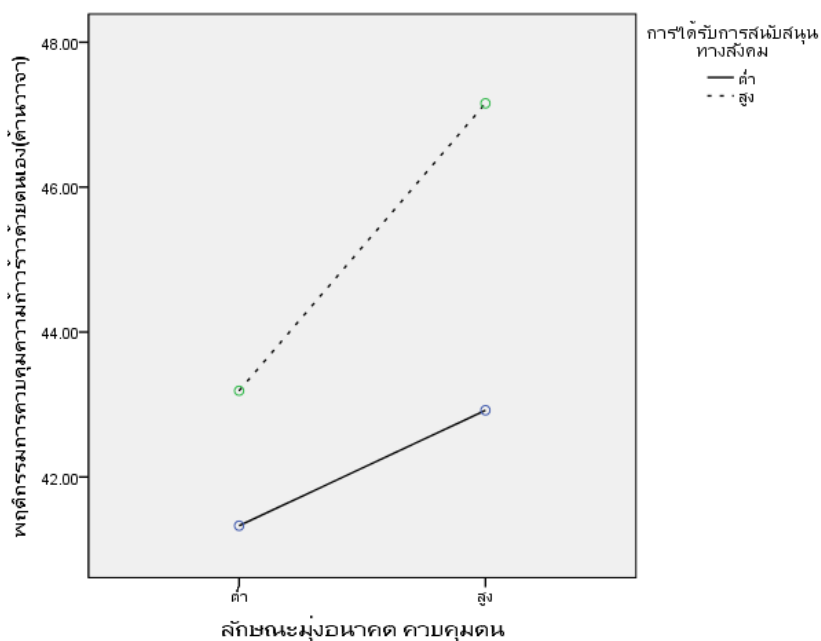
**6) ในกลุ่มที่
 เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี** (ตาราง 36 และ ภาพประกอบ 29) 6.1) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์
 ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม
 สูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มาก
 กว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุม
 ตน และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน 6.2) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ใน
 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต
 ควบคุมตนสูง และจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็ก
 และเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ

7) ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี (ตาราง 37 และ ภาพประกอบ 30) 7.1)
 เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน
 และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมควบคุมความ
 ก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ
 เยาวชน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกันทั้ง 2
 ด้าน 7.2) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการสนับสนุนทาง
 สังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนสูง และจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมควบคุมความ
 ก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ
 เยาวชนที่มีมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนต่ำ

ตาราง 31 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของ เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ต่านวจา) โดยพิจารณา ระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มรวม

การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม	ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	11 (43.18)	12 (42.92)	21 (41.32)
สูง	สูง	47	22	47.15	3.97*	4.23*	5.824*
ต่ำ	ต่ำ	18	11	43.18		0.26	1.854*
ต่ำ	สูง	7	12	42.92			1.594
สูง	ต่ำ	19	21	41.32			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

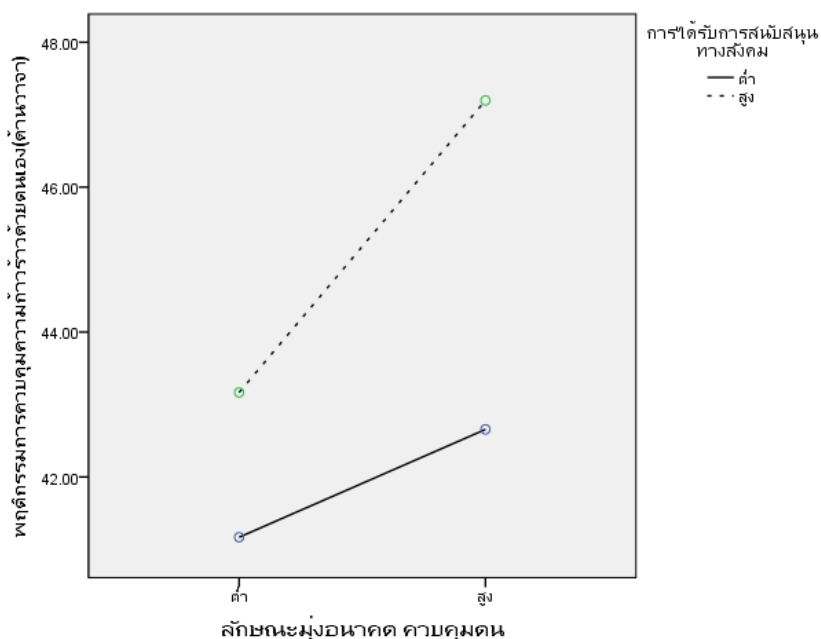

ภาพประกอบ 24 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ต่านวจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มรวม ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 32 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของ เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน(ด่านวาจา) โดยพิจารณา ระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มเพศชาย

การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม	ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	11	21	12
					(43.16)	(42.65)	(41.16)
สูง	สูง	127	22	47.19	4.03*	4.54*	6.03*
ต่ำ	ต่ำ	54	11	43.16		0.51	2*
สูง	ต่ำ	67	21	42.65			1.49
ต่ำ	สูง	95	12	41.16			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

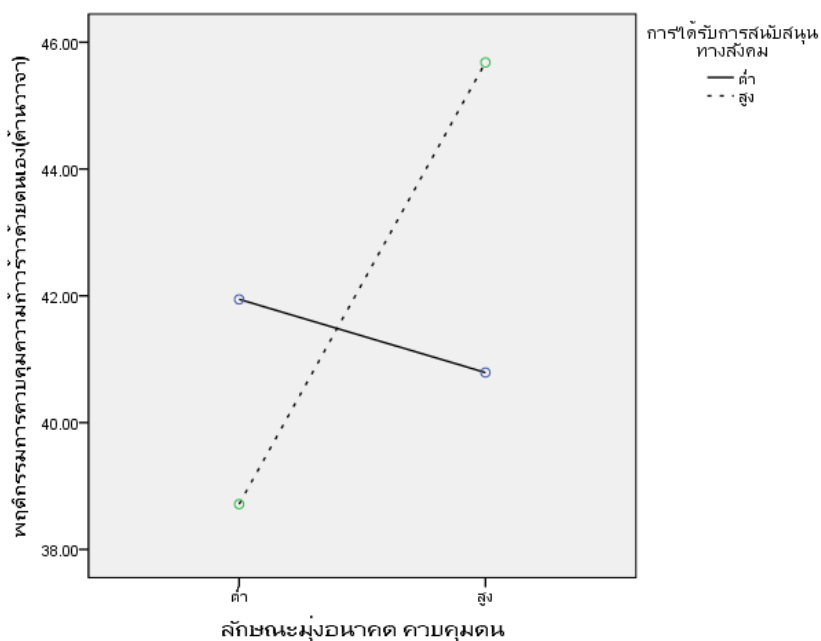

ภาพประกอบ 25 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มเพศชาย ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 33 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน(ด้านวจา) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน	จำนวนคน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	11	21	12
					(41.94)	(40.78)	(38.71)
สูง	สูง	47	22	45.68	3.74	4.9	6.97*
ต่ำ	ต่ำ	18	11	41.94		1.16	3.23
สูง	ต่ำ	19	21	40.78			2.07
ต่ำ	สูง	7	12	38.71			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

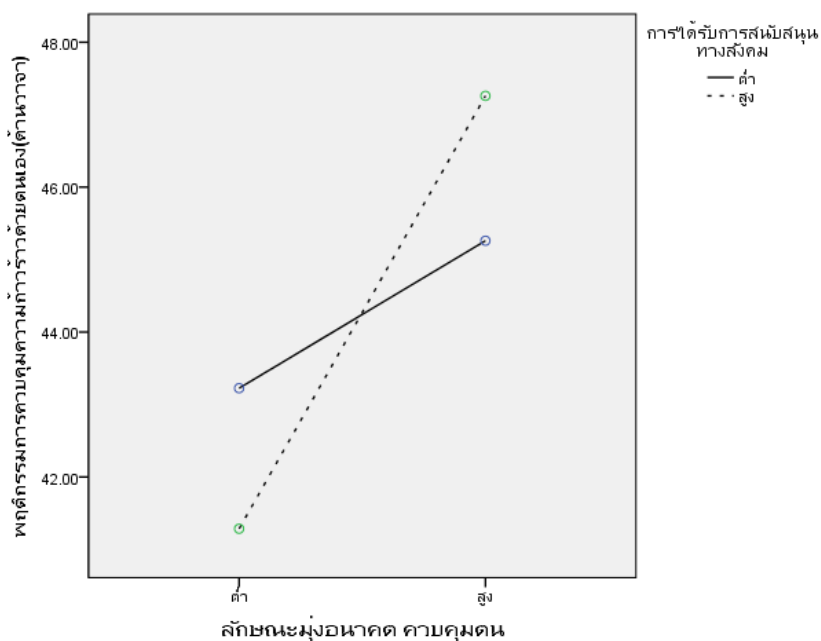

ภาพประกอบ 26 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 34 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็ก และเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างการ ได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มรายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย

การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม	ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	21 (45.26)	11 (43.22)	12 (41.28)
สูง	สูง	54	22	47.25	1.99	4.03*	5.97*
สูง	ต่ำ	23	21	45.26		2.04	3.98*
ต่ำ	ต่ำ	40	11	43.22			1.94
ต่ำ	สูง	21	12	41.28			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

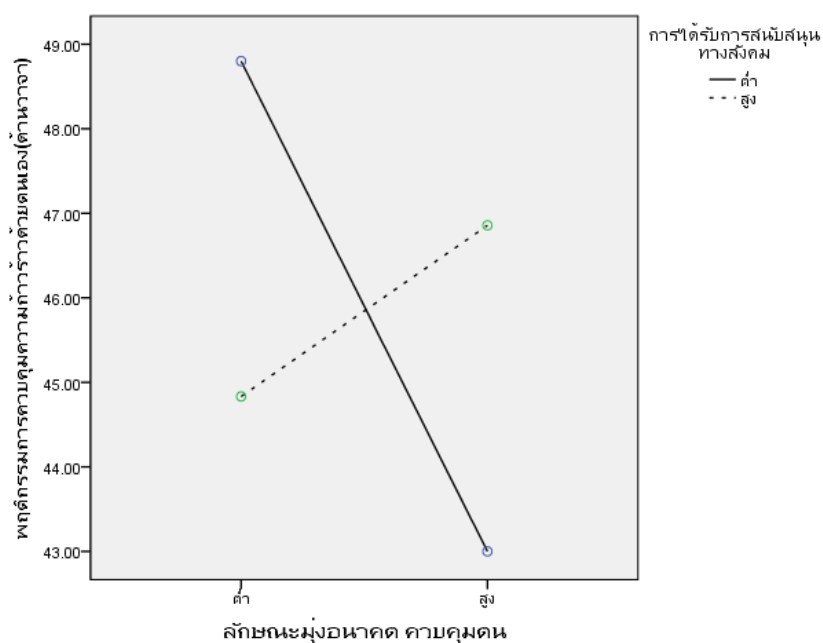

ภาพประกอบ 27 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุม ความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรม เด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 35 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็ก และเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด่านวจา) โดยพิจารณาระหว่างการ ได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มอยู่นอกเขตเทศบาล

การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม	ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	11 (48.80)	12 (44.83)	21 (43.00)
ต่ำ	ต่ำ	15	11	48.80	1.95	3.97	5.8*
สูง	สูง	21	22	46.85		2.02	3.85
ต่ำ	สูง	6	12	44.83			1.83
สูง	ต่ำ	6	21	43.00			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

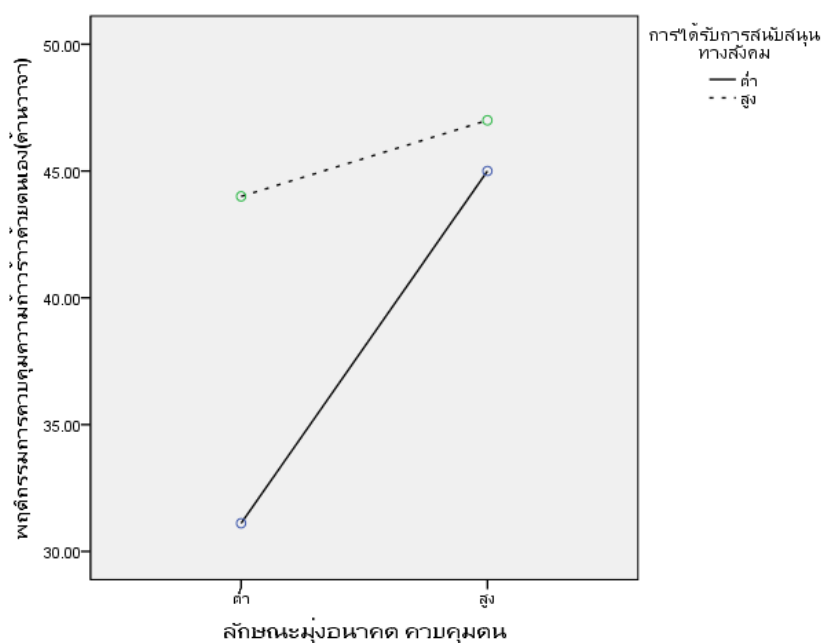

ภาพประกอบ 28 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่อยู่นอกเขตเทศบาล ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 36 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็ก และเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างการ ได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มเข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี

การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม	ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	21 (45.00)	11 (44.00)	11 (31.11)
สูง	สูง	15	22	47.00	2*	3*	15.89*
สูง	ต่ำ	2	21	45.00		1	13.89*
ต่ำ	สูง	2	12	44.00			12.89*
ต่ำ	ต่ำ	9	11	31.11			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

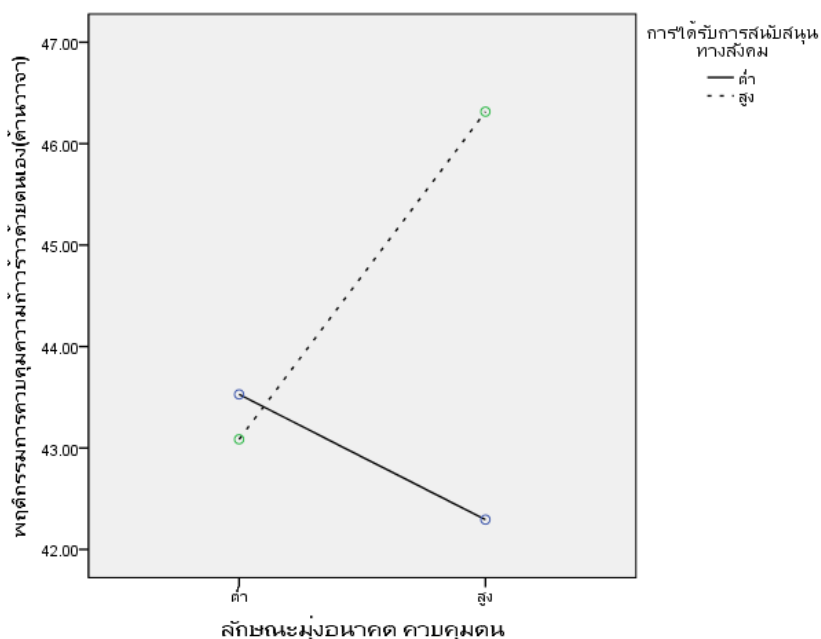

ภาพประกอบ 29 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุม ความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรม เด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

ตาราง 37 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชน กระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด่านวาจา) โดยพิจารณาระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มเข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี

การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม	ลักษณะมุ่ง อนาคต ควบคุมตน	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	11	12	21
					(43.52)	(43.08)	(42.29)
สูง	สูง	76	22	46.31	2.79	3.23*	4.02*
ต่ำ	ต่ำ	53	11	43.52		0.44	1.23
ต่ำ	สูง	35	12	43.08			0.79
สูง	ต่ำ	51	21	42.29			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพประกอบ 30 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด่านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี ลักษณะปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362-265)

3. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression)

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้งด้านรวมและด้านย่อย 2 ด้าน ได้แก่ ด้านกาย และด้านวาจา ด้วยกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม 2 ตัวแปร ประกอบด้วย ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และ บุคลิกภาพแบบมีสติ กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ประกอบด้วย เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าว และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าว และกลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม ประกอบด้วย การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน เพื่อตอบสมมติฐานข้อที่ 3 ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของผู้ที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ได้ทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มที่มีลักษณะชีวสังคมต่างกัน

การวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละส่วนจะกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม จำนวน 19 ตัวแปร ประกอบด้วย เพศชาย เพศหญิง อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 18 ปี อายุตั้งแต่ 18 ปี - 24 ปีบริบูรณ์ บิดามารดาอยู่ร่วมกัน บิดามารดาแยกกันอยู่ รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย รายได้เพียงพอใช้จ่าย ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ ในเขตเทศบาล นอกเขตเทศบาล ไม่ถึง 1 ปี ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี และตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป ในแต่ละส่วนมีสาระสำคัญ ดังนี้

3.1 ผลการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม)
ด้วยตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม

ตาราง 38 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยและการทดสอบนัยสำคัญ ในการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	% ทำนาย	R^2 Adjust	ตัวทำนาย	B	R^2 change
กลุ่มรวม	381	32.5	.325	5,3,6,4	.63,.43,-.27,.32	.012
เพศชาย	343	34.0	.332	5,4,3,6	.68,.35,.41,-.33	.017
เพศหญิง	38	19.3	.170	3	.61	.193
อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 18 ปี	91	44.7	.191	3	.71	.200
อายุตั้งแต่ 18 ปี - 24 ปีบริบูรณ์	290	44.8	.440	5,1,6,3	1,.58,-.41,.13	.010
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	122	51.1	.498	2,6,5	1,-.43,.39	.026
บิดามารดาแยกกันอยู่	259	32.3	.312	5,3,2,6	.95,.84,-.44,-.24	.011
รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย	138	45.9	.451	4,3	.85,.38	.025
รายได้เพียงพอใช้จ่าย	243	29.5	.286	5,3,6	.87,.61,-.43	.025
ภาคเหนือ	28	71.3	.690	2,1	2.28,-1.63	.402
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	70	43.2	.423	2	1.06	.432
ภาคกลาง	252	45.7	.445	5,1,2,4,6	1.04,.93,-.69,.39,-.20	.009
ภาคใต้	31	72.8	.698	2,3,6	1.22,1.56,-1.10	.051
ในเขตเทศบาล	333	38.3	.376	4,5,3,6	.41,.59,.48,-.28	.015
นอกเขตเทศบาล	48	31.7	.287	1,3	-1.56,.25	.224
ไม่ถึง 1 ปี	28	92.2	.908	4,2,3,5	3.22,-3.78,.93,.49	.019

ตาราง 38 (ต่อ) แสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยและการทดสอบนัยสำคัญ ในการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชน กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านรวม) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	% ทำนาย	R^2 Adjust	ตัวทำนาย	B	R^2 change
ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี	215	11.4	.106	5,3	.50, .29	.020
ตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป	138	68.1	.677	4,5	.85, .50	.059

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ : ตัวทำนาย 1 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน

2 หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ

3 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

4 หมายถึง ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

5 หมายถึง การได้รับการสนับสนุนทางสังคม

6 หมายถึง การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

จากตารางที่ 4.38 พบว่า **ในกลุ่มรวม** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 32.5 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Bata .63) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .43) การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.27) และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .32) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม 19 กลุ่ม พบผลดังนี้ **ในกลุ่มเพศชาย** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 34.0 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Bata .68) รองลงมาคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .35) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .41) และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.33) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา**ในกลุ่มเพศหญิง** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 19.3 (Beta .61)

เมื่อพิจารณา**ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 18 ปี** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 44.7 (Beta .71)

เมื่อพิจารณา**ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปี - 24 ปีบริบูรณ์** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 44.8 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Bata 1.00) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Beta .58) การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.41) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .13) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มบิดามารดาอยู่ร่วมกัน ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 51.1 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ (Beta 1.00) รองลงมาคือ การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.43) และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .39) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มบิดามารดาแยกกันอยู่ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 32.3 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .95) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .84) ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ (Beta -.44) และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.24) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มรายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 45.9 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .85) รองลงมาคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .35) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .38)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มรายได้เพียงพอใช้จ่าย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 29.5 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .87) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .61) และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.43) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มภาคเหนือ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 71.3 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ (Beta 2.28) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Beta -1.63)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 43.2 (Beta 1.06)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มภาคกลาง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 5 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 45.7 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta 1.04) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Beta .93) ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ (Beta -.69) ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .39) และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.20) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มภาคใต้ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 72.8 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ (Beta 1.22) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta 1.56) และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Beta -1.10) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มอยู่ในเขตเทศบาล ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 38.3 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .41) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .59) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .48) และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.28) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มอยู่นอกเขตเทศบาล ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 31.7 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Beta -1.56) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .25)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 92.2 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta 3.22) รองลงมาคือ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ (Beta -3.78) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .93) และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .249) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 11.4 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .50) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .29)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 68.1 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .85) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .50)

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น เพื่อทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม) สามารถสรุปได้ดังนี้

1) ตัวแปรที่เข้าสู่สมการทำนายทั้งหมด 6 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรจิตลักษณะเดิม 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

2) เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการ การทำนายเป็นอันดับแรกสูงสุดมี 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ โดยตัวแปร การได้รับการสนับสนุนทางสังคม พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปี - 24 ปีบริบูรณ์ กลุ่มบิดามารดาแยกกันอยู่ กลุ่มรายได้

เพียงพอใช้จ่าย กลุ่มภาคกลาง กลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี ตัวแปรความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง พบในกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มรายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย กลุ่มที่อยู่ในเขตเทศบาล กลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมไม่ถึง 1 ปี และกลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป และตัวแปรลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ พบในกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มบิดามารดาอยู่ร่วมกัน กลุ่มภาคเหนือ กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และกลุ่มภาคใต้

3) ตัวแปรความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองได้มากที่สุด ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมไม่ถึง 1 ปี ทำนายได้ร้อยละ 92.2

จากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปริมาณการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้านกาย) ด้วยตัวแปรจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (ตารางที่ 4.39)

3.2 ผลการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย) ด้วยตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

ตาราง 39 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยและการทดสอบนัยสำคัญ ในการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) ของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	% ทำนาย	R^2 Adjust	ตัวทำนาย	B	R^2 change
กลุ่มรวม	381	30.3	.299	4,5	.29,.26	.043
เพศชาย	343	32.6	.322	4,5	.28,.29	.052
เพศหญิง	38	16.0	.137	3	.34	.160
อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 18 ปี	91	18.5	.176	6	.31	.185
อายุตั้งแต่ 18 ปี - 24 ปีบริบูรณ์	290	43.2	.424	5,4,6,1	.42,.27,-.14,.15	.009
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	122	54.7	.536	2,6,5	.63,-.32,.17	.017
บิดามารดาแยกกันอยู่	259	30.5	.294	5,3,2,4	.39,.21,-.24,.18	.013
รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย	138	49.6	.493	4	.65	.496
รายได้เพียงพอใช้จ่าย	243	26.4	.255	5,3,6	.38,.28,-.17	.019
ภาคเหนือ	28	56.0	.525	3,5	1.22,-.57	.266
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	70	54.7	.541	2	.64	.547
ภาคกลาง	252	38.2	.372	5,4,2,1	.46,.24,-.26,.19	.013
ภาคใต้	31	81.2	.783	2,3,4,1	.47,1.24,-1.38,1.02	.056
ในเขตเทศบาล	333	32.6	.322	4,5	.32,.25	.040
นอกเขตเทศบาล	48	16.3	.147	5	.31	.163
ไม่ถึง 1 ปี	28	63.7	.608	4,3	.50,.56	.114

ตาราง 39 (ต่อ) แสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยและการทดสอบนัยสำคัญ ในการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) ของเด็ก และเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	% ทำนาย	R^2 Adjust	ตัวทำนาย	B	R^2 change
ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี	215	15.1	.147	5	.42	.151
ตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป	138	59.5	.589	4,5	.50, .17	.023

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ : ตัวทำนาย 1 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน

3 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

5 หมายถึง การได้รับการสนับสนุนทางสังคม

2 หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ

4 หมายถึง ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

6 หมายถึง การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

จากตารางที่ 4.39 พบว่า **ในกลุ่มรวม** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 30.3 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Bata .29) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .26)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม 19 กลุ่ม พบผลดังนี้ **ในกลุ่มเพศชาย** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 32.6 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Bata .28) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .29)

เมื่อพิจารณา**ในกลุ่มเพศหญิง** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 16.0 (Beta .34)

เมื่อพิจารณา**ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 18 ปี** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร คือ การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 18.5 (Beta .31)

เมื่อพิจารณา**ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปี - 24 ปีบริบูรณ์** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 43.2 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Bata 1.00) รองลงมาคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .27) การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.42) และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Beta .15) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา**ในกลุ่มบิดามารดาอยู่ร่วมกัน** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพแบบ มีสติ การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 54.7 โดยตัวแปรที่เข้า

ทำนาย อันดับแรกคือ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ (Bata .63) รองลงมาคือ การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.32) และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .17) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มบิดามารดาแยกกันอยู่ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 30.5 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Bata .39) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .21) ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ (Beta -.24) และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta .18) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มรายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 49.6 (Bata .65)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มรายได้เพียงพอใช้จ่าย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 26.4 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Bata .38) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .28) และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.17) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มภาคเหนือ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 56.0 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Bata 1.22) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta -.57)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 54.7 (Beta .64)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มภาคกลาง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุน

ทางสังคม ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 38.2 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .46) รองลงมาคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .24) ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ (Beta -.26) และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง (Beta .19) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มภาคใต้ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และและลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 81.2 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ (Beta .47) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta 1.24) ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta -1.38) และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง (Beta -1.02) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มอยู่ในเขตเทศบาล ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 32.6 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .32) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .25)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มอยู่นอกเขตเทศบาล ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 16.3 (Beta .31)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 63.7 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .50) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .56)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มี 1 ตัวแปร คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 15.1 (Beta .42)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 59.5 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .50) รองลงมาคือการได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .17)

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น เพื่อทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย) สามารถสรุปได้ดังนี้

1) ตัวแปรที่เข้าสู่สมการทำนายทั้งหมด 6 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรจิตลักษณะเดิม 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และความเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

2) เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการ การทำนายเป็นอันดับแรกสูงสุดมี 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ โดยตัวแปร การได้รับการสนับสนุนทางสังคม พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปี - 24 ปีบริบูรณ์ กลุ่มบิดามารดาแยกกันอยู่ กลุ่มรายได้เพียงพอใช้จ่าย กลุ่มภาคกลาง กลุ่มอยู่นอกเขตเทศบาล กลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี ตัวแปรความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง พบในกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มรายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย กลุ่มที่อยู่ในเขตเทศบาล กลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมไม่ถึง 1 ปี และกลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป และตัวแปรลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ พบในกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มบิดามารดาอยู่ร่วมกัน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และกลุ่มภาคใต้

3) ตัวแปรความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน สามารถร่วมกัน

ทำนายพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองได้มากที่สุด ในกลุ่มภาคใต้ ทำนายได้ร้อยละ 81.2

จากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปริมาณการทำนายพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ด้าหนาวจา) ด้วยตัวแปรจิตลักษณะเดิม ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ และตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (ตารางที่ 4.40)

3.3 ผลการทำนายพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้วยกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม (ด้าหนาวจา) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

ตาราง 40 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยและการทดสอบนัยสำคัญ ในการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) ของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	% ทำนาย	R^2 Adjust	ตัวทำนาย	B	R^2 change
กลุ่มรวม	381	25.0	.244	3,5,6	.38,.35,-.18	.019
เพศชาย	343	25.8	.252	5,3,6	.40,.37,-.21	.020
เพศหญิง	38	12.6	.102	3	.26	.126
อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 18 ปี	91	15.7	.148	3	.40	.157
อายุตั้งแต่ 18 ปี - 24 ปีบริบูรณ์	290	36.2	.353	5,1,6,3	.47,.32,-.25,.17	.010
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	122	30.4	.292	1,5	.44,.20	.028
บิดามารดาแยกกันอยู่	259	28.9	.278	5,3,6,2	.50,.54,-.22,-.24	.023
รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย	138	33.5	.325	3,4	.40,.19	.027
รายได้เพียงพอใช้จ่าย	243	22.7	.221	5,1	.41,.28	.035
ภาคเหนือ	28	65.9	.631	2,1	1.41,-1.04	.397
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	70	24.4	.233	5	.49	.244
ภาคกลาง	252	42.9	.417	1,5,2,6,3	.62,.61,-.43,-.23,.27	.019
ภาคใต้	31	64.7	.622	2,1	.40,.56	.128
ในเขตเทศบาล	333	32.8	.320	5,1,6,3	.35,.18,-.19,.08	-.003
นอกเขตเทศบาล	48	58.8	.549	1,5,3,4	-1.06,.42,.42,-.27	.040
ไม่ถึง 1 ปี	28	93.4	.925	4,2,3	2.44,-2.31,.41	.021

ตาราง 40 (ต่อ) แสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยและการทดสอบนัยสำคัญ ในการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) ของเด็ก และเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	% ทำนาย	R^2 Adjust	ตัวทำนาย	B	R^2 change
ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี	215	5.4	.050	3	.07	.054
ตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป	138	58.0	.571	4,5,1	.22,.32,.21	.016

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ : ตัวทำนาย 1 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน

2 หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ

3 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

4 หมายถึง ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

5 หมายถึง การได้รับการสนับสนุนทางสังคม

6 หมายถึง การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

จากตาราง 4.40 พบว่า **ในกลุ่มรวม** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 25.0 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .38) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .35) และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.18) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม 19 กลุ่ม พบผลดังนี้ **ในกลุ่มเพศชาย** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 25.8 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .40) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .37) และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.21) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา**ในกลุ่มเพศหญิง** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 12.6 (Beta .26)

เมื่อพิจารณา**ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 18 ปี** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 15.7 (Beta .40)

เมื่อพิจารณา**ในกลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปี - 24 ปีบริบูรณ์** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 36.2 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .47) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Beta .32) การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.25) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .17) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา**ในกลุ่มบิดามารดาอยู่ร่วมกัน** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุม

ความก้าวร้าวด้วยตนเอง ใ้ร้อยละ 30.4 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Bata .44) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Beta .20)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มบิดามารดาแยกกันอยู่ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ สามารถทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ใ้ร้อยละ 28.9 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Bata .50) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .54) การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Beta -.22) และลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ (Beta -.24) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มรายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และความหวังต่อพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ใ้ร้อยละ 33.5 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Bata .40) รองลงมาคือ ความหวังต่อพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Bata .19)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มรายได้เพียงพอใช้จ่าย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน สามารถทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ใ้ร้อยละ 22.7 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Bata .41) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Beta .28)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มภาคเหนือ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน สามารถทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ใ้ร้อยละ 65.9 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ (Bata 1.41) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Beta -1.04)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ใ้ร้อยละ 24.4 (Beta .49)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มภาคกลาง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 5 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน การได้รับการสนับสนุนทางสังคม ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ การเห็นแบบอย่างที่ดี

จากเพื่อน และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 42.9 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Bata .62) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Bata .61) ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ (Beta -.43) การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Bata -.23) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .27) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มภาคใต้ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 64.7 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ (Bata .40) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Beta .56)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มอยู่ในเขตเทศบาล ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 32.8 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Bata .35) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Bata .18) การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (Bata -.19) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .08) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มอยู่นอกเขตเทศบาล ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 58.8 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Bata -1.06) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (Bata .42) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .42) และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Bata -.27) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 93.4 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta 2.44) รองลงมาคือ ลักษณะบุคลิกภาพแบบ

มีสติ (Beta -2.31) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .41) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 5.4 (Beta .07)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ร้อยละ 58.0 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (Beta .22) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุม (Beta .32) และการสนับสนุนทางสังคม (Beta .21) ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น เพื่อทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านวาจา) สามารถสรุปได้ดังนี้

1) ตัวแปรที่เข้าสู่สมการทำนายทั้งหมด 6 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรจิตลักษณะเดิม 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

2) เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการ การทำนายเป็นอันดับแรกสูงสุดมี 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน โดยตัวแปร การได้รับการสนับสนุนทางสังคม พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปี - 24 ปีบริบูรณ์ กลุ่มบิดามารดาแยกกันอยู่ กลุ่มรายได้เพียงพอ ใช้จ่าย กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มที่อยู่ในเขตเทศบาล ตัวแปรความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง พบในกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 18 ปี กลุ่มรายได้ไม่เพียงพอ ใช้จ่าย และกลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป และตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน พบในกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มบิดามารดาอยู่ร่วมกัน กลุ่มภาคกลาง และกลุ่มที่อยู่นอกเขตเทศบาล

3) ตัวแปรความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองได้มากที่สุด ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมไม่ถึง 1 ปี ทำนายได้ร้อยละ 93.4

บทที่ 5

การสรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน” เป็นการศึกษาวิจัยประเภทเปรียบเทียบความสัมพันธ์ (Correlational – Comparative Study) ระหว่างตัวแปรด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และสถานการณ์ทางสังคม ว่าตัวแปรใดที่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างเด่นชัดกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด โดยการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายของการวิจัย 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตลักษณะเดิม และปัจจัยทางสถานการณ์ทางสังคม ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งในด้านรวมและด้านย่อย ในกลุ่มที่มีลักษณะชีวสังคมต่าง ๆ 2) เพื่อค้นหาตัวทำนายที่สำคัญ และศึกษาอำนาจในการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ทั้งในด้านรวมและด้านย่อย โดยอาศัยรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยมเป็นกรอบในการศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จำนวน 381 คน

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลด้วยตนเอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด แบ่งออกเป็นแบบสอบถามลักษณะภูมิหลังของผู้ตอบแบบสอบถาม และแบบวัดจำนวน 7 แบบวัด ได้แก่แบบวัดพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน แบบวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ แบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง แบบวัดความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง แบบวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และแบบวัดการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย 1) การวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน 2) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) สำหรับทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 - 2 หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะทำการความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe Method) 3) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis) สำหรับทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 ในบทนี้เป็นการสรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็นลำดับ ดังนี้

การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐาน

จากการประมวลแนวคิดทฤษฎี และทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ดังปรากฏในบทที่ 2 ทำให้สามารถตั้งสมมติฐานในการวิจัยได้ จำนวน 3 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงอนุมานและสรุปผลตามสมมติฐานในแต่ละข้อ ดังนี้

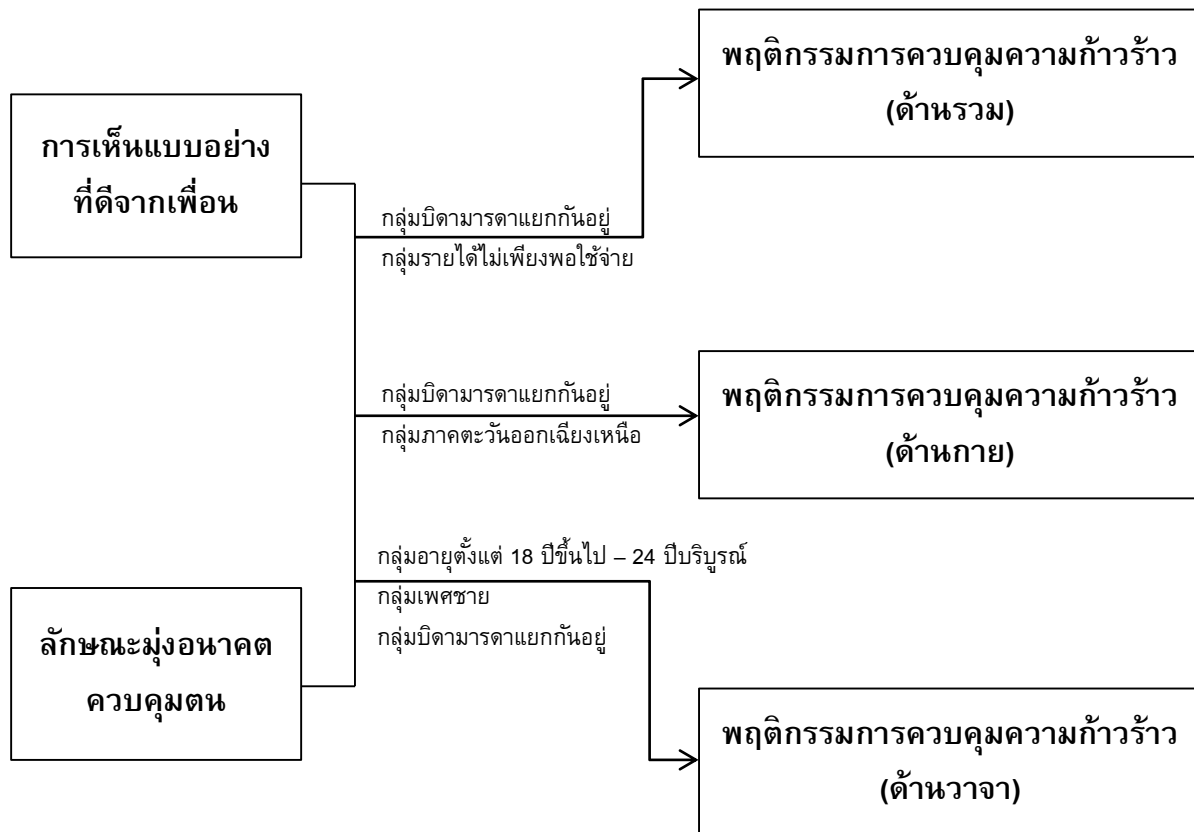
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1 ระบุว่า “พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ที่เกี่ยวข้องกับมีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน แต่ละด้านใน 2 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกาย และพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา)”

การสรุปผลตามสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way Analysis of Variance) ของตัวแปรอิสระ 2 ตัว ได้แก่ การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน โดยตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ในด้านรวม และแต่ละด้านใน 2 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกาย และพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ พบว่า เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรม ควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน พบตัวแปรตามแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปสาระสำคัญดังนี้ **1) ในด้านรวม พบว่า** เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะอื่นๆ พบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ได้แก่ ในกลุ่มบิดามารดาแยกกันอยู่ และรายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย ผลในส่วนนี้เป็นไปตามความคาดหมาย **2) ในด้านกาย พบว่า** เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะอื่นๆ พบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ได้แก่ ในกลุ่มบิดามารดาแยกกันอยู่ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลในส่วนนี้เป็นไปตามความคาดหมาย **3) ในด้านวาจา พบว่า** เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านวาจา) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะอื่นๆ พบในกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ได้แก่

ในกลุ่มเพศชาย อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปี บริบูรณ์ และบิดามารดาแยกกันอยู่ ผลในส่วนนี้เป็นไปตามความคาดหมาย

ภาพประกอบ 31 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1

จึงสรุปได้ว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ 1 เป็นบางส่วน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้ทราบว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน เป็นผู้ที่มียุติกรรมที่น่าปรารถนามากกว่าผู้ที่มีลักษณะทางสถานการณ์และจิตลักษณะเดิมในลักษณะอื่นๆ ผลในส่วนนี้อธิบายได้ว่า การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมียุติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองได้ดี เนื่องจากกลุ่มเพื่อน ถือเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลในการถ่ายทอดทางสังคม โดยกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลเพิ่มขึ้นในแต่ละช่วงวัยของเด็กและเยาวชนและจะมีอิทธิพลสูงสุดในช่วงวัยรุ่น เนื่องจากเด็กและเยาวชนจะยึดเพื่อนเป็นแนวทางในการปฏิบัติตน ชอบทำในสิ่งที่เพื่อนยอมรับ ส่งผลให้เด็ก

และเยาวชนเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีความหมาย และเกิดความเข้าใจในตนเองมากขึ้น (งามตา วนิทานนท์. 2535: 168) ซึ่งเด็กและเยาวชนใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับเพื่อน การเลือกคบเพื่อนก็จะมีลักษณะคล้ายกับตนเอง เพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อเด็กและเยาวชนให้เกิดการชักจูงใจและการเลียนแบบ ให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมได้ (แสงอรุณ ธรรมเจริญ. 2547) ในส่วนของลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง เป็นลักษณะของการอดใจรอได้ หักห้ามใจของตนเองได้ เพื่อเป้าหมายหรือความสำเร็จที่ตั้งไว้ และเป็นความสามารถในการทำนายหรือคาดการณ์ล่วงหน้า (เพ็ญแข ประจวบปัจฉิม, 2527: 15) ผลในส่วนนี้สามารถอธิบายเพิ่มเติมได้จากข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกกับเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีส่วนช่วยให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ดังตัวอย่างคำสัมภาษณ์ที่ว่า

“...ผมพยายามไม่ไปยุ่งกับพวกขาใหญ่ครับ ไม่อย่างโดนโทษ กลัวไม่ได้กลับบ้าน เห็นเพื่อนออกไปกันหลายคน ผมก็อยากออกใจจะขาด อยากกลับไปเรียนหนังสือ อยากอยู่กับแม่...”
(ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1)
สัมภาษณ์เมื่อ 26 พฤศจิกายน 2559

การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 2 ระบุว่า “พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง ที่เกี่ยวข้องกับมีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน แต่ละด้านใน 2 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกาย และพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา)”

การสรุปผลตามสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way Analysis of Variance) ของตัวแปรอิสระ 2 ตัว ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง โดยตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ในด้านรวม และแต่ละด้านใน 2 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกาย และพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ พบว่า เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน พบตัวแปรตามแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปสาระสำคัญดังนี้ 1) ในด้านรวม พบว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึก

และอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูง
 พร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) มากกว่า
 เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะอื่นๆ พบในกลุ่มย่อย
 2 กลุ่ม ได้แก่ ในกลุ่มที่อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี และในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี
 ผลในส่วนนี้เป็นไปตามความคาดหมาย **2) ในด้านกาย** พบว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์
 ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน
 สูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่า
 เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีลักษณะอื่นๆ พบในกลุ่มย่อย
 1 กลุ่ม คือ ในกลุ่มที่อยู่นอกเขตเทศบาล ผลในส่วนนี้เป็นไปตามความคาดหมาย **3) ในด้านวาจา**
 พบว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุม
 ตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการควบคุม
 ความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) มากกว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ
 เยาวชน ที่มีลักษณะอื่นๆ พบในกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ได้แก่ ในกลุ่มรวม ในกลุ่มเพศชาย รายได้ไม่
 เพียงพอใช้จ่าย ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกไม่ถึง 1 ปี และในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป
 แต่ไม่ถึง 3 ปี ผลในส่วนนี้เป็นไปตามความคาดหมาย

ภาพประกอบ 32 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2

จึงสรุปได้ว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ 1 เป็นบางส่วน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้ทราบว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกันทั้ง 2 ด้าน เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่น่าปรารถนามากกว่าผู้ที่มีลักษณะทางสถานการณ์และจิตลักษณะเดิมในลักษณะอื่นๆ ผลในส่วนนี้แสดงให้เห็นว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่บุคคลได้รับจาก เป็นความช่วยเหลือประคับประคองจากบุคคลอื่นทั้งด้านจิตใจ อารมณ์ สังคม วัตถุสิ่งของ การเงิน ข้อมูลจากการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นซึ่งมีผลต่อการลดความเครียดและวิกฤตการณ์ในชีวิตได้ ทำให้บุคคลเกิดความมั่นคงทางอารมณ์และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข (ดวงเดือน มุลประดับ, 2541: 42) ในส่วนของลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนนั้น เป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมคนดีคนเก่ง โดยความสามารถในการควบคุมตนเอง เป็นพฤติกรรมของการอดใจรอได้ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การรอรับรางวัลที่ใหญ่กว่าในอนาคตแทนรางวัลเล็กน้อย ซึ่งจะได้รับทันที หรือการงดบ่าบัดความต้องการในปัจจุบันของตนเองเพราะเล็งเห็นผลร้ายที่จะเกิดตามมาหรือเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต (ดวงเดือน พันธุมนาวิณ, 2520) ผลในส่วนนี้สามารถอธิบายเพิ่มเติมได้จากข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกกับเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีส่วนช่วยให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ดังตัวอย่างคำสัมภาษณ์ที่ว่า

“...พี่สาวกับแม่ผมมาเยี่ยมทุกอาทิตย์ครับ บ้านอยู่ใกล้
เวลามากก็เอาข้าว เอาขนม แล้วก็พวกของใช้มาให้ตลอดครับ
เรื่องตัดสินคดีก็มีคุยกันบ้างแต่ไม่บ่อยครับ ส่วนใหญ่พี่กับแม่จะคอยเตือนมากกว่า
ว่าให้ทำตัวดีๆ จะได้กลับบ้านไวๆ ผมก็พยายามทำตัวดีๆครับ
ช่วยงานพ่อบ้านตลอด ตอนนี้ผมอยู่ชั้น 1 แล้วครับ...”

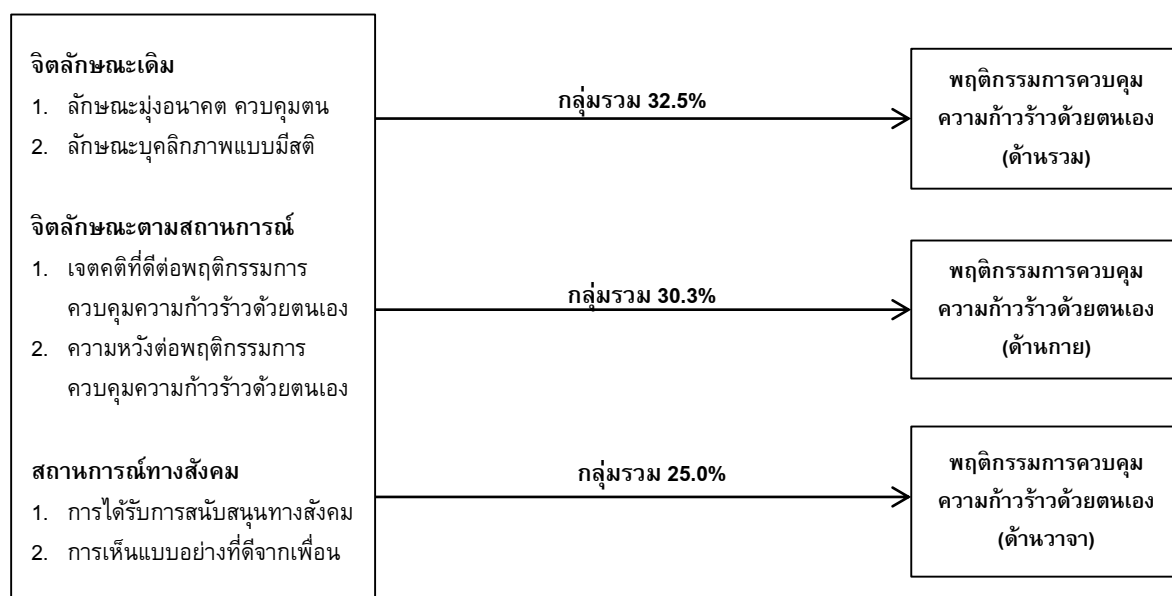
(ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2)

สัมภาษณ์เมื่อ 2 กุมภาพันธ์ 2560

การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 3

สมมติฐานข้อที่ 3 ระบุว่า “ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของผู้ที่กระทำความผิดใน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ได้ทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย”

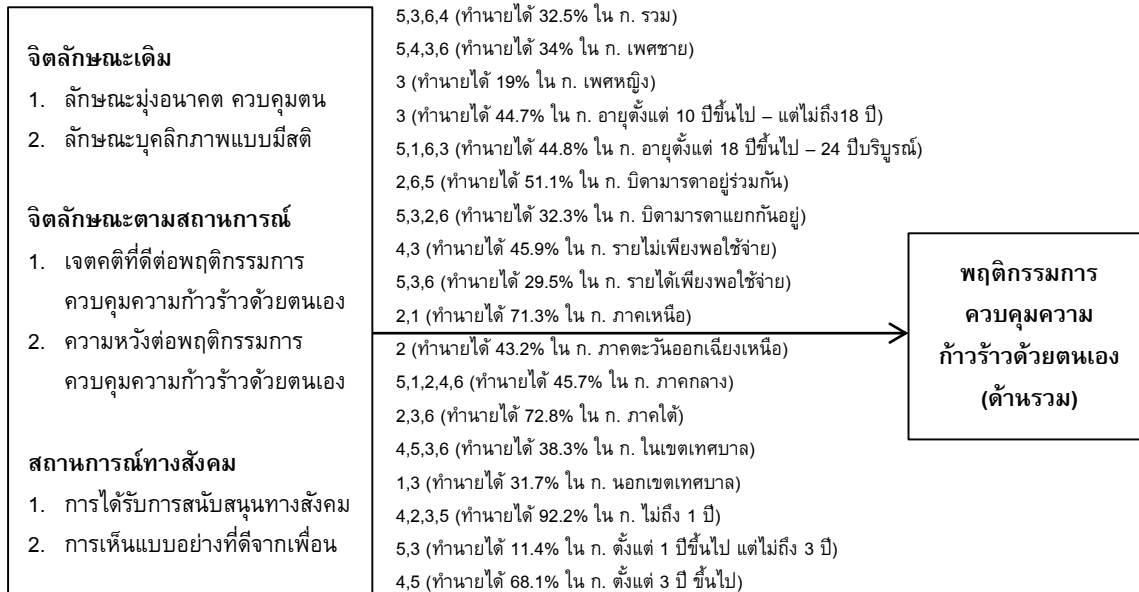
ผลการวิเคราะห์การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรทีละขั้น เพื่อค้นหาตัวทำนาย สำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ในด้านรวม และแต่ละด้านใน 2 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกาย และพฤติกรรมการควบคุมความ ก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา) โดยใช้ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และ สถานการณ์ทางสังคม เป็นตัวทำนาย พบว่า ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม) ได้ร้อยละ 32.5 ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) ได้ร้อยละ 30.3 และทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) ได้ร้อยละ 25.0 (ภาพประกอบ 33)

ภาพประกอบ 33 ผลการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ในด้านรวม และแต่ละด้านใน 2 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกาย และพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา) โดยใช้ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม

ในส่วนเป็นผลการวิเคราะห์การถดถอยแบบที่ละชั้นเพื่อค้นหาตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ในด้านรวม และแต่ละด้านใน 2 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกาย และพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา) โดยใช้ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม พบสาระสำคัญดังนี้

พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) การวิเคราะห์การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรที่ละชั้น เพื่อค้นหาตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) โดยใช้ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม เป็นตัวทำนาย พบในกลุ่มรวม ตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง(ด้านรวม) ได้ร้อยละ 32.5 เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม พบว่า ค่าการทำนายสูงสุดพบใน 3 กลุ่ม คือ **กลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมไม่ถึง 1 ปี** ตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง ได้ร้อยละ 92.2 **กลุ่มภาคใต้** ตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง ได้ร้อยละ 72.8 **กลุ่มภาคเหนือ** ตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านรวม) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง ได้ร้อยละ 71.3 (ภาพประกอบ 34)

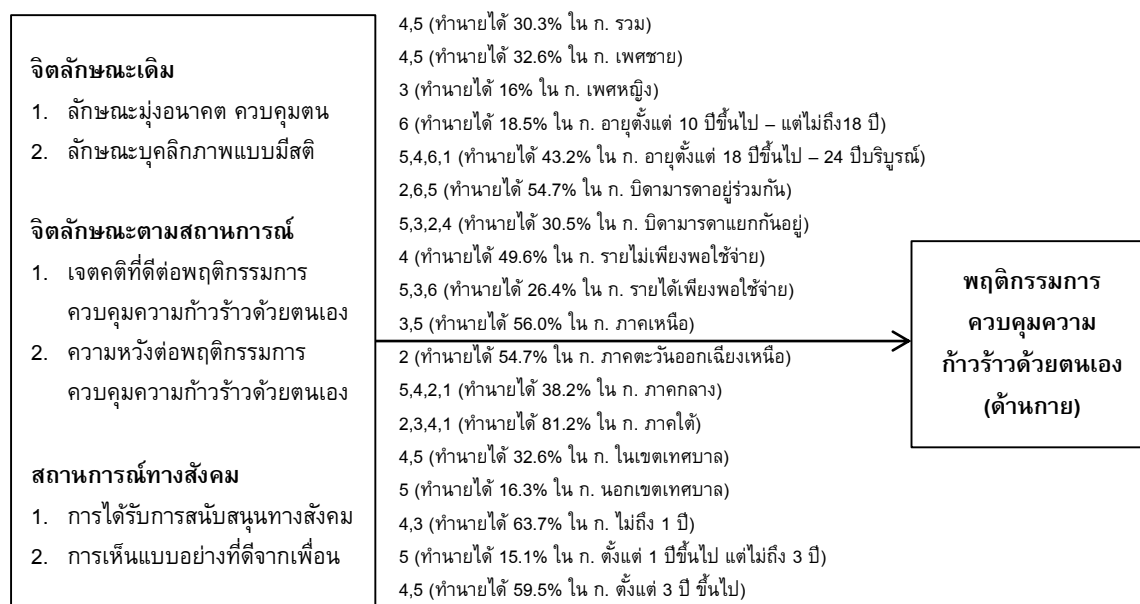

ภาพประกอบ 34 ผลการทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม

จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรที่ละขั้นสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่เข้าสมการทำนายเป็นตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวิตสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับแรกสูงสุด ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม พบในกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์ กลุ่มบิดามารดาแยกกันอยู่ กลุ่มรายได้เพียงพอใช้จ่าย กลุ่มภาคกลาง และกลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี

พฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย) การวิเคราะห์การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรที่ละขั้น เพื่อค้นหาตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย) โดยใช้ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม เป็นตัวทำนาย พบในกลุ่มรวม ตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง (ด้านกาย) ได้ร้อยละ 30.3 เมื่อ

พิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม พบว่า ค่าการทำนายสูงสุดพบใน 3 กลุ่ม คือ **กลุ่มภาคใต้** ตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง ได้ร้อยละ 81.2 **กลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมไม่ถึง 1 ปี** ตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง ได้ร้อยละ 63.7 **กลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป** ตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านกาย) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง ได้ร้อยละ 59.5 (ภาพประกอบ 35)

ภาพประกอบ 35 ผลการทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม

จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรที่ละชั้นที่สามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่เข้าสมการทำนายเป็นตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับแรกสูงสุด ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม พบในกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์ กลุ่มบิดามารดาแยกกันอยู่ กลุ่มรายได้เพียงพอใช้จ่าย กลุ่มภาคกลาง กลุ่มที่อยู่นอกเขตเทศบาล และกลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี

พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) การวิเคราะห์การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรที่ละชั้น เพื่อค้นหาตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) โดยใช้ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม เป็นตัวทำนาย พบในกลุ่มรวม ตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง (ด้านกาย) ได้ร้อยละ 25.0 เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม พบว่า ค่าการทำนายสูงสุดพบใน 3 กลุ่ม คือ **กลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมไม่ถึง 1 ปี** ตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง ได้ร้อยละ 93.4 **กลุ่มภาคเหนือ** ตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง ได้ร้อยละ 65.9 **กลุ่มภาคใต้** ตัวทำนายสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวของตนเอง ได้ร้อยละ 64.7 (ภาพประกอบ 36)

<p>จิตลักษณะเดิม</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน 2. ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ <p>จิตลักษณะตามสถานการณ์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง 2. ความหวังต่อพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง <p>สถานการณ์ทางสังคม</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การได้รับการสนับสนุนทางสังคม 2. การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน 	<p>3,5,6 (ทำนายได้ 25.0% ใน ก. รวม) 3,6 (ทำนายได้ 25.8% ใน ก. เพศชาย) 3 (ทำนายได้ 12.6% ใน ก. เพศหญิง) 3 (ทำนายได้ 15.7% ใน ก. อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี) 5,1,6,3 (ทำนายได้ 36.2% ใน ก. อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์) 1,5 (ทำนายได้ 30.4% ใน ก. บิดามารดาอยู่ร่วมกัน) 5,3,6,2 (ทำนายได้ 28.9% ใน ก. บิดามารดาแยกกันอยู่) 3,4 (ทำนายได้ 33.5% ใน ก. รายได้เพียงพอใช้จ่าย) 5,1 (ทำนายได้ 22.7% ใน ก. รายได้เพียงพอใช้จ่าย) 2,1 (ทำนายได้ 56.9% ใน ก. ภาคเหนือ) 5 (ทำนายได้ 24.4% ใน ก. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ) 1,5,2,6,3 (ทำนายได้ 42.9% ใน ก. ภาคกลาง) 2,1 (ทำนายได้ 67.4% ใน ก. ภาคใต้) 5,1,6,3 (ทำนายได้ 32.8% ใน ก. ในเขตเทศบาล) 1,5,3,4 (ทำนายได้ 58.8% ใน ก. นอกเขตเทศบาล) 4,2,3 (ทำนายได้ 93.4% ใน ก. ไม่ถึง 1 ปี) 3 (ทำนายได้ 5.4% ใน ก. ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี) 4,5,1 (ทำนายได้ 58.0% ใน ก. ตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป)</p>	<p>พฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านวาจา)</p>
---	--	--

ภาพประกอบ 36 ผลการทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านวาจา) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม

จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรที่ละชั้นสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่เข้าสมการทำนายเป็นตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์ทางสังคม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวิตสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับแรกสูงสุด ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม พบในกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์ กลุ่มบิดามารดาแยกกันอยู่ กลุ่มรายได้เพียงพอใช้จ่าย กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และกลุ่มที่อยู่ในเขตเทศบาล

ผลการวิจัยในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ 3 บางส่วน

ตัวแปรที่ใช้ในการทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง สามารถอธิบายได้ว่า เมื่อใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบที่ละชั้น พฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง พบว่า พบผลที่คล้ายคลึงกันในการทำนายพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองในด้านรวม และแต่ละด้านใน 2 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกาย และพฤติกรรม การควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา) คือ ตัวแปรที่ได้รับ

การสนับสนุนทางสังคม เป็นตัวแปรที่เข้าสมการทำนายสูงที่สุด ซึ่งอธิบายตามแนวคิดของ เซฟเฟอร์ และคณะ (Schaefer, C., Coyne, J.C; & Lazarus, R.S. 1981: 381-406) ได้ว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคมเป็นลักษณะของความสัมพันธ์หรือปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เป็นรูปแบบของการพึ่งพาอาศัย ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้รู้สึกว่าคุณเป็นส่วนหนึ่งของสังคม โดยการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจะส่งเสริมการเจริญเติบโต และการทำงานของระบบต่างๆของร่างกาย เป็นการเพิ่มคุณค่าของตนเอง ทำให้มีอารมณ์มั่นคง และมีความสุขในชีวิต ลดความเครียดที่เกิดขึ้นในชีวิต (Pender, N.J. 1987: 396) ซึ่งการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจะทำให้บุคคลรับรู้ดีขึ้น เกิดจากแรงจูงใจในการเปลี่ยนพฤติกรรม เปลี่ยนวิธีการเผชิญปัญหาได้อย่างเหมาะสมและสามารถเผชิญปัญหาได้ดี (Wortman, 1984) สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรรพรรณ กัลปะ (2553) ที่ได้ทำการศึกษารื่อง การปรับตัวของเยาวชนในสถานแรกรับเด็กและเยาวชนสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในภาคตะวันออกเฉียงใต้ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนในสถานแรกรับเด็กและเยาวชนสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในภาคตะวันออกเฉียงใต้ ร้อยละ 34.2 ที่ระดับนัยสำคัญ .001 เช่นเดียวกับ งานวิจัยของ ศุภร ชินะเกตุ (2553) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดราชบุรี พบว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เป็นหนึ่งในตัวแปรที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดได้ร้อยละ 32.8 ฤติมา รักษารักษา (2558) ที่ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของการได้รับการสนับสนุนทางสังคม การเห็นคุณค่าในตนเอง และการควบคุมตนเองที่มีต่อความหยุนตัวของนิสิตรอพินิจ พบว่า ตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคมเป็นหนึ่งในตัวแปรที่สามารถร่วมกันทำนาย ความหยุนตัวโดยรวมของนิสิตรอพินิจ ได้ร้อยละ 58.2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

นอกจากนี้ยังพบว่าตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง เป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่สามารถทำนายพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านรวมและพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา โดยเจตคติถือเป็นเครื่องมือที่จะทำให้เข้าใจพฤติกรรมมนุษย์ เนื่องจากบุคคลจะทำอะไรย่อมขึ้นอยู่กับความเชื่อความรู้สึกและความเข้าใจ โดยเจตคติเป็นจิตลักษณะที่เกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งบุคคลกระทำพฤติกรรมใดแล้วได้ผลตอบแทน ต่อมาบุคคลนั้นก็คาดหวังและเชื่อว่าได้รับผลตอบแทนในลักษณะเดียวกัน หากกระทำพฤติกรรมนั้นอีก หากแต่ได้กระทำสิ่งใดแล้วยังไม่ได้รับผลตอบแทนหรือได้รับผลตอบแทนโดยที่เขาไม่ได้กระทำ ก็จะเกิดความรู้สึกว่าพฤติกรรมใดเป็นประโยชน์หรือเป็นโทษ ส่งผมให้เขามีเจตคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งนั้น (Fishbein & Ajzen. 1975: 336-339) มี 2 ลักษณะคือ ทิศทาง (Direction) บวกหรือลบ ดีหรือเลว และปริมาณ (Magnitude) เป็นความเข้มข้นหรือความรุนแรง (เพ็ญแข ประจันปัจฉินัก, 2524: 5-9) ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ความรู้เชิงประเมินค่า ความรู้สึกพอใจ และ ความพร้อมกระทำ (Behavioral intention component) (McGuire. 1969: 155-156) สอดคล้อง

กับงานวิจัยของ มัญชลี เปี่ยมดี (2558) ที่ศึกษา ลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข เป็นตัวแปรสำคัญที่สามารถเข้าทำนายเป็นลำดับแรก โดยสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ได้ร้อยละ 29 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในงานวิจัยของ แสง ทวีคุณ (2538) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การฝึกเพื่อเสริมสร้างจิตลักษณะในการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทในนักเรียนอาชีวศึกษา พบว่า ตัวทำนายสำคัญในด้านความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมทะเลาะวิวาทในนักเรียนอาชีวศึกษา ตัวแปรเจตคติ เป็นตัวแปรสำคัญที่สามารถเข้าทำนาย โดยสามารถร่วมกันทำนายการฝึกเพื่อเสริมสร้างจิตลักษณะในการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทในนักเรียนอาชีวศึกษา ได้ร้อยละ 34 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในงานวิจัยของ ผ่องพรรณ แว่ววิเศษ (2534) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ลักษณะจิตสังคมเพื่อการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น พบว่า ตัวทำนายสำคัญในด้านความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมทะเลาะวิวาทในนักเรียนอาชีวศึกษา ตัวแปรเจตคติ เป็นตัวแปรสำคัญที่สามารถเข้าทำนาย โดยสามารถร่วมกันทำนายลักษณะจิตสังคมเพื่อการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น ได้ร้อยละ 12 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตัวแปรการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน เป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านรวมและพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา ซึ่งการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน เป็นการเรียนรู้เป็นผลมาจากการที่บุคคลมีการสังเกตหรือเลียนแบบจากสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำไปปฏิบัติ ซึ่งการเลียนแบบอย่างของพฤติกรรมที่สังเกตเห็นว่าเมื่อปฏิบัติแล้วได้รับการเสริมแรงทางบวกหรือรู้สึกพึงพอใจ ในขณะที่มนุษย์เป็นสมาชิกของสังคมก็จะได้รับรู้ถึงข่าวสารและทักษะต่างๆทางสังคม โดยการเรียนรู้ที่เกิดจากการสังเกตและการเลียนแบบสิ่งที่อยู่รอบตัวและสังเกตเห็นผ่านการตีความสิ่งเหล่านั้นเพื่อให้ความหมายสำหรับตนเอง มนุษย์จะมีความสนใจในสิ่งต่างๆรอบตัวตั้งแต่เกิด โดยจะสังเกตและเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆไม่ว่าจะง่ายหรือยาก ซึ่งการเห็นแบบอย่างที่ดีนั้นส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับแบบอย่างในฐานะของบิดามารดา เนื่องจากเป็นบุคคลที่มีเวลาในการอบรมดูแลและอยู่ใกล้ชิดบุตรมากที่สุด แต่นอกจากบิดามารดาที่มีบทบาทสำคัญในการเป็นแบบอย่างให้กับเด็กและเยาวชนแล้ว ยังพบว่า กลุ่มเพื่อน ถือเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลในการถ่ายทอดทางสังคมเช่นกัน โดยกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลเพิ่มขึ้นในแต่ละช่วงวัยของเด็กและเยาวชนและจะมีอิทธิพลสูงสุดในช่วงวัยรุ่น เนื่องจากเด็กและเยาวชนจะยึดเพื่อนเป็นแนวทางในการปฏิบัติตน ชอบทำในสิ่งที่เพื่อนยอมรับ ส่งผลให้เด็กและเยาวชนเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีความหมาย และเกิดความเข้าใจในตนเองมากขึ้น (งามตา วนิทธานนท์. 2535: 168) ซึ่งเด็กและเยาวชนใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับเพื่อน การเลือกคบเพื่อนก็จะมีลักษณะคล้ายกับตนเอง เพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อเด็กและเยาวชนให้เกิดการชักจูงใจและการเลียนแบบให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมได้มาก (แสงอรุณ ธรรมเจริญ. 2547) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรพรรณ บุญมาก (2555) ที่ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคมของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและ

อบรมเด็กและเยาวชน เขต 2 จังหวัดราชบุรี พบว่า อิทธิพลจากเพื่อน เป็นตัวแปรสำคัญที่ได้รับการเลือกเข้าสู่สมการ สามารถทำนายการมีทักษะทางสังคมของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 2 จังหวัดราชบุรี ได้ร้อยละ 24.1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในงานของ วรทัศน์ วัฒนชีวโนปกรณ์ (2555) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงเหตุทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า นักศึกษาที่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ ใฝ่ดีมาก คือ นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก โดยมีตัวทำนายพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ ใฝ่ดีที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากเพื่อน สามารถทำนายได้ระหว่างร้อยละ 57.2 และในงานของ ลินดา สุวรรณดี (2547) ที่ทำการศึกษาเรื่อง ตัวบ่งชี้ทางจิตลักษณะของพฤติกรรมจริยธรรมของวัยรุ่นในเขตที่มีสิ่งยั่วยุในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีสิ่งยั่วยุแตกต่างกัน พบว่า ตัวแปรการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมพัฒนาตนเองของนักเรียนในโรงเรียนแหล่งยั่วยุ ได้มากที่สุด ร้อยละ 34.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง เป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านรวมและพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา โดยความหวัง เป็นสภาวะของแรงจูงใจทางบวก ที่ทำให้เกิดความรู้สึกหรือมีความหวังว่าตนเองจะประสบความสำเร็จ ซึ่งความหวัง ถือเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เป็นเครื่องมือในการสร้างกำลังใจ เพิ่มความแข็งแกร่งที่จะเผชิญกับสถานการณ์ที่เลวร้ายหรืออุปสรรคต่างๆที่ประสบพบเจอในชีวิต เป็นสิ่งที่สามารถควบคุมหรือกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ เพื่อเป็นแนวทางไปสู่เป้าหมายในอนาคต เป็นสภาวะทางจิตใจที่แสดงออกในลักษณะของความปรารถนาที่จะได้มา หรือ คาดว่าจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย ผู้ที่มีความหวังจะเชื่อว่าถ้าหากสิ่งที่เขาปรารถนานั้นบรรลุความมุ่งหมาย ชีวิตของเขาก็จะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี หรือสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดในชีวิตได้ (Beck.C ,Rawlins.R; & William.S. 1988) โดยมีแรงผลักดันเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลมีพลังในการฝ่าฟันอุปสรรคเพื่อไปสู่เป้าหมายแห่งความสำเร็จในอนาคต โดยสิ่งที่บุคคลมุ่งหวัง เป็นสิ่งที่บุคคลให้คุณค่าและเป็นสิ่งที่ตั้งงาม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วาริณี คุณธรรมสถาพร (2545) ที่ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ ความหวังกับการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ชั้นปีที่ 1 พบว่า ความหวังเป็นตัวทำนายสำคัญที่เข้าสู่สมการ สามารถทำนายการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ชั้นปีที่ 1 ได้ร้อยละ 35.6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในงานวิจัยของ ณิชฎิณี จันทร์ก้อน (2544) ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันการสูบบุหรี่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่า ความหวังในความสามารถของตนเองต่อการมีพฤติกรรมป้องกันการสูบบุหรี่ เป็นตัวแปรสำคัญที่เข้าสู่สมการในการทำนายพฤติกรรมป้องกันการสูบบุหรี่ โดยสามารถทำนายได้ร้อยละ 18 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยถ้า

คะแนนความหวังในความสามารถของตนเองต่อการมีพฤติกรรมการป้องกันการสูบบุหรี่เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้คะแนนพฤติกรรมการป้องกันการสูบบุหรี่ของนักเรียนเพิ่มขึ้น 0.164 หน่วย

ในส่วนของผลการทำนายที่สำคัญอีกส่วนหนึ่ง คือ ตัวแปรที่ไม่เข้าทำนายในกลุ่มรวมแต่เข้าสู่การทำนายในกลุ่มย่อย มีสาระสำคัญดังนี้ **พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง (ด้านรวม)** มี 2 ตัวแปร คือ 1) ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน พบในกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์ กลุ่มภาคเหนือ กลุ่มภาคกลาง และกลุ่มอยู่นอกเขตเทศบาล 2) ตัวแปรลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ พบในกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มบิถามารดาอยู่ร่วมกัน กลุ่มบิถามารดาแยกกันอยู่ กลุ่มภาคเหนือ กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มภาคกลาง กลุ่มภาคใต้ และกลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมไม่ถึง 1 ปี **พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านกาย)** มี 4 ตัวแปร คือ 1) ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน พบในกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์ กลุ่มภาคกลาง และกลุ่มภาคใต้ 2) ตัวแปรลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ พบในกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มบิถามารดาอยู่ร่วมกัน กลุ่มบิถามารดาแยกกันอยู่ กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มภาคกลาง และกลุ่มภาคใต้ 3) ตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง พบในกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มบิถามารดาแยกกันอยู่ กลุ่มรายได้พอใช้จ่าย กลุ่มภาคเหนือ กลุ่มภาคใต้ และกลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมไม่ถึง 1 ปี 4) ตัวแปรการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน พบในกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป – แต่ไม่ถึง 18 ปี กลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์ และกลุ่มบิถามารดาอยู่ร่วมกัน และกลุ่มรายได้พอใช้จ่าย **พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง(ด้านวาจา)** มี 3 ตัวแปร คือ 1) ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน พบในกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป – 24 ปีบริบูรณ์ กลุ่มบิถามารดาอยู่ร่วมกัน กลุ่มรายได้พอใช้จ่าย กลุ่มภาคเหนือ กลุ่มภาคกลาง กลุ่มภาคใต้ กลุ่มที่อยู่ในเขตเทศบาล กลุ่มที่อยู่นอกเขตเทศบาล และกลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป 2) ตัวแปรลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ พบในกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มบิถามารดาแยกกันอยู่ กลุ่มภาคเหนือ กลุ่มภาคกลาง และกลุ่มภาคใต้ และกลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมไม่ถึง 1 ปี 3) ตัวแปรความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง พบในกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มรายได้ไม่พอใช้จ่าย กลุ่มอยู่นอกเขตเทศบาล กลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมไม่ถึง 1 ปี และกลุ่มที่เข้ารับการฝึกและอบรมตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป จากผลการทำนายในส่วนนี้พบผลที่สำคัญ คือ ตัวแปร**ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน** เป็นตัวแปรที่สามารถเข้าทำนายในกลุ่มย่อยบางกลุ่มได้ ตัวแปร**ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน** โดยดวงเดือน พันธุมนาวัน (2520) ได้ว่า การมุ่งอนาคต ว่าเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมคนดีคนเก่ง โดยความสามารถในการควบคุมตนเอง เป็นพฤติกรรมของการอดใจรอได้ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การรอรับรางวัลที่ใหญ่กว่าในอนาคตแทนรางวัลเล็กน้อยซึ่งจะได้รับทันทีหรือการงดบำบัดความต้องการในปัจจุบันของตนเองเพราะเล็งเห็นผลร้ายที่จะเกิดตามมาหรือเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต ลักษณะมุ่งอนาคตนี้ตรงข้ามกับลักษณะมุ่งปัจจุบัน นอกจากนี้ยังมี

ผลการศึกษาที่สนับสนุนว่าตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่น่าปรารถนา เช่น งานวิจัยของ แสง ทวีคุณ (2538) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การฝึกเพื่อเสริมสร้างจิตลักษณะในการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทในนักเรียนอาชีวศึกษา พบว่า ตัวแปรจิตลักษณะพื้นฐาน 6 ด้าน สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมทะเลาะวิวาทได้ร้อยละ 84% โดยมีตัวแปรทำนายที่สำคัญคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง ส่วนตัวแปรลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เป็นตัวแปรที่สามารถเข้าทำนายในกลุ่มย่อยบางกลุ่มได้ โดยลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ เป็นลักษณะของบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับความต้องการในการกระทำตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีความตั้งใจแน่วแน่ มีความรอบครอบ สามารถเผชิญกับปัญหาและเหตุการณ์ที่อยู่ในภาวะกดดันได้ (Ambrin, 2009. 9) นอกจากนี้ยังมีผลการศึกษาที่สนับสนุนว่าตัวแปรลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ นั้น เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่น่าปรารถนา เช่น งานวิจัยของ ชลธิชา บุญเลี้ยง (2546: 71) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบที่สำคัญกับรูปแบบการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดระยอง พบว่า บุคลิกภาพแบบมีสติสูง จะมีการเผชิญปัญหารูปแบบการประนีประนอมสูงและมีการเผชิญปัญหารูปแบบการเข้าต่อสู้ต่ำ เช่นเดียวกับ วรพจน์ สติตเสถียร (2548: 86) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง บุคลิกภาพองค์ประกอบกับกลวิธีเผชิญความเครียดของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบมีสติสูง จะเป็นผู้ที่สามารถจัดการกับชีวิตตนเองได้อย่างมีความเป็นเหตุเป็นผล มีความรับผิดชอบ มีความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตตามเป้าหมายและใช้วิธีการเผชิญกับความเครียดโดยตรง จึงใช้วิธีการเผชิญความเครียดแบบแก้ปัญหา

ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาและการวิจัยครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติเพื่อการพัฒนาต่อไป

1) จากผลการวิจัยเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และจิตลักษณะเดิม ทำให้ทราบว่า 1) เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนควรได้รับการกระตุ้นให้มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง เป็นลำดับต้นๆ ได้แก่ เด็กและเยาวชนที่อยู่ในสถานการณ์ทางสังคมต่ำ (เช่น การได้รับการสนับสนุนทางสังคมน้อย และเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย) และมีจิตลักษณะต่ำ (เช่น ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองน้อย ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติน้อย) ซึ่งมักจะเป็นเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะอื่นๆ 2) ส่วนเด็กและเยาวชนกระทำผิด ที่ควรได้รับการต่อยอดพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง คือ เด็กและเยาวชนที่อยู่ในสถานการณ์ทางสังคมสูง (เช่น การได้รับการสนับสนุนทางสังคมมาก และเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก) และมีจิตลักษณะสูง (เช่น ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองมาก ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติมาก) มักจะเป็นเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะอื่นๆ จากผลการวิจัยครั้งนี้ ข้อมูลเหล่านี้สามารถนำไปใช้ประโยชน์สำหรับเด็กและเยาวชนกระทำผิด

ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในการกำหนดยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริม ควบคุม และป้องกัน ปัจจัยที่จะก่อให้เกิดความก้าวร้าวของเด็กและเยาวชน ภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และพัฒนาเด็กและเยาวชนกลุ่มดังกล่าวให้มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ได้ดียิ่งขึ้น

2) จากผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบที่ละชั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองในด้านรวม และแต่ละด้านใน 2 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านกาย และพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองด้านวาจา) พบว่าตัวแปรที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) ตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ 2) ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และความหวังต่อพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง 3) ตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ดังนั้นผู้กำหนดนโยบาย เจ้าหน้าที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และผู้ปกครองควรนำผลดังกล่าวไปใช้ในการส่งเสริมเด็กและเยาวชนเหล่านี้ให้มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองเพิ่มมากขึ้น ดังนี้

2.1) การส่งเสริมด้านจิตลักษณะเดิม ได้แก่

2.1.1) ส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเพิ่มขึ้น โดยการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ดังนี้ 1) มีการพัฒนาการสังเกตพฤติกรรมของตนเองเพื่อเป็นบรรทัดฐานในการกำหนดพฤติกรรมในขั้นต่อไป โดยเจ้าหน้าที่ของทางศูนย์ฝึกและอบรมเป็นผู้ให้ความรู้และคอยช่วยเหลือเกี่ยวกับแนวทางในการสังเกตพฤติกรรมของตนเอง 2) กำหนดเป้าหมายของพฤติกรรม โดยเจ้าหน้าที่ของทางศูนย์ฝึกและอบรมคอยแนะนำและให้ข้อมูลที่จำเป็นแก่เด็กและเยาวชน 3) มีการสร้างสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการกระทำพฤติกรรม โดยทางศูนย์ฝึกและอบรมมีการพัฒนาสภาพแวดล้อมภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนให้เอื้อต่อการมีพฤติกรรมที่เหมาะสม 4) มีการให้รางวัลตนเมื่อมีการกระทำตามเป้าหมายได้สำเร็จ เจ้าหน้าที่ของทางศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และผู้ปกครองมีการสนับสนุนสิ่งของเครื่องใช้ที่จำเป็นและมีการมอบสิทธิในการเยี่ยมบ้านหรือลดโทษแก่เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสม (ดวงเดือน พันธมนาวิน. 2520)

2.1.2) ส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติเพิ่มขึ้น โดยการพัฒนาบุคลิกภาพแบบมีสติ ดังนี้ 1) มีการให้องค์ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนา ให้เด็กและเยาวชนให้มีความสามารถในการจัดการกับชีวิตของตนเองได้อย่างสมเหตุสมผล 2) ทางศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน พัฒนาเด็กและเยาวชนให้เป็นผู้ที่มีความเป็นระบบ มีความรับผิดชอบในหน้าที่ มีวินัยในตนเอง สามารถเผชิญกับ

ปัญหาหรืออุปสรรคต่างๆที่มารบกวนระหว่างที่เข้ารับการฝึกและอบรมได้เป็นอย่างดี(Cheryl. 1998: 29; Costa & McCrae. 1995)

2.2) การส่งเสริมด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่

2.2.1) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง โดยใช้แนวทางการเปลี่ยนเจตคติโดนอาศัยหลักการทางวิชาการ 3 แนวทาง (ดวงเดือน พันธุนาวิณ; และคณะ. 2531: 132-159) ดังนี้ 1) การให้ความซ้กจูงทางด้านคุณและโทษของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง เช่น การแนะแนว การจัดบรรยายให้ความรู้ เป็นต้น 2) การพัฒนาอารมณ์เพื่อเปลี่ยนเจตคติ เป็นการเปลี่ยนเจตคติที่เป็นองค์ประกอบความรู้สึก โดยการเชื่อมโยงสิ่งเร้าทำให้อารมณ์ดี มีความสุข ความพอใจในขณะที่กระทำพฤติกรรม เช่น การชมเชย 3) การให้กระทำพฤติกรรมที่สนับสนุน จะทำให้เกิดผลในการที่ผู้รับการซ้กจูงจะซ้กจูงตนเองให้มีเจตคติ และในบางกิจกรรมจะเป็นการอภิปรายหรือแสดงบทบาทในกลุ่มร่วมกับผู้อื่น เช่น เข้าร่วมกิจกรรมรณรงค์ลดความก้าวร้าว เป็นต้น

2.2.2) ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง มีแนวทางในการพัฒนา โดยทางศูนย์ฝึกและอบรมมีการสร้างบรรยากาศ หรือมีการจัดกิจกรรมในการสร้างความหวังให้เกิดขึ้นแก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยในกิจกรรมมีรายละเอียดดังนี้ 1) มีการกำหนดเป้าหมาย 2) มีการวางแผนเพื่อจะไปพบกับเป้าหมาย (Snyder; Rand & Sigmon. 2007: 330) โดยทางศูนย์ฝึกและอบรมเป็นผู้กระตุ้นความหวังแก่เด็กและเยาวชน เช่น การสร้างความหวังจากประสบการณ์ชีวิตของรุ่นพี่ที่ประพฤติดีและประสบความสำเร็จ เพื่อเป็นการจุดประกายความหวังแก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

2.3) การส่งเสริมด้านสถานการณ์ทางสังคม

2.3.1) การสนับสนุนทางสังคม โดยเจ้าหน้าที่ของทางศูนย์ฝึก และผู้ปกครองควรดูแลเอาใจใส่ ให้กำลังใจ พุดปลอบโยน ให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางในการใช้ชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรม หรือแนวทางในเรื่องของคติความ และสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์เครื่องใช้ที่จำเป็น และการฝึกฝนทักษะในการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ก็จะช่วยให้อเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองมากขึ้น

2.3.2) การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน เพื่อนควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการถ่ายทอดพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง อีกทั้งทางศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนอาจจะมีการนำเสนอแบบอย่างของเพื่อนที่ประพฤติดี และประสบความสำเร็จ ก็จะช่วยให้อเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมีเป้าหมายในการดำเนินชีวิตมากขึ้น จากตัวแบบที่รับรู้ ทำให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองมากขึ้น

ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1) งานวิจัยครั้งนี้ยังขาดการศึกษาอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรเชิงเหตุที่ส่งผลต่อตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ จึงควรทำการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างแบบจำลองปัจจัยความสัมพันธ์เชิงเหตุของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ด้วยวิธีวิเคราะห์อิทธิพล (Path Analysis) เพื่อจะได้ทราบว่าตัวแปรเชิงเหตุใดที่มีอิทธิพลสำคัญต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และเพื่อเป็นการยืนยันว่าตัวแปรเชิงเหตุใดเป็นสาเหตุให้เกิดความแปรปรวนหรือแตกต่างในพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง และสาเหตุดังกล่าวนั้นเป็นสาเหตุที่เกิดจากตัวแปรอิสระตัวนั้นๆโดยตรง หรือเป็นสาเหตุโดยทางอ้อม

2) งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาแบบสัมพันธ์เปรียบเทียบ ได้ข้อค้นพบในลักษณะของความสัมพันธ์ ซึ่งไม่สามารถสรุปเป็นเหตุผลได้อย่างแท้จริง ดังนั้น ผู้ที่สนใจในเรื่องเดียวกันนี้ควรทำการวิจัยเชิงทดลองด้วยการสร้างต้นแบบชุดฝึกเพื่อพัฒนาจิตลักษณะของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน แล้วทำวิจัยเชิงทดลองประเมินประสิทธิภาพของชุดฝึกดังกล่าว ควบคู่กับการทำวิจัยและพัฒนาชุดฝึกจิตลักษณะ ก่อนนำไปใช้กับเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองน้อย

3) ความหมายของพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองมี 2 นัยยะ คือ มองพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองในความหมายของกระบวนการเกิดพฤติกรรม และผลจากการเกิดพฤติกรรม ซึ่งงานวิจัยครั้งนี้ศึกษาเพียงกระบวนการเกิดพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง แต่ยังขาดการมองในเรื่องของผลจากการเกิดพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ดังนั้น การวิจัยครั้งต่อไปจึงควรศึกษาผลจากการเกิดพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง เช่น ผลสัมฤทธิ์ของการฝึกพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลศรี ว่องเจริญ. (2550). *ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการแก้ปัญหาการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ลูกค้าสัมพันธ์ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)*. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- (2554). *รายงานการดำเนินงานของรัฐต่อสาธารณะรายปี ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2554*. กรุงเทพฯ: กระทรวงยุติธรรม.
- (2555). *รายงานการดำเนินงานของรัฐต่อสาธารณะรายปี ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2555*. กรุงเทพฯ: กระทรวงยุติธรรม.
- (2556). *รายงานการดำเนินงานของรัฐต่อสาธารณะรายปี ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2556*. กรุงเทพฯ: กระทรวงยุติธรรม.
- (2557). *รายงานการดำเนินงานของรัฐต่อสาธารณะรายปี ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2557*. กรุงเทพฯ: กระทรวงยุติธรรม.
- (2558). *รายละเอียดตัวชี้วัดตามกรอบการประเมินผลการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ 2558*. กรุงเทพฯ: กระทรวงยุติธรรม.
- เกียรติสุดา ศรีสุข. (2552). *ระเบียบวิธีวิจัย*. เชียงใหม่: ครองช่าง.
- ไกรสร ชันทจร. (2553). *ผลของโปรแกรมพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กและเยาวชนชาย ที่กระทำความผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จังหวัดอุบลราชธานี*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- งามดา วินนทนนท์. (2535). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จารุวรรณ รังสีมันตุชาติ. (2544). *การปรับตัวของผู้ต้องขังเข้าใหม่ในเรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ*. วิทยานิพนธ์ สส.ม. (สังคมสงเคราะห์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จิตรภูยีน เอี่ยมอ้อย. (2549). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกิดเกี่ยวข้องกับอบายมุขของนักเรียน ช่วงชั้นปีที่ 4 อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาชุมชน). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- จีรพัฒน์ ศิริรักษ์. (2555). *ลักษณะสถานการณ์ในโรงเรียน ครอบครัว และจิตพอเพียงที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรบกวนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- จันทจุฑา วิเศษสมวงศ์. (2548). ความสัมพันธ์ในครอบครัว ทศนคติต่อ การใช้ความรุนแรง และ พฤติกรรมก้าวร้าววัยรุ่นชายโรงเรียน สวนกุหลาบวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาชุมชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ชวีศา หนูคง. (2544). การเปิดรับการสื่อสาร ทศนคติ ความรู้ และพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของวัยรุ่น ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการ). ยะลา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. ถ่ายเอกสาร.
- ชลธิชา บุญเลี้ยง. (2546). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญกับ รูปแบบการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โชติมา สุรฤทธิธรรม. (2551). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของเยาวชนที่ กระทำผิดกฎหมาย. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐสุดา สุจินันท์กุล. (2541). ปัจจัยด้านครอบครัว การทำงานและลักษณะส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมการพยาบาลของพยาบาลวิชาชีพ. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรม ศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐฉิณี จันท์ก้อน. (2541). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการสูบบุหรี่ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดุจเดือน พันธมนาวิน; และอัมพร ม้าคะนอง (2547). ปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมการพัฒนา นักเรียนของครูคณิตศาสตร์ ในระดับมัธยมศึกษา. รายงานการวิจัย ทูลสนับสนุน โครงการวิจัยแม่บท: การวิจัยและพัฒนาระบบพฤติกรรมไทย สำนักงานคณะกรรมการ การวิจัยแห่งชาติ (วช.)
- ดวงกมล ททรัพย์พิทยากร. (2547). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงกมล พรหมลักขโณ. (2549). ปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมฉลาดดูแลสุขภาพตนเองของ นักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลายในโครงการโรงเรียนส่งเสริมสุขภาพ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- (2541) รูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) เพื่อการวิจัยสาเหตุของ พฤติกรรมและการพัฒนาพฤติกรรมมนุษย์. วารสารทันตภิบาล. 10(2): 105-108.

- (2529). รายงานการวิจัยเรื่องการควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2530). การวัดและการวิจัยเจตคติที่เหมาะสมตามหลักวิชาการ. เอกสารประกอบการบรรยายพิเศษในวิชาสัมมนาสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2531). การวัดและการวิจัยทัศนคติที่เหมาะสมตามหลักวิชาการ. วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์. 5(1) : 65.
- (2543). ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม การวิจัยและการพัฒนาบุคคล. โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2547). บทปริทัศน์ : พฤติกรรมจริยธรรม. วารสารจิตพฤติกรรมศาสตร์: ระบบพฤติกรรมไทย 1(1), 169-184.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม. (2520). จริยธรรมของเยาวชนไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน; งามตา วนินทานนท์และคณะ. (2536). รายงานการวิจัยลักษณะทางจิตและพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในสภาวะเสี่ยงในครอบครัวและทางป้องกัน. กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติสำนักนายกรัฐมนตรี.
- ดวงเดือน มูลประดับ. (2541). แรงสนับสนุนทางสังคมกับการปรับตัวของวัยรุ่นตอนต้น. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (อนามัยครอบครัว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดิษยา มีเพียร. (2551). ผลของการฝึกการควบคุมตนเองต่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชนกระทำผิดหญิง ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ตะวัน วาทกิจ. (2547). ผลของโปรแกรมฝึกความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคที่มีต่อความหวังและความเข้มแข็งในการมองโลกของเยาวชน. วิทยานิพนธ์ วท.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- เต็มทิพย์ พานิชพันธุ์. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาชุมชน). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธวัชชัย ศรีพรงาม. (2558). การพัฒนาระบบคลังรูปภาพที่สื่อความหมายทางด้านอารมณ์ความรู้สึกในบริบทของคนไทย. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท. (การวิจัยและสถิติทางวิทยาการปัญญา). กรุงเทพฯ: วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.

- ธัญญา มาศ คำมาตา. (2551). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเผชิญปัญหา และฟื้นฝ่าอุปสรรค ของนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร. ปรินญา นิพนธ์ ปรินญา มหาบัณฑิต วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีรภา เกษประดิษฐ์. (2544). ปัญหาพฤติกรรมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 4 ภาค. วิทยานิพนธ์ วท.ม.(เวชศาสตร์ชุมชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- นงนุช โรจน์เลิศ. (2533). การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่นน. กรุงเทพมหานคร. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นพดล สุวิมล. (2552). ความคิดเห็นของนักศึกษาอาชีวศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงของวัยรุ่นไทย. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- นภาพรณ โสฬ์วัฒนา. (2545). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ: ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- นรินทร์ คำโพธิ์. (2550). ปัจจัยทางสังคม ลักษณะทางจิต ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอลในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ปรินญา นิพนธ์ ปรินญา มหาบัณฑิต วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นวรรตน์ ประทุมตา. (2548). ปัจจัยเชิงสาเหตุต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ปีการศึกษา 2548. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยการศึกษา). มหาสารคาม: สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- เนติลักษณ์ รุ่งศิริวัฒนกิจ. (2550). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 1 จังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- บุญร่ำป ศักดิ์มณี. (2532). การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการทำงานราชการ. กรุงเทพมหานคร: ปรินญา นิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- ประภาพร คนชื้อ. (2552). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความสามารถในการควบคุมตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 2 . ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ แววิเศษ. (2543). ลักษณะจิตสังคมเพื่อการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาท ของวัยรุ่น. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พัฒนสุวรรณค์ เชื้อแก้ว. (2542). การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคล ตามทฤษฎีพฤติกรรม นิยม เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมนนทบุรี กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพรรณ กิตติวงศ์ภักดี. (2547). ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อด้านสุขภาพการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมการดูแลตนเองของผู้ป่วยโรคหลอดเลือดหัวใจทำรับบริการในคลินิกโรคหัวใจ โรงพยาบาลนครปฐม. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พูนฤดี สุวรรณพันธ์. (2537). ปัจจัยทางครอบครัวและโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางพุทธศาสนา ของนักเรียนในชุมชนที่มีระดับการพัฒนาต่างกัน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พรพรรณ บุญมาก. (2555). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคมของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 2 จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาชุมชน). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- ภักดี ปรีชาประพาพวงศ์. (2550). ความสัมพันธ์ระหว่างการเลี้ยงดูของครอบครัวการเห็นคุณค่าในตนเอง วิธีการเผชิญปัญหาและพฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและ อบรมเด็กและเยาวชนเขต 3 จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาชุมชน). นครราชสีมา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา. ถ่ายเอกสาร.
- มัญชลี เปียมดี. (2558). ลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รวิกาญจน์ เตือนดาว (2547). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการขับชื้ออย่างปลอดภัย ของพนักงานขับรถโดยสารประจำทาง ขสมก. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- รุ่งฤดี แก้วคง. (2552). พฤติกรรมก้าวร้าวของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคพัทลุง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ลินดา สุวรรณดี. (2547). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการรักษาความสะอาดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วรทัศน์ วัฒนชีวโนปกรณ์. (2555). ปัจจัยเชิงเหตุทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่รู้จักดีของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. ปริญญาโท วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรพจน์ สถิตเสถียร. (2548). บุคลิกภาพห้วงองค์ประกอบกับกลวิธีเผชิญความเครียดของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปริญญาโท วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วราภรณ์ รัตนาวิศิษฏ์กุล. (2545). ความหวังและกลวิธีการเผชิญปัญหาของนักศึกษา. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วรรัตน์ วิจารณ์ปรีชา. (2550). การควบคุมพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนในโรงเรียนอำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาชุมชน). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- วัลย์กรณ์ แพร่กิจธรรมชัย. (2555). ผลของการปรับพฤติกรรมเพื่อลดความก้าวร้าวของวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยง. ปริญญาโท วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล; และคนอื่นๆ. (2546). การประเมินกระบวนการยุติธรรมในการคุ้มครองสวัสดิภาพบุคคลที่ได้รับความรุนแรงในครอบครัว. มุฉินิธิเพื่อนหญิงและสถาบันพัฒนากระบวนการยุติธรรมเยาวชนและครอบครัว
- วัลภา สบายยิ่ง. (2542). ปัจจัยด้านการตั้งเป้าหมาย การรับรู้ความสามารถของตนเองและบุคลิกภาพที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของผู้จำหน่ายตรง. วิทยานิพนธ์ ปร.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วาริณี คุณธรรมสถาพร. (2545). ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ ความคาดหวัง กับการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ชั้นปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ฤติมา รักษาภิชา. (2553). อิทธิพลของการสนับสนุนทางสังคม การเห็นคุณค่าในตนเอง และการควบคุมตนเองที่มีต่อความหยุนตัวของนิสิตรอพินิจ. วารสารบัณฑิตศึกษามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 4.(2): 146-174.

- วิมลรัตน์ ภูวราชูณิพานิช. (2538). ผู้ป่วยโรคหลอดเลือดสมองในระยะพักฟื้นและครอบครัว. วารสาร กองการพยาบาล. 44(2)
- วิรัตน์ ปานศิลา. (2542). การถ่ายทอดทางสังคมใน การทำงาน จิตลักษณะ และการรับรู้เกี่ยวกับ บทบาทที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานของบุคลากรสาธารณสุขระดับตำบลใน ภาคเหนือของประเทศไทย. ปรินญาณินพนธ์ ปร.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิลาสลักษณ์ ชวัลลสี. (2542). ผลของรางวัลภายนอกและ การรับรู้ความสามารถของคนที่มีความ ต่อ แรงจูงใจภายในของนักเรียน. รายงานการวิจัยฉบับที่ 81 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วีรวรรณ สุกิน. (2551). อิทธิพลของจิตลักษณะและสถานการณ์ ในการทำงานที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมการสอนอย่างมีประสิทธิภาพของอาจารย์สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์. ปรินญาณินพนธ์. วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศักดิ์ชัย นิรัฐทวิ. (2532). ความแปลกแยกกับพฤติกรรมการทำงานของครูสังกัด กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริ ปานแดง. (2547). ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับทัศนคติต่อการ ใช้ความรุนแรงของ นักเรียนมัธยมศึกษา : ศึกษาเฉพาะกรณี โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยกระบี่. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาชุมชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ศุภรางค์ อินทุณห. (2552). ปัจจัยเชิงสาเหตุทางจิตสังคมและปัจจัยเชิงผลด้านการจัดการกับ ความเครียดของพฤติกรรมรักการอ่านในนักเรียนวัยรุ่น. ปรินญาณินพนธ์ วท.ม. (การวิจัย พฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศุภร ชีระเกตุ. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (พัฒนศึกษา). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปกร. ถ่ายเอกสาร.
- สดไส นิยมจันทร์. (2541). การศึกษาปัญหาด้านการเรียนส่วนตัวและสังคมและวิธีเผชิญปัญหาของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สมพงษ์ จิตระดับ; และ อัญญมณี บุญซื่อ. (2551). *หลักสูตรสิทธิเด็กและการวางแผนท้องถิ่นเพื่อเด็กและเยาวชน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ธรรมดาเพรส.
- สมพร สุทัศน์ีย์, ม.ร.ว. (2544). *การทดสอบทางจิตวิทยา*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมพิศ สุขวิฑูรย์. (2541). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สรรสุดา มีชั้นช่วง. (2544). *ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนในสถานศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดบุรีรัมย์ : การวิเคราะห์สาเหตุ*. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สินวล จำคำ. (2543). *ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบกับวิธีเผชิญความเครียด*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุทัศน์ คำชาลี. (2548). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอสุวรรณภูมิ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุนันทา เขียวนิล. (2541). *ผลการฝึกทักษะความเป็นผู้นำของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยเทคนิคที่มีลักษณะก้าวร้าวแตกต่างกัน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร
- สุพล ชัดเชื้อ. (2535). *การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการปรับเปลี่ยนที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเสมียนนารี กรุงเทพฯ*. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุพัตรา พันธุ์วร. (2546). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. ปริญญาโท กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภา มาลากุล ณ อยุธยา; และคณะ. (2540). *การศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นกลุ่มของนักเรียนอาชีวศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อักษรบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาสิณี นุ่มเนียม. (2546). *ปัจจัยทางสภาพแวดล้อมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อน้ำที่ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (คณะพัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุमितตรา เจิมพันธ์. (2545). *จิตลักษณะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

- แสงอรุณ ธรรมเจริญ. (2547). ตัวบ่งชี้ทางจิตสังคมของพฤติกรรมจริยธรรมของวัยรุ่น ในเขตที่มีแหล่ง
ยั่วยุในระดับต่างกัน. รายงานการวิจัย. วารสารจิตพฤติกรรมศาสตร์ระบบพฤติกรรมไทย.
สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- แสง ทวีคุณ. (2538). การฝึกเพื่อเสริมสร้างจิตลักษณะในการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทใน
นักเรียนอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ วท.ม.(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- หทัยชนก พันพงค์. (2550). การพัฒนาแบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อมรรัตน์ หาญจริง. (2546). การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนตามการรับรู้ของวัยรุ่นที่ติดแอมเฟตามีน
โรงพยาบาลดอกคำใต้. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช).
เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- อรพินทร์ ชูชม, สุภาพร ธนะชานันท์ และทัศนีย์ ทองดี. (2554). ปัจจัยเชิงเหตุและผลของภูมิคุ้มกัน
ทางจิตของเยาวชน. วารสารพฤติกรรมศาสตร์. 18(2): 1-15.
- อรรรรณ กัลปะ. (2549). การปรับตัวของเยาวชนชายในสถานแรกรับเด็กและเยาวชนสถานพินิจและ
คุ้มครองเด็กและเยาวชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(จิตวิทยาชุมชน).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- อารีญา นุชอนงค์. (2541). ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวกับความก้าวร้าวของวัยรุ่น.
วิทยานิพนธ์ คม.ม. (คหกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Ambrin Faraz Masood. (2009). *Correlations between the Five Factor Model of Personality and
Problem Behavior in Children. Dissertation. Ph.D. (Counseling). Alabama: Auburn
University.*
- Bandura, Albert. (1977). *Self efficacy: Toward a unifying theory of behavior change.*
Psychological Review. 84: 191-215.
- (1997). *Self – efficacy : The exercise of control.* New York: W.H. Freeman. and company.
- (1977). *Social Learning Theory.* New Jersey: Prentice – Hall.
- (1986). *Social Foundations of Thought and Action : A Social Cognitive Theory.*
Englewood cliffs. New Jersey: Prentice-Hall.
- Beck, C.M; Rawlins, R.P., Williams, S.R. (1988). *Mental health psychiatric nursing — a holistic
life cycle approach.* 2nd edn. C V Mosby, St Louis.
- Berkowitz, L. (1964). *Advance in Experimental Social Psychology.* New York: Academic Press.

- Brown, P. (1989). *The Concept of hope: Implication for care of the critically ill*. *Critical Care Nursing*: 97-99.
- Buss, A. H. (1961). *The psychology of aggression*. New York: John Wiley and Sons.
- Carlson John G; & Hatfield, Elaine.(1992). *Psychology of Emotion*. Orlando: Holt, Rinehart and Winston: Inc.
- Cobb, Sidney. (1976). *Social Support as a Moderate of Life Stress*. *Psychosomatic Medicine*. 300.
- Dollard, J; and Miller, N.E. (1939). *Frustration and aggression*. New Haven. CT : Yale University Press.
- Dufault, K; & Martocchio, B. (1985). *Hope: Its sphere and dimensions*. *Nursing Clinics of North America*. 379-391.
- Freud, Sigmund. (1973). *Abstract of Standard Edition of the Complete Psychological Work of Sigmund Freud*. New York: International Universities.
- Herth, K.A. (1990). *Fostering hope in the terminally ill*. *Nursing Science Quarterly*. 177–184.
- Hicks, Herbert, G; and Gullett, C. Ray. (1985). *Management*. New York : McGraw–Hill.
- Lewis, A. C; Snyder, C. R., Cook, D. I., Ruby, B. (1997). *Role of hope in academic and sport achievement*. *Journal of Personality and Social Psychology*. 1257-1267.
- Magnusson, D; and Endler, N.S. (1977). *Personality at the Crossroads: Current Issues in Interactionism Psychology*. New York: LEA Publishers.
- Magwrie , Lambert. (1983). *Understanding Social Network*. London: Sage Publications.
- McCrae, R. R.; and Costa, P. T. (1996). *The Five-Factor Model of Personality : Theoretical perspective*. New York: Guilford.
- Miller, J.F. (1991). *Inspiring hope*. Philadelphia: F.A. Davis.
- Mussen, P.H; John, J. C; & Jerome, K (1969). *Child Development and Personality*. 3 rd ed. New York: Harper & Row.
- Nowotny, M. L. (1989). *Assessment of hope in patient with cancer; development of an instrument*. *Oncology Nursing Forum*. 57-61
- Pender,N.J. (1987). *Health Promotion in Nursing Practice*. New York: Peton & Lange.
- Peter Muris; Cor Meesters & Rufa Diederren. (2005, January). Psychometric properties of the Big Five Questionnaire for Children (BFQ-C) in a Dutch sample of young adolescents. *Personality and Individual Differences*. 38. 1757-1769.
- Rosenbaum; Michael . (1980). A schedule for assessing self control behavior, preliminary finding. *Behavior Therapy*. 11: 109-121.

Schaefer,C.,Coyne, J.C.; & Lazarus,R.S. (1981). The health-related functions of social support. *Journal of Behavioral Medicine*. 4. 381-406.

Sears, David O.; and Freedman, Jonathan L. (1967). *Selective Exposure to Information: A Critical Review*. *Public Opinion Quarterly* 31.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

**รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการวิจัย
และหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย**

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการวิจัย

1. คุณสิริประภา แก้วศรีนวล	นักจิตวิทยาคลินิก เรือนจำจังหวัดนนทบุรี
2. อาจารย์ ดร.พิชญานี ภูตระกูล	สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์.ดร.วิษัญญา วัฒนโณ	คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. ดร.จิราภรณ์ ชมบุญ	นักจิตวิทยาคลินิก
กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
5. อาจารย์ธนยศ สุมาลย์โรจน์	คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานบริหารและธุรการ โทร. 15664

ที่ ศธ 0519.12/ ๒๖๘๘

วันที่ ๒๑ เมษายน 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิธัญญา วัฒนโณ

เนื่องด้วย ว่าที่ร.ต.อานนท์ คุณากรจรสพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน” โดยมี อาจารย์ ดร.สุภารัตน์ ตันติวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ทั้งนี้ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 746 2742

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ ว่าที่ร.ต.อานนท์ คุณากรจรสพงศ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.ปรินทร์ ชัยวิสุทธางกูร)

คณบดีคณะวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

รักษาราชการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานบริหารและธุรการ โทร. 15664

ที่ ศธ 0519.12/ ๒๓๑๑

วันที่ ๒๑ เมษายน 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ ดร.พิชญานี ภูตระกูล

เนื่องด้วย ว่าที่ร.ต.อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน” โดยมี อาจารย์ ดร.สุदारัตน์ ตันติวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ทั้งนี้ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 746 2742

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ ว่าที่ร.ต.อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.ปรินทร์ ชัยวิสุทธิธาดูร)

คณบดีคณะวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

รักษาราชการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ ๒๒๘๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๑ เมษายน 2559

เรื่อง ขอเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

เนื่องด้วย ว่าที่ร.ต.อานนท์ คุณากรจรสพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน” โดยมี อาจารย์ ดร.สุภารัตน์ ตันติวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ดร.จิราภรณ์ ชมบุญ นักจิตวิทยาคลินิก ชำนาญการ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ ว่าที่ร.ต.อานนท์ คุณากรจรสพงศ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ปรินทร์ ชัยวิสุทธางกูร)

คณบดีคณะวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 746 2742

ที่ ศธ 0519.12/ ๒3๑0

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๑ เมษายน 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ธนยศ สุมาลัยโรจน์

เนื่องด้วย ว่าที่ร.ต.อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน” โดยมี อาจารย์ ดร.สุดารัตน์ ต้นศิริวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ ว่าที่ร.ต.อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ปรินทร์ ชัยวิสุทธางกูร)

คณบดีคณะวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 746 2742

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานบริหารและธุรการ โทร. 15664

ที่ ศธ 0519.12/ ๒๓๑๑

วันที่ ๒๑ เมษายน 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ ดร.พิชญานี ภูตระกูล

เนื่องด้วย ว่าที่ร.ต.อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน” โดยมี อาจารย์ ดร.สุภารัตน์ ต้นดีวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ทั้งนี้ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 746 2742

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ ว่าที่ร.ต.อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.ปรินทร์ ชัยวิสุทธางกูร)

คณบดีคณะวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

รักษาราชการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ ๒๓๘๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๑ เมษายน 2559

เรื่อง ขอเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้บังคับบัญชาการเรือนจำจังหวัดนนทบุรี

เนื่องด้วย ว่าที่ร.ต.อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน” โดยมี อาจารย์ ดร.สุภารัตน์ ต้นศิริวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ คุณศิริประภา แก้วศรีนวล นักจิตวิทยาคลินิก ชำนาญการ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ ว่าที่ร.ต.อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ปรินทร์ ชัยวิสุทธางกูร)
คณบดีคณะวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 746 2742

ที่ ศธ 0519.12/ ๒1๒1

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๒ พฤศจิกายน 2559

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน อธิการบดีและคณาจารย์และคณาจารย์และคณาจารย์

เนื่องด้วยว่าที่ ร.ต.อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของผู้ที่กระทำผิด ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน” โดยมี อาจารย์ ดร.สุภารัตน์ ดันติวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถาม เรื่อง “ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน”
2. กลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูล ได้แก่
 - 2.1 เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน บ้านกรูณา จำนวน 215 คน
 - 2.2 เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน บ้านอุเบกขา จำนวน 44 คน
 - 2.3 เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน บ้านสิรินธร จำนวน 45 คน
 - 2.4 เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน บ้านมูทิตา จำนวน 60 คน
 - 2.5 เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน บ้านปราณี จำนวน 36 คน
3. ขอใช้สถานที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน บ้านกรูณา บ้านอุเบกขา บ้านสิรินธร บ้านมูทิตา บ้านปราณี ในช่วงระยะเวลาการเก็บข้อมูล ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2559 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2560 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 746 2742

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ...กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สภานักวิจัยและพัฒนา โทร. ๐-๒๑๔๑ ๓๕๗๘.....

ที่ ยธ.๐๖๑๑๘/๓๖๐๐..... วันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘.....

เรื่อง...อนุญาตเข้าเก็บข้อมูลในหน่วยงาน.....

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านกรงา

ด้วย ว่าที่ ร.ต.อานนท์ คุณากรจรสพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จัดทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน” จึงขอความอนุเคราะห์เข้าเก็บข้อมูลจากเด็กและเยาวชน จำนวน ๕๐ คน ในหน่วยงานของท่าน รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบ

ในการนี้ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พิจารณาแล้วอนุญาตให้ผู้วิจัย พร้อมคณะ ได้แก่ นางสาวสวรรยา ภูเงิน และนางสาวนันทวัน ภูเงิน เข้าเก็บข้อมูลกับเด็กและเยาวชนในหน่วยงานของท่านได้ โดยให้อยู่ในความดูแลของเจ้าหน้าที่ในหน่วยงาน ทั้งนี้ผู้วิจัยจะประสานกับหน่วยงานของท่านในเรื่อง วัน เวลา ที่จะเข้าสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลอีกครั้ง

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

(นายสหการณ์ เพ็ชรนรินทร์)
รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ที่ ยธ ๐๖๑๐๘/๗๖๖๑

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา
อาคารราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ชั้น ๕
ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่
กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๑๐

๒๐ กันยายน ๒๕๕๙

เรื่อง อนุญาตเก็บข้อมูลกับเด็กและเยาวชน

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อ้างถึง หนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๙.๑๒/๔๖๖๖ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๙

ตามหนังสือที่อ้างถึง ว่าที่ ร.ต.อานนท์ คุณากรจรสังข์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จัดทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเองของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน” และขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลกับเด็กและเยาวชนในหน่วยงานกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ในการนี้ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พิจารณาแล้วอนุญาตให้ว่าที่ ร.ต.อานนท์ คุณากรจรสังข์ เข้าเก็บข้อมูลกับเด็กและเยาวชนได้ โดยหลังจากได้รับอนุญาต ให้นักศึกษาประสานงานไปยังหน่วยงานที่จะเข้าเก็บข้อมูลอีกครั้ง เพื่อประสาน วัน เวลา ที่จะเข้าเก็บข้อมูล ทั้งนี้เมื่อดำเนินการวิจัยแล้วเสร็จ ขอให้นักศึกษาจัดส่งรูปเล่มงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ จำนวน ๑ เล่ม และแผ่นซีดี จำนวน ๑ แผ่น มายังสถาบันวิจัยและพัฒนา กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เพื่อจัดเก็บเป็นฐานข้อมูลงานวิจัย พร้อมทั้งเผยแพร่ในเวปไซต์ของหน่วยงานต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสหกรณ์ เทิขรินรินทร์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

สถาบันวิจัยและพัฒนา

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ อาคารราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ชั้น ๕

ถ.แจ้งวัฒนะ หลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐

โทร ๐ ๒๑๔๑ ๓๕๗๘ โทรสาร ๐ ๒๑๔๓ ๙๖๘๗

MF4Version1:15/7/2556

ใบรับรองจริยธรรมการวิจัยของข้อเสนอการวิจัย
เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยและไบนยอม

หมายเลขข้อเสนอการวิจัย

SWUEC-034/59E

ข้อเสนอการวิจัยนี้และเอกสารประกอบของข้อเสนอการวิจัยตามรายการแสดงด้านล่าง ได้รับการพิจารณาจาก คณะกรรมการสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแล้ว คณะกรรมการฯ มีความเห็นว่าข้อเสนอการวิจัยที่จะดำเนินการมีความสอดคล้องกับหลักจริยธรรมสากล ตลอดจนกฎหมาย ข้อบังคับและ ข้อกำหนดภายในประเทศ จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยตามข้อเสนอการวิจัยนี้ได้

- ชื่อโครงการวิจัยเรื่อง:** ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง ของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
- ชื่อผู้วิจัยหลัก:** ว่าที่ร้อยตรี อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์
- สังกัด:** บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- เอกสารที่รับรอง:**
1. แบบเสนอโครงการวิจัย
 2. โครงร่างการวิจัย
 3. หนังสือแสดงเจตนายินยอมเข้าร่วมการวิจัย

เอกสารที่พิจารณาทบทวน

1. แบบเสนอโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 8 เม.ย. 2559
2. โครงร่างการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 8 เม.ย. 2559
3. หนังสือแสดงเจตนายินยอมเข้าร่วมการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 8 เม.ย. 2559

(ลงชื่อ).....

(อาจารย์ แพทย์หญิงจันทร์ทรา ตันนันทยุทธวงศ์)
เลขานุการคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

(ลงชื่อ).....

(แพทย์หญิงสุรีพร ภัทรสุวรรณ)
ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

หมายเลขรับรอง : SWUEC/E-097/2559

วันที่ให้การรับรอง : 11/04/2559

วันหมดอายุใบรับรอง : 11/04/2560

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามสำหรับการวิจัย

ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง
ของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน

ท่านเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั่วประเทศ ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

คำตอบของท่านมีความสำคัญมาก โปรดตอบคำถามด้วยความรู้สึกตามความเป็นจริงของท่าน คำถามส่วนใหญ่ จะมีคำตอบให้เลือกตอบและไม่มีข้อถูกหรือผิด คำตอบของแต่ละคนจะแตกต่างกันไปตามความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์เฉพาะตัวของแต่ละคน กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ เพื่อจะสามารถนำข้อมูลที่ท่านให้ไปใช้ประโยชน์ได้สูงสุด

ทั้งนี้ **ข้อมูลของท่านจะถูกเก็บรักษาเป็นความลับ โดยจะไม่มีการนำข้อมูลไปใช้ในกรณีอื่นใด นอกจากการวิจัยครั้งนี้** เนื่องจากแบบสอบถามนี้มีความยาวค่อนข้างมาก จึงต้องรบกวนเวลาอันมีค่าของท่าน ดังนั้นก่อนลงมือตอบคำถามโปรดอ่านข้อแนะนำวิธีการตอบ เพื่อจะทำให้ท่านเข้าใจและสามารถตอบได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง ท่านมีสิทธิ์ที่จะไม่ตอบคำถามข้อใดข้อหนึ่ง หากท่านไม่สบายใจหรืออึดอัดที่จะตอบคำถามนั้น หรือไม่ตอบแบบสอบถามทั้งหมดเลยก็ได้ โดยไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาปฏิบัติงานใดๆของท่าน ท่านมีสิทธิ์ที่จะไม่เข้าร่วมการวิจัยก็ได้โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล

ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่ท่านกรุณาใช้เวลาอันมีค่าแก่การวิจัยนี้เพื่อประโยชน์ต่อการหาแนวทางการพัฒนาเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ต่อไป

แบบสอบถาม

แบบสอบถามตอนที่ 1

ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง กรุณากรอกข้อความและ/หรือทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความที่ตรงกับความจริงเกี่ยวกับตัวท่าน และ **กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ**

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ อายุ 10 ปีขึ้นไป – 14 ปี อายุ 14 ปีขึ้นไป – 18 ปี
 อายุ 18 ปีขึ้นไป – ไม่เกิน 24 ปี
3. สถานภาพครอบครัว บิดามารดาอยู่ร่วมกัน บิดามารดาแยกกันอยู่
4. สภาพเศรษฐกิจของครอบครัว รายได้ไม่เพียงพอมีหนี้สิน รายได้เพียงพอแต่ไม่เหลือเก็บ
 รายได้เพียงพอและมีเหลือเก็บ
5. ภูมิลำเนาเกิด ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 ภาคกลาง ภาคใต้
6. เขตพื้นที่อยู่อาศัย ในเขตเทศบาล นอกเขตเทศบาล
7. ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม ไม่ถึง 1 ปี ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ปี
 ตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป

แบบสอบถามตอนที่ 2

พฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

1. ถ้าใครมาทำให้ฉันไม่พอใจ ฉันจะขว้างปาสิ่งของใส่ทันที

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

2. ฉันเข้าร่วมก่อเหตุทะเลาะวิวาทกับกลุ่มเพื่อน

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

3. เมื่อฉันไม่พอใจ ฉันจะกระแทกเท้าหรือทุบโต๊ะ

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

4. เมื่อถูกกลั่นแกล้งฉันจะอดทน เพื่อหลีกเลี่ยงการทะเลาะวิวาท

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

5. เมื่อต้องการสิ่งของ เช่น สบู่ ยาสีฟัน รองเท้า จากคนอื่น ฉันจะพยายามแย่งมาให้ได้

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

6. เมื่อฉันถูกผู้อื่นทำร้าย ฉันจะชักชวนเพื่อนเพื่อไปแก้แค้น

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

7. ฉันเคยทำร้ายผู้อื่นให้เขาบาดเจ็บ

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

8. ฉันเคยมีเรื่องจนถึงขั้นชกต่อย หรือตบตี

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

9. ฉันจะต่อสู้กับคนอื่นทันทีเมื่อถูกทำร้าย

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

10. ฉันพูดจาหยาบคายกับคนที่ฉันไม่ชอบ

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

11. การพูดจาขี้วุ่นให้เพื่อนโกรธ เป็นเรื่องสนุกอย่างหนึ่ง

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

12. ฉันพูดถึงเรื่องไม่ดีของคนที่ไม่ชอบให้คนอื่นฟัง

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

13. ฉันเกลียดผู้ใหญ่ เมื่อถูกสั่งสอนตักเตือน

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

14. ฉันพูดเยาะเย้ยล้อเลียนปมค้อยของเพื่อน

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

15. เมื่อฉันไม่พอใจใคร ฉันจะพูดประชดเขาเพื่อให้เขารู้ตัว

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

16. ฉันพูดจาข่มขู่รุ่นน้อง

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

17. ฉันพูดทำทนาย คนที่ฉันไม่ชอบ

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

18. ฉันตะคอกใส่คนที่ไม่ฟังฉัน

.....
 บ่อยมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างไม่บ่อย น้อยครั้ง ไม่เคยเลย

แบบสอบถามตอนที่ 3

ลักษณะมุงอนาคต ควบคุมตน

1. ฉันคิดว่าคนเราควรจะหาความสุขใส่ตัวให้มากที่สุด เพราะอนาคตเป็นสิ่งไม่แน่นอน

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. ฉันพยายามประพฤติตนตามกฎระเบียบของทางศูนย์ฝึกและอบรมฯ เพื่อให้ได้เลื่อนชั้นที่ดีขึ้น

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. ฉันรู้จักรอคอยเมื่อยังไม่ถึงเวลาของตนเอง

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. ฉันตั้งใจเข้าร่วมกิจกรรมของทางศูนย์ฝึกและอบรมฯ เพราะเชื่อว่ามีประโยชน์ต่อชีวิตฉันอนาคต

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ฉันไม่อยากโดนทำโทษ จึงตั้งใจปฏิบัติตนให้อยู่ในระเบียบ

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ฉันคิดว่าควรเตือนเพื่อนเมื่อเพื่อนกำลังจะทำความผิด

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. การทำความดีไม่ควรหวังผลตอบแทนจากผู้อื่น

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. ก่อนจะทำสิ่งใด ฉันจะคิดถึงผลที่จะตามมาของการกระทำนั้นเสมอ

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. ฉันหลีกเลี่ยงการกระทำที่ผิดกฎระเบียบของทางศูนย์ฝึกและอบรมฯ

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

แบบสอบถามตอนที่ 4**บุคลิกภาพแบบมีสติ**

1. ฉันปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายจากเจ้าหน้าที่ศูนย์ฝึกและอบรมฯ อย่างเต็มที่

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

2. ฉันทำงานที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จได้ ถึงแม้เพื่อนจะไม่ทำก็ตาม

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

3. ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตามฉันจะคิดก่อนทำ

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

4. เมื่อฉันถูกชวนให้กระทำความผิด ฉันปฏิเสธทันที

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

5. เมื่อฉันถูกกลั่นแกล้ง ฉันจะอดทนไม่ตอบโต้

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

6. ฉันมั่นใจว่าสามารถควบคุมอารมณ์ได้เมื่อมีเหตุการณ์คับขันหรือร้ายแรงเกิดขึ้น

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

7. เมื่อมีเหตุการณ์คับขันหรือรุนแรงเกิดขึ้น ฉันจะพยายามคิดหาวิธีแก้ปัญหานั้น

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. ฉันมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย ไม่ว่าจะออกมาดีหรือไม่ดีก็ตาม

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. ฉันสามารถทำงานได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วน ตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. ฉันใช้เหตุและผลในการคิดแก้ปัญหา

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

11. เมื่อฉันรู้สึกเศร้าหรือมีปัญหา ฉันไม่สามารถหาทางออกให้กับปัญหานั้นได้

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

แบบสอบถามตอนที่ 6

ความหวังต่อพฤติกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง

1. ฉันคาดหวังว่าจะได้รับการเลื่อนระดับขั้นที่ดีขึ้น จากความประพฤติที่ดีของฉัน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

2. ถ้าฉันควบคุมความก้าวร้าวของตนเองได้ จะทำให้ฉันสามารถเผชิญกับปัญหาระหว่างที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

3. ฉันจะได้รับการลดโทษ และได้รับการปล่อยตัวเร็วขึ้น จากความประพฤติที่ดีของฉัน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

4. เมื่อฉันเห็นเพื่อนได้รับการเลื่อนระดับขั้นที่ดีขึ้น ฉันมองว่าฉันก็สามารถทำได้เช่นกัน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

5. ฉันคาดหวังว่าฉันจะมีชีวิตที่ดีขึ้น เมื่อเข้ารับการฝึกและอบรมกับทางศูนย์ฝึกและอบรม

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

6. ฉันคิดว่ายังมีโอกาสที่จะปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองให้ดีขึ้นได้

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ฉันคาดหวังว่าระหว่างที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมจะไม่มีเรื่องทะเลาะวิวาทเกิดขึ้นกับฉัน

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. หากฉันควบคุมความก้าวร้าวของตนเองได้ จะไม่มีเรื่องที่ทำให้ฉันถูกลงโทษขณะที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรม

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. หากฉันมีพฤติกรรมที่ดี จะทำให้ฉันได้รับสิทธิกลับไปเยี่ยมบ้าน

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. ฉันคาดหวังว่าการอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมๆครั้งนี้ จะทำให้ฉันมีพฤติกรรมที่ดีขึ้น

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. เพื่อนสามารถให้คำแนะนำที่ดีได้เมื่อฉันเจอปัญหา ขณะที่ฉันอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯ

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

8. เจ้าหน้าที่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯ ให้คำปรึกษาและช่วยหาแนวทางในการแก้ปัญหาที่ฉันได้

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

9. บุคคลในครอบครัวของฉัน ให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับคดีขณะที่ฉันอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯ

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

10. เจ้าหน้าที่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯ ให้คำแนะนำเกี่ยวกับกฏระเบียบข้อปฏิบัติขณะที่ฉันอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯ

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

11. เจ้าหน้าที่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯ คอยให้ข้อมูลเกี่ยวกับคดี ขณะที่ฉันอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯ

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

แบบสอบถามตอนที่ 8

การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

1. เมื่อเพื่อนของฉันถูกกลั่นแกล้ง ฉันมักเห็นเขาอดทนและหลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรง

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. เพื่อนของฉันมักจะคอยเตือนไม่ให้ฉันใช้ความรุนแรงแก้ปัญหา

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. เพื่อนของฉันมักพูดหรือทำอะไรไปโดยขาดการไตร่ตรองหรือยั้งคิด

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. เพื่อนของฉันมักจะคอยเตือนไม่ให้ฉันแกล้งผู้อื่น

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. เพื่อนของฉันมักจะคอยเตือนไม่ให้ผู้อื่นทำลายข้าวของให้เสียหาย

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. เมื่อเพื่อนของฉันถูกกลั่นแกล้ง เขาจะไม่ตอบโต้

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. เพื่อนของฉันปฏิบัติตามกฎระเบียบของทางศูนย์ฝึกและอบรมอย่างเคร่งครัด

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. เพื่อนของฉันมักใช้เวลาว่างไปกับการทำกิจกรรมที่มีประโยชน์

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. เพื่อนของฉันสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จได้ทันเวลา

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. เพื่อนของฉันชอบมีเรื่องชกต่อยอยู่เป็นประจำ

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

11. เพื่อนของฉันพยายามเตือนฉันว่าไม่ให้ใช้กำลังเมื่อรู้สึกโกรธ

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

12. เพื่อนของฉันมีความประพฤติที่ดี เขาจึงได้รับเลื่อนระดับชั้นที่ดีขึ้น

.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

“ขอขอบคุณที่ท่านสละเวลาอันมีค่าของท่าน
ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามชุดนี้”

ภาคผนวก ค
คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 41 การหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ชื่อแบบวัด	จำนวนข้อที่ สร้าง	จำนวนข้อที่ เลือกใช้	ช่วงของคะแนน แบบวัด	ช่วงคะแนนค่า Item-total correlation	Reliability (Alpha Coefficient)
พฤติกรรมกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง	26	18	18-90	-.457	.887
ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน	13	9	9-45	.650	.833
ลักษณะบุคลิกภาพแบบมีสติ	14	11	11-55	.652	.855
เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง	18	11	11-55	.809	.923
ความหวังต่อพฤติกรรมกรรมการควบคุมความก้าวร้าวด้วยตนเอง	11	10	10-50	.865	.917
การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	14	11	11-55	.780	.933
การเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	14	12	12-60	.643	.842

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล วันเดือนปีเกิด	ว่าที่ร้อยตรี อานนท์ คุณากรจรัสพงศ์ 4 พฤษภาคม 2533
สถานที่เกิด	36/46 ถ.สุนทรภู่ ต.ทางเกวียน อ.แก่ง จ.ระยอง 21110
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	1/291 ถ.บรมราชชนนี แขวงตลิ่งชัน เขต ตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร 10170
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	นักวิจัย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 50 ถ.งามวงศ์วาน แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2555	รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต จาก มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
พ.ศ.2557	รัฐศาสตรบัณฑิต จาก มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ.2561	วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ